

การเปรียบเทียบความพร้อมความเข้าใจภาษาและความคงทนในการจำของเด็กที่มี
ความบกพร่องทางสติปัญญาวัยก่อนเรียนอายุ 3-6 ปี ระหว่างการฝึก
ความพร้อมเป็นรายกลุ่มกับการฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคล

ปริญญาณพนธ์
ของ
วันทนี ผลสมบุญ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาพิเศษ
มีนาคม 2541
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้
แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกการศึกษาพิเศษของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

.....
(ดร. พัชรวิทย์ เกตุแก่นจันทร์) ประธาน

.....
(ดร. ไพฑูรย์ โพธิ์สาร) กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

.....
(ดร. พัชรวิทย์ เกตุแก่นจันทร์) ประธาน

.....
(ดร. ไพฑูรย์ โพธิ์สาร) กรรมการ

.....
(ศาสตราจารย์ ดร. ผดุง อารยะวิญญู) กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาพิเศษ ของมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ

..... ศณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ศาสตราจารย์ ดร. เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์)

วันที่ 13 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2541

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงด้วยดี เพราะได้รับคำแนะนำและช่วยเหลือตลอดจน
แก้ไขข้อบกพร่องต่างๆอย่างดียิ่งจาก ดร.พัชรีวัลย์ เกตุแก่นจันทร์ ดร.ไพฑูรย์ โพธิสาร
ศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาและขอกราบขอบพระคุณ
เป็นอย่างสูงไว้ ณ. ที่นี้

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประจิตต์ อภินัยนุรักษ์
อาจารย์สุจิตรา ศรีสุโร อาจารย์ณัฐกานต์ ต่อเจริญ ที่ให้ข้อเสนอแนะและเป็นผู้ทรงคุณวุฒิใน
การตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขอขอบพระคุณแพทย์หญิง ขวาลา เขียวธนู ผู้อำนวยการโรงพยาบาลราชานุกุล
คุณสมจิตต์ ฤทธิรักษา หัวหน้ากลุ่มงานการพยาบาล ชำราชากรและบุคลากรที่เกี่ยวข้องทุกท่าน
ที่กรุณาให้ความสะดวกและช่วยเหลือในการศึกษาทดลองรวมทั้งการเก็บข้อมูลในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณบิดา มารดา พี่ๆ และเพื่อนๆ ที่เป็นกำลังใจในการทำปริญญานิพนธ์
ฉบับนี้

วันทนี ผลสมบูรณ์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	3
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา.....	9
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา.....	26
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนและวิธีการเตรียมความพร้อม.....	27
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนและวิธีการเตรียมความพร้อม.....	31
เอกสารที่เกี่ยวกับความคงทนการจำ.....	32
สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า.....	35
3 วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า	36
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	36
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	37

สารบัญ

บทที่	หน้า
ขั้นตอนการสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	37
แบบแผนการทดลอง.....	42
วิธีดำเนินการทดลอง.....	42
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	47
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	48
5. สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	52
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	52
สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า.....	52
วิธีดำเนินการวิจัย.....	53
สรุปผลการวิจัย	54
อภิปรายผล	54
ข้อเสนอแนะเพื่อการใช้ผลวิจัย.....	57
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป.....	57
บรรณานุกรม.....	58

สารบัญ

บทที่	หน้า
ภาคผนวก.....	64
ภาคผนวก ก.....	66
ภาคผนวก ข.....	132
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	138

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 การเปรียบเทียบระดับความบกพร่องทางสติปัญญา.ระหว่างคะแนนระดับ สติปัญญาตามหลักเกณฑ์ของ Stanford -BinetและWechler.....	12
2 การแบ่งความรุนแรงภาวะ ความบกพร่องทางสติปัญญาตาม DSM III - R...	12
3 การแบ่งความรุนแรงภาวะ ความบกพร่องทางสติปัญญาตาม ICD 10	13
4 จำนวนคะแนน ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานความพร้อมความเข้าใจ ภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่เตรียมความพร้อมเป็น รายกลุ่ม	48
5 เปรียบเทียบความพร้อมความเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทาง สติปัญญาที่เตรียมความพร้อมจากการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่มกับ การฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคล.....	49
6 จำนวนคะแนน ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานความคงทนในการจำ เนื้อหาของเด็กที่มี ความบกพร่องทางสติปัญญาจากการฝึกความพร้อม รายกลุ่ม.....	50
7 เปรียบเทียบความคงทนในการจำเนื้อหาของเด็กที่มีความบกพร่องทาง สติปัญญาระหว่างการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่มกับการฝึกความพร้อม เป็นรายบุคคล.....	51

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 ไครโมโซมของเด็กดาวนซินโดรม.....	16
2 แผนภูมิกระบวนการต่างๆของความจำระยะสั้นและระยะยาว.....	34

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การศึกษาสำหรับเด็กทุกคนไม่ว่าจะเป็นเด็กปกติหรือเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ถือเป็นวิธีการที่สำคัญในการพัฒนาส่งเสริมศักยภาพของเด็ก เพื่อที่จะสามารถทำประโยชน์ให้แก่ตนเอง ครอบครัวและสังคม เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาจัดเป็นกลุ่มหนึ่งของเด็กที่มีความต้องการพิเศษซึ่งเกิดจากความผิดปกติในความสามารถในการเรียนรู้ และความจำทำให้เข้าใจสิ่งต่างๆในเวลาเดียวกันได้น้อยและต้องใช้เวลาในการเรียนรู้มากกว่าบุคคลทั่วไป เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญามีโอกาสที่จะเข้าศึกษาได้เป็นส่วนน้อยทั้งๆที่เป็นเด็กในวัยเรียนมีจำนวนถึง 300,000 คน แต่ปัจจุบันทั้งภาครัฐและเอกชน สามารถให้บริการทางการศึกษาได้เพียง 5,000 คนเศษเท่านั้น(ปัญญา เพ็ญสุวรรณ.2535 : 35)

การเตรียมความพร้อมในเด็กปฐมวัยระดับก่อนประถมศึกษามีความสำคัญต่อการส่งเสริมพัฒนาการด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ จิตใจ และสังคม (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2529: 1)ฉะนั้นเด็กวัยก่อนเรียนเป็นวัยที่สำคัญต้องปลูกฝังพื้นฐานความรู้ต่างๆให้กับเด็กเพื่อให้มีความสามารถในการทุกๆด้าน ดังนั้นการจัดการศึกษาสำหรับเด็กวัยนี้จึงเป็นการให้การศึกษาเพื่อปูพื้นฐานและเสริมสร้างความพร้อมในพัฒนาการด้านต่างๆก่อนที่จะเข้าเรียนภาคบังคับในระดับประถมศึกษา จากความสำคัญดังกล่าวการเตรียมความพร้อมจึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับเด็กทุกคนไม่ว่าเด็กปกติหรือเด็กพิเศษก่อนที่จะเข้าศึกษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาซึ่งยังขาดความพร้อมในพัฒนาการเกือบทุกด้าน พัฒนาการด้านภาษาเป็นพัฒนาการหนึ่งที่สำคัญสำหรับเด็กเนื่องจากการเรียนรู้ทางภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารกับผู้อื่นโดยเฉพาะ การฟังและการพูดถือเป็นพื้นฐานของการอ่านและการเขียน ดังนั้นหากส่งเสริมทักษะทางภาษาให้แก่เด็กอย่างเพียงพอจะทำให้การเรียนรู้จากประสบการณ์ของเด็กเป็นไปอย่างมั่นคงยิ่งขึ้น (ชัยยงค์ พรหมวงศ์.2521: 96) ในเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาพบว่าส่วนใหญ่มีพัฒนาการทางด้านภาษาล่าช้าทั้งในด้านความสามารถความเข้าใจภาษาและความสามารถในการใช้ภาษา(เรือนแก้ว กนกพงศ์ศักดิ์. 2533: 9)ซึ่งมีความสำคัญอย่างมากต่อการเรียนของเด็กที่ต้องฟังคำสั่งเข้าใจ สามารถปฏิบัติตามคำสั่งในลักษณะต่างๆที่แตกต่างกันได้อย่างถูกต้อง

การสอนเป็นเครื่องมือที่จะช่วยส่งเสริมให้เด็กรักการเรียนรู้ ตั้งใจเรียนและเกิดการเรียนรู้ เพื่อนำไปใช้ให้เหมาะกับเนื้อหา สิ่งแวดล้อม และธรรมชาติของผู้เรียน ซึ่งผู้สอนจำเป็นต้องเรียนรู้ เทคนิคและวิธีสอนในการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่เรียนหนังสือได้อาจใช้วิธีสอน เป็นรายบุคคลหรือสอนเป็นรายกลุ่มก็ได้ (ผดุง อารยะวิญญู. 2538 :43) ซึ่งวิธีการสอนเป็นราย บุคคลมีความแตกต่างกับการสอนเป็นกลุ่มคือแตกต่างกันในความเฉพาะเจาะจงของจุดมุ่งหมาย การสอนเป็นรายบุคคลนั้นจุดมุ่งหมายเขียนเฉพาะเจาะจงเป็นจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม การสอน เป็นรายบุคคลย้ำเรื่องการพัฒนาส่วนบุคคลและเน้นเรื่องวิธีการเรียนรู้ (ชม ภูมิภาค.2524:97) ส่วน ใหญ่จะเห็นว่าปัจจุบันการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปฐมวัยให้มีความ พร้อมความเข้าใจภาษาจะใช้วิธีการสอนเป็นรายบุคคล จากการปฏิบัติงานของผู้วิจัยพบว่า นักเรียนได้ประสบการณ์การเรียนรู้จากผู้สอนเพียงคนเดียวทำให้นักเรียนขาดแรงจูงใจ ไม่มีโอกาส ได้เรียนรู้และเลียนแบบจากผู้อื่น นอกจากนั้นยังพบว่านักเรียนไม่สามารถควบคุม ประสบการณ์ในการเรียนรู้ได้ ไม่สามารถควบคุมเวลาและความสนใจของตนเองได้ตามลักษณะ ของการสอนเป็นรายบุคคลผู้สอนจึงเป็นผู้ควบคุมนักเรียนเองทั้งหมดส่งผลให้ทั้งผู้เรียนและผู้สอน เกิดความเครียดทำให้การเรียนรู้ได้ผลไม่ดีเท่าที่ควร ในปัจจุบันการสอนนักเรียนโดยทั่วไปจะใช้วิธี การสอนแบบกลุ่มทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนได้รู้จักมีความเข้าใจซึ่งกันและกันช่วยให้เกิดการปะทะ สัมพันธ์(Interaction)ฝึกฝนให้นักเรียนมีประสบการณ์ตรงได้เรียนรู้และเลียนแบบสิ่งที่ดีจากเพื่อน ร่วมกลุ่มมีโอกาสได้แสดงออกทางด้านภาษามากขึ้นและสามารถใช้ประสบการณ์จากกลุ่มมาช่วย พัฒนาการเรียนรู้เป็นรายบุคคลเพื่อให้นักเรียนมีความพร้อมในพัฒนาการทุกด้านได้ดียิ่งขึ้น

การสอนเป็นรายบุคคล ครูจะใช้เวลาส่วนใหญ่ทำงานเป็นส่วนตัวกับนักเรียนมากขึ้นเพื่อ ดูว่านักเรียนจะเรียนอะไรและเรียนอย่างไร ครูจะตรวจสอบความก้าวหน้าของนักเรียนอย่างใกล้ชิด ด้วยการวินิจฉัย ทำให้รู้ปัญหาต่างๆและความยุ่งยากตลอดจนการสอนซ่อมเสริมผู้เรียนจะมี โอกาสต่าง ๆมากขึ้นในเรื่อง สิ่งที่เรียน วิธีการเรียน ตลอดจนวัสดุในการเรียนเวลาการเรียน สำหรับแต่ละคนนั้นย่อมแตกต่างกันไปไม่จำเป็นที่ทุกคนจะต้องเรียนสิ่งเดียวกันครูจัดการเกี่ยวกับ เหตุการณ์ของการสอนน้อยอย่างลง (ชม ภูมิภาค.2524:94) ส่วนการสอนเป็นกลุ่มครูจะมีหน้าที่ เป็นเพียงผู้จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนโดยคำนึงถึงเป้าหมายให้สอดคล้องกับเป้าหมายและเนื้อหาที่วาง ไว้ ครูมีหน้าที่คอยช่วยให้กลุ่มดำเนินไปด้วยดี ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมทุกคน กิจกรรมที่จัดทุกครั้งก่อให้เกิดความรู้สึกระทึกใจและมีความหมายต่อผู้เรียนเพราะเป็นกิจกรรมที่ ทำให้ผู้เรียนค้นพบสิ่งที่เรียนได้ด้วยตนเอง การเรียนรู้ที่ได้ผลก็ต่อเมื่อผู้เรียนได้นำสิ่งที่เรียนรู้นำไป ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและส่วนรวม(จันทิภา ลิ้มปิเจริญ.2522:44-45) จากความสำคัญ

ของวิธีการสอนจึงควรศึกษาว่าวิธีสอนแบบใดที่สามารถทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาเกิดการเรียนรู้ มีความพร้อมด้านความเข้าใจภาษาและความคงทนในการจำสามารถนำไปใช้ในการดำรงชีวิตประจำวันได้

การศึกษาวิธีฝึกการเตรียมความพร้อมให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาด้วยวิธีการสอน 2 วิธี คือ การฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคลและการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่ม เพื่อเปรียบเทียบความพร้อมความเข้าใจภาษาและความคงทนในการจำของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่ได้รับการสอนด้วยวิธีที่ต่างกันว่ามีความเข้าใจภาษาและความคงทนในการจำแตกต่างกันหรือไม่อย่างไรจะทำให้ได้ข้อมูลเพื่อให้ผู้สนใจหรือบุคลากรวิชาชีพต่างๆนำวิธีการเตรียมความพร้อมที่ผู้วิจัยศึกษานำไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาวัยก่อนเรียนอายุ 3 - 6 ปี ให้มีพัฒนาการทางภาษาได้ดีขึ้นอันจะเป็นประโยชน์แก่ตนเองในการเรียนรู้ระดับสูงหรือเรียนร่วมในโรงเรียนร่วมกับเด็กปกติ และเป็นการลดภาระแก่ผู้สอนได้เนื่องจากผู้สอน 1 คนจะสามารถทำการสอนเด็กได้หลายคนเมื่อใช้เวลาในการสอนใกล้เคียงกับการสอนเป็นรายบุคคล

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความพร้อมความเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่เตรียมความพร้อมจากการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่ม
2. เพื่อเปรียบเทียบความพร้อมความเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระหว่างวิธีการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่มกับการฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคล
3. เพื่อศึกษาความคงทนในการจำเนื้อหาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาจากการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่ม
4. เพื่อเปรียบเทียบความคงทนในการจำเนื้อหาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระหว่างการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่มกับการฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคล

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นประโยชน์ต่อบุคลากรวิชาชีพ เช่น พยาบาล เจ้าหน้าที่สาธารณสุข อาสาสมัครจากมูลนิธิต่างๆ ที่ทำงานกับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาหรือผู้เข้ารับการอบรมส่งเสริมพัฒนาจากสาขาวิชาต่าง ๆ หรือบุคคลทั่วไป โดยนำวิธีการสอนการเตรียมความพร้อมเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่เหมาะสมไปใช้หรือประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อเตรียมความพร้อมให้เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาเข้าเรียนร่วมในโรงเรียนกับเด็กปกติได้

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ในการดำเนินการศึกษาผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการศึกษาไว้ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาวัยก่อนเรียนอายุ 3 - 6 ปี (ในสถานดูแลเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาของโรงพยาบาลรพ.ราชวิถี)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาวัยก่อนเรียน อายุ 3 - 6 ปี หรือระดับ IQ. 36 - 67 วัดโดยแบบทดสอบสติปัญญามาตรฐานจากแบบทดสอบ บินเน็ต (Binet) และไม่มีคามพิการซ้ำซ้อนที่เลือกมาจากประชากรเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่มารับบริการส่งเสริมพัฒนาการอายุ 3 - 6 ปี โรงพยาบาลราชวิถี และปัจจุบันเด็กยังรับบริการอยู่ในปีการศึกษา 2540 โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย จำนวน 16 คน แล้วนำมาจับคู่ที่มีพัฒนาการด้านความเข้าใจภาษาใกล้เคียงกัน จำนวน 8 คู่

2. ขอบเขตของเนื้อหา เนื้อหาที่นำมาฝึกโดยวิธีการฝึกความพร้อมความเข้าใจภาษาที่ต่างกัน คือ การฝึกความพร้อมความเข้าใจภาษาเป็นรายบุคคลและการฝึกความพร้อมความเข้าใจภาษาเป็นกลุ่มเป็นเรื่องของความสามารถความเข้าใจภาษาซึ่งมี การปฏิบัติตามคำสั่ง การเลือกวัตถุและรูปภาพ และการปฏิบัติตามคำสั่งตามลักษณะของวัตถุ ซึ่งผู้วิจัยได้จัดทำขึ้นเพื่อเป็นเครื่องมือที่ใช้ฝึกโดยให้เด็กได้รับการฝึก 5 วันต่อสัปดาห์ รวม 8 สัปดาห์ คือ วิธีฝึกความพร้อมความเข้าใจภาษารายกลุ่มจะได้รับการฝึกเป็นกลุ่มใช้เวลาวันละ 20 นาทีทุกวัน และวิธีฝึกรายบุคคลจะได้รับการฝึกความพร้อมความเข้าใจภาษาเป็นรายบุคคลใช้เวลา 15 นาที/คนทุกวัน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ เป็นวิธีฝึกเตรียมความพร้อมความเข้าใจภาษา

2 วิธี ได้แก่

1. วิธีการฝึกความพร้อมความเข้าใจภาษาเป็นรายบุคคล
2. วิธีการฝึกความพร้อมความเข้าใจภาษาเป็นรายกลุ่ม

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

1. ความพร้อมความเข้าใจภาษา
2. ความคงทนในการจำเนื้อหา

นิยามศัพท์เฉพาะ

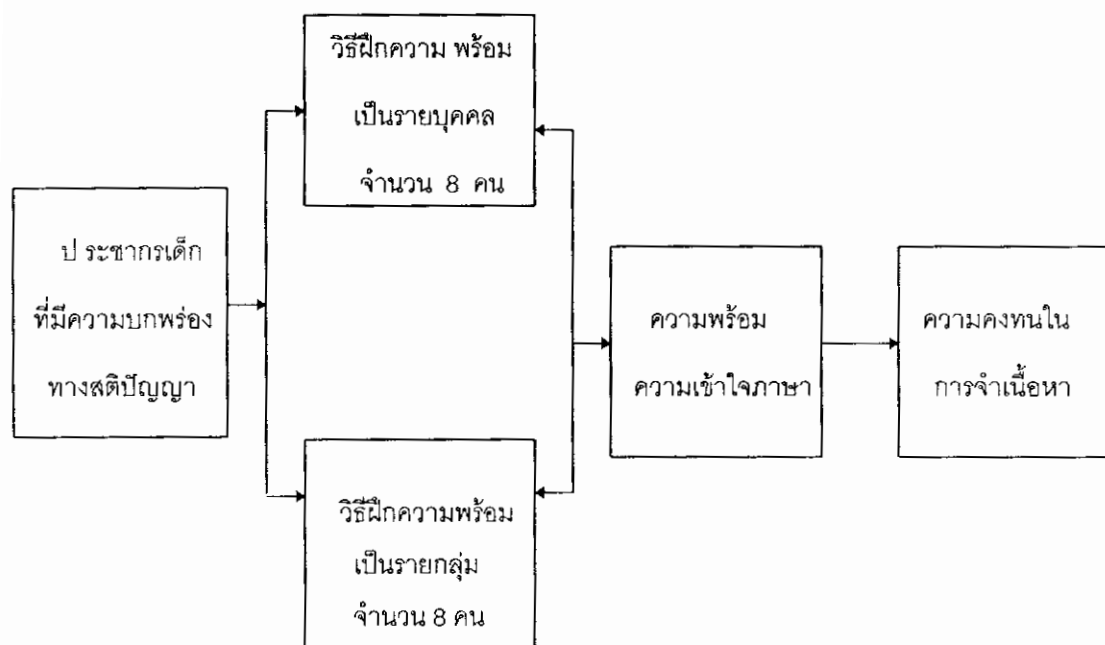
1. วิธีฝึกเตรียมความพร้อมความเข้าใจภาษา หมายถึง การสอนเพื่อพัฒนาการหรือกระตุ้นพัฒนาการเด็กทางด้านความเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาให้เด็กมีความสามารถที่จะทำหรือเรียนรู้พฤติกรรมใหม่ได้อย่างราบรื่น ในเรื่องการฟังคำสั่ง เรียนรู้คำสั่ง ปฏิบัติตามคำสั่ง รู้จักเลือก จัดหมวดหมู่ แบ่งออกเป็น 2 วิธีการสอนดังนี้

1.1 วิธีการฝึกความพร้อมความเข้าใจภาษาเป็นรายบุคคล หมายถึง การจัดการเรียนการสอนความเข้าใจภาษาในเรื่องการการปฏิบัติตามคำสั่ง การเลือกวัตถุและรูปภาพ การปฏิบัติตามคำสั่งตามลักษณะของวัตถุและรู้จักเลือก จัดหมวดหมู่ ให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา โดยนำเด็กมาสอนตัวต่อตัวนานคนละ 15 นาที ตามแผนการสอนของเด็กแต่ละคนที่ครูได้ทำไว้ล่วงหน้าก่อนสอนเด็กในแต่ละวันโดยให้เด็กกลุ่มนี้เป็นกลุ่มควบคุม

1.2 วิธีการฝึกความพร้อมความเข้าใจภาษาเป็นรายกลุ่ม หมายถึง การจัดการเรียนการสอนความเข้าใจภาษาในเรื่องการปฏิบัติตามคำสั่ง การเลือกวัตถุและรูปภาพ การปฏิบัติตามคำสั่งตามลักษณะของวัตถุและรู้จักเลือก จัดหมวดหมู่ ให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาเป็นกลุ่มโดยใช้เทคนิคเรียนปนเล่นโดยครูจะวางแผนพร้อมทั้งเขียนแผนการสอนให้กับเด็กทั้งกลุ่มเพื่อเรียนรู้ในจุดประสงค์เดียวกัน โดยใช้เวลาสอน 20 นาที จะกล่าวบทนำ 5 นาที และสอนเกี่ยวกับเนื้อหา 15 นาที โดยให้เด็กกลุ่มนี้เป็นกลุ่มทดลอง

2. ความพร้อมความเข้าใจภาษา หมายถึง การที่เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา มีความสามารถในการปฏิบัติตามคำสั่งได้ การรู้จักเลือกสิ่งของหรือสามารถจัดหมวดหมู่ และการรู้จักแยกประเภทของสิ่งของหรือวัตถุโดยใช้แบบประเมินความสามารถด้านความเข้าใจ ภาษา

3. ความคงทนในการจำเนื้อหา หมายถึง การที่เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา สามารถบอกหรือแสดงท่าทางตอบสนองโดยการปฏิบัติตามคำสั่งต่างๆได้ สามารถเลือกสิ่งของ จัดหมวดหมู่ หรือแยกประเภทสิ่งของหรือวัตถุซึ่งเด็กเคยมีประสบการณ์การรับรู้มาแล้วได้ภายหลัง การฝึกการเตรียมความพร้อมความเข้าใจภาษาเสร็จสิ้นไปแล้วนานประมาณ 2 สัปดาห์

กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และจัดแบ่งเป็นหัวข้อเรื่องตามลำดับ ดังต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
 - 1.1 ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
 - 1.2 ประเภทของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
 - 1.3 สาเหตุที่ทำให้เกิดความบกพร่องทางสติปัญญา
 - 1.4 ลักษณะพัฒนาการของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
 - 1.5 การจัดการเรียนการสอนในเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
 - 1.6 การพัฒนาความสามารถในด้านความเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
 - 1.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนและวิธีการเตรียมความพร้อม
 - 2.1 ความหมายของการสอน
 - 2.2 เทคนิคและวิธีสอน
 - 2.3 ความหมายของการเตรียมความพร้อม
 - 2.4 ความสำคัญของการเตรียมความพร้อม
 - 2.5 รูปแบบของการเตรียมความพร้อม
 - 2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนและการเตรียมความพร้อม
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความคงทนการจำ
 - 3.1 ขั้นตอนการจำ
 - 3.2 ประเภทความจำ
 - 3.3 สถานการณ์ที่ช่วยให้เกิดความคงทนในการจำ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

1.1 ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา มีการใช้คำเรียกที่แตกต่างกันไปตามความคิดเห็น เช่น เรียกว่า เด็กปัญญาอ่อน เด็กสมองอ่อน เด็กระดับสติปัญญาดำ เด็กปัญญาทึบ เด็กโง่ เป็นต้น ถึงจะเรียกอย่างไรก็ตาม หากพิจารณาจากคำเหล่านี้ แล้วจะพบว่ามีความหมายที่แตกต่างกัน และทำให้สังคมเกิดเจตคติทางลบกับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ดังต่อไปนี้

ความหมายตามระบบ AAMD (The American Academy of Mental Deficiency)

ภาวะความบกพร่องทางสติปัญญา หมายถึง ระดับสติปัญญาที่ด้อยหรือต่ำกว่าปกติ เนื่องจากพัฒนาการของสมองหรือจิตใจหยุดชะงักการเจริญเติบโตไม่เต็มที่ ทำให้มีความสามารถจำกัด ในด้านการเรียนไม่สามารถปรับตัวเข้ากับสังคม และมีการเจริญเติบโตไม่สมวัย (ศรียา นิยมธรรม. 2534 : 23) ซึ่ง สโตรแมน (Stroman. 1989 : 18) กล่าวว่า มีจุดเน้นที่สำคัญ 4 ประการคือ

1. หน้าที่ของสติปัญญาโดยทั่วไป ซึ่งหมายถึงผลการประเมินด้านเชาวน์ปัญญา โดยใช้แบบทดสอบวัดเชาวน์ปัญญา
2. ระดับของสติปัญญาที่ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยปกติอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งประมาณ 70 หรือน้อยกว่า 70
3. การปรับตัว ซึ่งประเมินจากประสิทธิภาพ หรือระดับมาตรฐานของแต่ละบุคคลในอันที่จะพึ่งพาตนเอง และมีความรับผิดชอบด้านสังคม ตามอายุ และวัฒนธรรม ตามบุคคลนั้น
4. ระยะพัฒนาการ หมายถึง ตั้งแต่แรกเกิดจนถึงอายุ 18 ปี

ความหมายทางการแพทย์เป็นการนิยามตาม ICD 10 (International Classification of Disease) โดยองค์การอนามัยโลก (World Health Organization)

ภาวะความบกพร่องทางสติปัญญา (Mental Retardation) หมายถึง ภาวะที่สมองหยุดพัฒนาหรือพัฒนาได้ไม่เต็มที่ ทำให้เกิดความบกพร่องทางทักษะต่างๆ ในระยะพัฒนาการ ซึ่งส่งผลต่อระดับเชาวน์ปัญญาทุกๆ ด้าน เช่น ความสามารถด้านสติปัญญา ภาษา การเคลื่อนไหว

และทักษะทางสังคม มีความบกพร่องในเรื่องการปรับตัว อาจมีหรือไม่มีความผิดปกติทางกายหรือทางจิตร่วมด้วย (กัลยา สุตะบุตร. 2535 : 25)

ความหมายตามDSM III-R (Diagnostic and Statistical Manual of Mental 3 rd ed. Revised .1988)

เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา หมายถึง ภาวะที่เกิดจากความผิดปกติทางเชาวน์ปัญญา ซึ่งเกิดขึ้นในระยะพัฒนาการของสมองตั้งแต่บุคคลนั้นปฏิสนธิจนถึงอายุ 18 ปี โดยจะปรากฏความผิดปกติในความสามารถ ด้านสติปัญญา (Intellectual Function) และพฤติกรรมการปรับตัว (Adaptive Behaviors) เกณฑ์การวินิจฉัยภาวะปัญญาอ่อนโดย DSM III-R ต้องครบทั้ง 3 องค์ประกอบคือ

1. ความสามารถทางด้านสติปัญญาต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยอย่างมีนัยสำคัญ คือ IQ 70 หรือต่ำกว่า (สำหรับวัยทารกใช้การตัดสินทางคลินิกเท่านั้น เพราะยังไม่มีแบบทดสอบที่คำนวณค่าเป็นจำนวนเลขได้)

2. ความสามารถในการปรับตัวบกพร่อง หมายถึง พฤติกรรมไม่เหมาะสมกับวัยในวัฒนธรรมนั้นๆ เช่น พฤติกรรมทางด้านสังคม ความรับผิดชอบ การสื่อความหมาย การประกอบกิจวัตรประจำวัน และการพึ่งตนเอง

3. แสดงอาการก่อนอายุ 18 ปี

ความหมายตาม AAMR (The American Association on Mental Retardation)

ภาวะความบกพร่องทางสติปัญญา (Mental Retardation) หมายถึง ภาวะที่มีความสามารถทางสติปัญญาต่ำกว่าปกติปรากฏร่วมกับมีความจำกัดทางทักษะด้านการปรับตัวอย่างน้อย 2 ทักษะหรือมากกว่า คือ ทักษะการสื่อความหมายการดูแล ตนเองการดำรงชีวิตในบ้าน ทักษะทางสังคม ทักษะการใช้สาธารณสมบัติ การควบคุมตนเองสุขอนามัย และความปลอดภัย การเรียนวิชาการ เพื่อชีวิตประจำวัน การใช้เวลาว่าง และการทำงาน ลักษณะความบกพร่องทางสติปัญญาเกิดขึ้นก่อนอายุ 18 ปี (พัชรวิทย์ เกตุแก่นจันทร์. 2537 : คำบรรยาย) เกณฑ์การพิจารณาภาวะความบกพร่องทางสติปัญญา AAMR มองที่

1. ระดับความสามารถทางสติปัญญา ต่ำกว่า 70 - 75

2. ลักษณะของความจำกัดในทักษะการปรับตัวอย่างน้อย 2 ทักษะหรือมากกว่าดังต่อไปนี้

2.1 การสื่อความหมาย (Communication)

- 2.2 การดูแลตนเอง (Self - Care)
 - 2.3 การดำรงชีวิตในบ้าน (Home Living)
 - 2.4 ทักษะทางสังคม (Social Skills)
 - 2.5 การใช้สาธารณสมบัติ (Community Use)
 - 2.6 การควบคุมตนเอง (Self - Direction)
 - 2.7 สุขอนามัยและความปลอดภัย (Health and Safety)
 - 2.8 การเรียนวิชาการเพื่อดำรงชีวิตประจำวัน (Functional Academic)
 - 2.9 การใช้เวลาว่าง (Leisure)
 - 2.10 การทำงาน (Work)
3. ลักษณะความบกพร่องทางสติปัญญาเกิดก่อนอายุ 18 ปี

สรุปความหมายภาวะความบกพร่องทางสติปัญญา หมายถึง ภาวะที่เกิดจากความผิดปกติทางสติปัญญา ซึ่งเกิดขึ้นในระยะพัฒนาการของสมองตั้งแต่บุคคลนั้นปฏิสนธิ จนถึงอายุ 18 ปี โดยจะปรากฏความผิดปกติในด้านความสามารถทางสติปัญญาและพฤติกรรมการปรับตัว

1.2 ประเภทของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

เนื่องจากเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญามีความบกพร่องที่แตกต่างกัน ดังนั้น จึงมีการจัดแบ่งความบกพร่องทางสติปัญญาเป็นประเภทๆ เพื่อให้สามารถระบุถึงความรุนแรงของความบกพร่องทางสติปัญญา อันจะส่งผลให้สามารถให้การช่วยเหลือได้อย่างเหมาะสม

แอสแมน และเอลกินส์ (Ashman and Elkins. 1990 : 73) เปรียบเทียบระดับความบกพร่องทางสติปัญญาระหว่างคะแนนระดับสติปัญญาตามหลักเกณฑ์แบ่งประเภทเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาของ AAMR กับคะแนนระดับสติปัญญา จากแบบทดสอบบินเนต์ และเวคสเลอร์ ปรากฏดังตารางดังต่อไปนี้

ตาราง 1 เปรียบเทียบระดับความบกพร่องทางสติปัญญาระหว่างคะแนนระดับสติปัญญา ตาม

หลักเกณฑ์ ของ AAMR Binet และ Wechsler

ประเภท	AAMR	Binet	Wechsler
1.ความบกพร่องทางสติปัญญาเล็กน้อย	50-55 ถึง 70	52-67	55-68
2.ความบกพร่องทางสติปัญญาปานกลาง	35-40 ถึง 50-55	36-51	40-54
3. ความบกพร่องทางสติปัญญามาก	20-25 ถึง 35-40	20-35	25-39
4. ความบกพร่องทางสติปัญญารุนแรง	ต่ำกว่า 20หรือ 25	ต่ำกว่า 20	ต่ำกว่า 25

ความรุนแรงของภาวะความบกพร่องทางสติปัญญา โดยทั่วไปแบ่งตามระดับของ
 เซาวันปัญญาสำหรับ DSM III- R ซึ่งนิยมใช้ในคลินิกมีการแบ่งคล้าย AAMR คือ แบ่งเป็น 4
 ระดับ ปรากฏดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 2 การแบ่งความรุนแรงภาวะความบกพร่องทางสติปัญญาตาม DSM III - R

ระดับปัญญาอ่อน	ระดับ IQ	ค่าประมาณร้อยละของประชากรที่เป็นปัญญาอ่อน
น้อย (Mild)	50 ถึง 70	85
ปานกลาง (Moderate)	35 ถึง 49	10
มาก (Severe)	20 ถึง 34	3 - 4
รุนแรง (Profound)	ต่ำกว่า 20	1 - 2

ที่มา : จากหนังสือ Comprehension Textbook of Psychiatry, Volume 5th edition. 1988.

ตามระบบ American Association on Mental Retardation แบ่งระดับความรุนแรงของภาวะความบกพร่องทางสติปัญญา ตามความหมายใหม่ที่ได้บัญญัติขึ้น โดยแบ่งระดับความรุนแรงตามลักษณะความต้องการการช่วยเหลือ และรูปแบบของการให้ความช่วยเหลือโดยพิจารณาจากจุดอ่อนของบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่ประเมินได้โดยแบ่งเป็น 4 ระดับ คือ

1. ต้องการได้รับการช่วยเหลือเป็นครั้งคราว
2. ต้องการความช่วยเหลือตามระยะเวลาที่กำหนด
3. ต้องการความช่วยเหลือติดต่อกันตลอดไป
4. ต้องการความช่วยเหลือในทุกๆด้านอย่างทั่วถึงและต้องการมากที่สุด

ปัจจุบันองค์การอนามัยโลกได้แบ่งระดับความบกพร่องทางสติปัญญาใช้ ICD 10 Edition 4 Revised (กัลยา สุตะบุตร. 2535 : 34) ซึ่งแบ่งระดับความรุนแรงของความบกพร่องทางสติปัญญาไว้ดังตาราง 3

ตาราง 3 การแบ่งระดับความรุนแรงของความบกพร่องทางสติปัญญา ICD 10

ระดับความรุนแรง	I.Q.	ลักษณะเฉพาะ
น้อย (Mild mental retardation)	50 - 69	มีพัฒนาการด้านภาษา และสื่อความหมายได้ ช่วยเหลือตนเองได้ เช่น อาบน้ำ แต่งตัว การรับประทานอาหาร ช่วยงานบ้าน ฯลฯ เรียนในระดับประถมศึกษาได้ และเรียนวิชาชีพง่ายๆ ได้ ประกอบอาชีพเลี้ยงตัวเองได้ ด้านพฤติกรรม อารมณ์ สังคม ต้องการความช่วยเหลือ และแก้ไขจะมีลักษณะคล้ายคลึงกับบุคคลที่มีสติปัญญาปกติ

ตารางต่อ

ระดับความรุนแรง	I.Q.	ลักษณะเฉพาะ
ปานกลาง (Moderate mental retardation)	35 - 49	มีพัฒนาการด้านภาษาค่อนข้างจำกัดบางคนสนทนาง่ายๆ ได้ มีทักษะด้านการดูแลตนเอง และด้านการเคลื่อนไหว ลำช้า พอเรียนทักษะพื้นฐานที่จำเป็นง่ายๆ ในการอ่านเขียน และนับจำนวนได้ สามารถฝึกหัดเกี่ยวกับการทำงานกิจวัตรประจำวัน พัฒนาความสามารถทางสังคมในการสร้างปฏิสัมพันธ์สื่อความหมายกับผู้อื่น เข้าร่วมกิจกรรมสังคมง่ายๆ ได้
รุนแรง (Severe mental retardation)	20 - 34	มีลักษณะคล้ายคลึงกับบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง แต่มีภาษาน้อย ส่วนใหญ่จะมีปัญหาของความบกพร่องด้านการเคลื่อนไหวหรือความบกพร่องด้านอื่นๆ ที่เกิดร่วมด้วยอย่างชัดเจน ต้องการความช่วยเหลือและแนะนำ
รุนแรงมาก (Profound mental retardation)	น้อยกว่า 20	มีภาษาน้อย การสื่อความหมายได้เพียงแสดงท่าทางง่ายๆ ส่วนใหญ่ไม่เคลื่อนไหว หรือเคลื่อนไหวได้เล็กน้อย ไม่สามารถควบคุมตัวเอง การดูแลตนเองในระดับพื้นฐานทำได้เพียงเล็กน้อยหรือทำไม่ได้เลย จำเป็นต้องได้รับการช่วยเหลือและแนะนำ
อื่นๆ (Other mental retardation)	ทำการประเมินวิธีปกติได้ยาก หรือไม่สามารถทำได้	มักมีความบกพร่องทางกายหรือทางประสาทรับรู้เกิดขึ้นร่วมด้วย เช่น ตาบอด หูหนวก หรือ มีความผิดปกติทางพฤติกรรมอย่างรุนแรง

ตารางต่อ

ระดับความรุนแรง	I.Q.	ลักษณะเฉพาะ
ระบุประเภทไม่ได้ (Mental retardation unspecified)		มีข้อมูลไม่เพียงพอที่จะแยกประเภท เช่น ข้างต้นได้

กล่าวโดยสรุปการแบ่งระดับความรุนแรงของภาวะความบกพร่องทางสติปัญญาในปัจจุบันใช้ของ ICD 10 จะเน้นระดับเขาวนปัญญา พฤติกรรม และจะมองความต้องการของบุคคลว่าต้องการความช่วยเหลืออะไรบ้าง จะพัฒนาได้ถ้าบุคคลเหล่านั้นได้รับการช่วยเหลืออย่างเหมาะสม

1.3. สาเหตุที่ทำให้เกิดความบกพร่องทางสติปัญญา

การระบุสาเหตุที่แท้จริงของความบกพร่องทางสติปัญญาทำได้ยากมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเล็กน้อย แมคมิลแลน (Macmillan, 1982 : 8) พบว่า บุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญานี้สามารถระบุสาเหตุได้จริงๆ เพียงร้อยละ

6 - 15 เท่านั้น ที่เหลือยังไม่สามารถหาสาเหตุที่แท้จริงได้ แอชแมน และเอลคิน (Ashman and Elkins, 1990 : 73 - 74) พบว่าในจำนวนไม่เกินร้อยละ 20 ของผู้ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่สามารถระบุสาเหตุได้นั้น มีสาเหตุมาจาก 3 สาเหตุสำคัญ คือ

1. สาเหตุจากสภาพแวดล้อมทางครอบครัว

สาเหตุนี้มีองค์ประกอบสองส่วนที่น่าพิจารณาคือ องค์ประกอบของครอบครัวเอง และองค์ประกอบจากสิ่งแวดล้อมภายนอก แม้จะสรุปไม่ได้ว่าส่วนใดมีอิทธิพลมากน้อยเพียงใด และในส่วนใดบ้าง แต่จากการทำวิจัยอย่างต่อเนื่อง พบว่า องค์ประกอบสองส่วนนี้มีความสำคัญต่อเด็กไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน สภาพแวดล้อมในที่นี้หมายถึง สิ่งที่จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ ซึ่งสาเหตุอาจมาจาก

1.1 ขาดการกระตุ้นทางด้านจิตใจและสังคม เนื่องมาจากครอบครัวมีฐานะ

ยากจน ขาดการศึกษา พ่อแม่ทำให้ลูกที่เกิดมาขาดโอกาสที่ดีในการพัฒนาการเรียนรู้ที่เหมาะสม

1. 2 ขาดการกระตุ้นทางด้านสัมผัสรับรู้ตั้งแต่เล็ก เนื่องมาจากความบกพร่องทางด้านร่างกาย หรือด้านประสาทสัมผัส เช่น นูหนวก ตาบอด หรือพิการอย่างใดอย่างหนึ่ง ประกอบกับพ่อแม่ขาดการเอาใจใส่ดูแล ทำให้เด็กไม่ได้รับการกระตุ้นพัฒนาการที่ดีพอ

2. สาเหตุจากองค์ประกอบทางกรรมพันธุ์ มีหลายประเภทคือ

2.1 ดาวน์ ซินโดรม (Down Syndrome) เกิดจากโครโมโซมมีจำนวนผิดปกติในตำแหน่ง Trisomy 19,20,21 หรือที่เรียกว่ากลุ่ม G1 โดยมีโครโมโซมเกินมาหนึ่งแท่ง ซึ่งคนปกติจะมีโครโมโซมจำนวน 22 คู่ หรือ 44 ข้าง และมีส่วนควบคุมเกี่ยวกับเพศอีก 1 คู่ รวมเป็น 23 คู่ แต่เด็กดาวน์ซินโดรม จะมี 47 ข้าง โดยปกติโครโมโซมจะเรียงตัวกันเป็นกลุ่ม และจับกันเป็นคู่ๆ แต่เด็กดาวน์ ซินโดรมนั้นตรงคู่ที่ 21 มีโครโมโซมเป็น 3 ข้าง ซึ่งเกินมาอยู่ 1 ข้าง ลักษณะเช่นนี้จะพบประมาณ 1 ใน 600 ของอัตราการเกิด(เรือนแก้ว กนกพงศ์ศักดิ์ 2533: 9) ดังรูปภาพ

โครโมโซมของเด็ก Down Syndrome

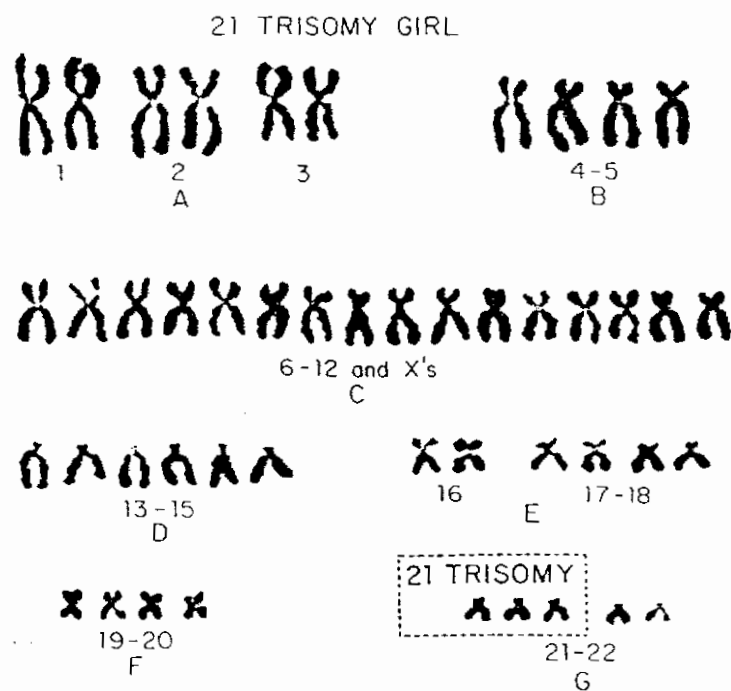

Figure 2. Chromosomes of a girl with Down's syndrome. She has an extra chromosome 21; this is called trisomy 21.

เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา กลุ่มอาการดาวน์ จะมีลักษณะดังนี้

2.1.1 ลักษณะทางร่างกาย (กัลยา สุตะบุตร. 2533 : 25-26)

1. ลักษณะทั่วไปพบหน้าแบนสั้น จมูกแบน ตาเฉียงขึ้น หูเล็ก หูต่ำ คีรษะเล็ก ช่องปากเล็ก เพดานปากสูง คอสั้น แขนขาสั้น มือแบนกว้าง นิ้วสั้น ฝ่าเท้ากว้าง นิ้วเท้าสั้น
2. ระบบผิวหนัง มีความยืดหยุ่นน้อย ผิวแห้งแตกง่าย มีรอยจำเป็นลาย การรับรู้ทางประสาทสัมผัสมีน้อย
3. ระบบกล้ามเนื้อและกระดูกพบว่า กล้ามเนื้ออ่อนนุ่ม มีข้อต่อยึดได้มากทำให้มีพัฒนาการด้านการเคลื่อนไหวช้า
4. ระบบประสาท สมองขนาดเล็กทำให้มีการรับรู้ และความเข้าใจช้า สติปัญญาต่ำกว่าเด็กทั่วไป ปัญหาทางตา และการมองเห็นก็พบได้บ่อยกว่าเด็กปกติ เช่น ตาเข สายตาสั้น ต้อกระจก
5. ระบบทางเดินหายใจพบว่า ติดเชื้อง่ายเนื่องจากภูมิคุ้มกันต่ำ และขับเสมหะได้ไม่ดี

2.1.2 ลักษณะนิสัยและอารมณ์

วัยเด็กจะเชื่องช้า โตขึ้นจะร่าเริงแจ่มใส การเลี้ยงดูและส่งเสริมพัฒนาการตั้งแต่แรกเกิด ตลอดจนการศึกษาในช่วงก่อนวัยเรียนจะมีผลต่อพฤติกรรม และอารมณ์ของเด็กในทางที่ดีขึ้น

2.1.3 สติปัญญา

ระดับสติปัญญา (I.Q.) ต่ำกว่าเด็กปกติในปัจจุบันนักการศึกษาและนักจิตวิทยาจำนวนมาก พบว่า การทดสอบเชาว์ปัญญาไม่ได้บอกถึงความสามารถของเด็กได้ทั้งหมด

2.2 Phenylketonuria (PKU)เกิดจากการขาดเอนไซม์ชนิดหนึ่งที่ทำหน้าที่เปลี่ยนกรดอะมิโนตัวหนึ่ง คือ Phenylalanine ให้เป็น Tyrosine และ Melamin หรือสีของร่างกายให้มีสารสีที่ผิวหนัง ตา และผม น้อยกว่าปกติ เด็กพวกนี้มีผมสีจางกว่าปกติ มักมีผื่นตามผิวหนัง และมีผิวหนังอักเสบร่วมด้วย

2.3 Hypothyroidism คือ ต่อมไทรอยด์ผิดปกติหรือไม่สามารถสังเคราะห์ฮอร์โมน thyroxine ได้ ทำให้ร่างกายชะงักการเจริญเติบโต แคระแกร็นผอมทั้งตัว จมูกแปบ ริมฝีปากหนา

ลิ้นใหญ่จุปาก ผิวหนังแห้ง ท้องโต หน้าตามองดูเซ่อ ผิวซีด ซีพจรเต้นช้า มีอาการทางประสาท เช่น เดินเปะปะ กล้ามเนื้อเปลี่ยน มีอาการเกร็ง และ มือสั่น

3. สาเหตุจากสมองถูกทำลาย ได้แก่

3.1 การติดเชื้อ อาจเกิดขึ้นขณะเด็กอยู่ในครรภ์หรือหลังคลอด เมื่ออยู่ในวัยทารก หรือวัยเด็กเล็กก็ได้ เช่น เป็นไข้หัดเยอรมัน ซิฟิลิส เชื้อเหล่านี้เมื่อเป็นกับมารดาแล้วจะติดต่อไปยังทารกโดยตรง และทำลายสมองของทารกได้ เชื้อที่สามารถทำลายสมองอีกสองตัวคือ Meningitis และ Encephalitis ซึ่งอาจทำให้สมองพิการ หรือพิการในภายหลังก็ได้

3.2 สภาพแวดล้อมที่เป็นภัย ได้แก่ การถูกทุบตีที่ศีรษะหรือประสบอุบัติเหตุที่ศีรษะ อย่างรุนแรง การได้รับสารพิษต่างๆ เข้าทางร่างกายของมารดา หรือของเด็กโดยตรง เช่น ยาเสพติดทุกชนิด สารตะกั่ว ยาบางชนิดที่รับประทานเป็นเวลานาน การฉายรังสีกับมารดาที่มีครรภ์ อย่างไม่ถูกต้อง การขาดสารอาหารตั้งแต่ทารกอยู่ในครรภ์ การคลอดก่อนกำหนด หรือการคลอด หลังกำหนด การขาดออกซิเจนเป็นเวลานาน

สาเหตุของความบกพร่องทางสติปัญญาส่วนมากที่พบเป็นสาเหตุทางการแพทย์พอจะแยกได้ดังนี้

1. สาเหตุก่อนคลอด ในระหว่างตั้งครรภ์มารดาอาจเจ็บป่วย โรคบางอย่างทำให้เด็กในครรภ์กลายเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาได้ เช่น โรคหัดเยอรมัน ในรายที่รุนแรงเด็กอาจมีความพิการซ้ำซ้อน (Multiple Handicaps) ได้ สาเหตุสำคัญอีกประการหนึ่งคือ การรับประทานยาของมารดา เช่น ยาพวกรควินิน มารดากลักลอบทำแท้งอย่างผิดกฎหมาย โดยซื้อยามารับประทานเอง หรือให้หมอตำแยทำให้แต่ไม่สามารถทำลายเด็กได้ฤทธิ์ของยาที่รับประทานเข้าไป อาจทำให้เด็กมีความบกพร่องทางสติปัญญา หรือมีความพิการซ้ำซ้อนได้ มารดาที่ติดยาเสพติด อาจจะทำให้มีผลต่อเด็กทารกในครรภ์ได้เช่นเดียวกัน

2. สาเหตุระหว่างคลอด การคลอดก็เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดความบกพร่องทางสติปัญญาได้ การคลอดที่ผิดปกติ คลอดยาก ตกเลือด หรือได้รับความกระทบกระเทือนอย่างรุนแรงระหว่างคลอด ขาดออกซิเจน ล้วนเป็นสาเหตุสำคัญของการเกิดความบกพร่องทางสติปัญญาทั้งสิ้น

3. สาเหตุหลังคลอดต้นเหตุที่ทำให้เกิดความบกพร่องทางสติปัญญานั้นมีมากมายการได้รับบาดเจ็บทางสมองก็เป็นสาเหตุหนึ่ง เด็กเล็กที่ตกจากที่สูงและสมองได้รับกระทบกระเทือนอย่างรุนแรง ได้รับอุบัติเหตุศีรษะได้รับการกระทบกระเทือนอย่างรุนแรงล้วนเป็นสาเหตุทำให้เกิด

ความบกพร่องทางสติปัญญาทั้งสิ้น นอกจากนี้นักจิตวิทยายังพบว่า ความแปรปรวนทางอารมณ์
ขั้นรุนแรง และเป็นเวลานานติดต่อกันก็ทำให้เกิดความบกพร่องทางสติปัญญาได้เช่นกัน

จากสาเหตุตามความคิดเห็นดังกล่าวข้างต้น อาจสรุปได้ว่าสาเหตุที่ทำให้เกิดความบกพร่องทางสติปัญญานั้นมี 4 สาเหตุ คือ

1. สาเหตุมาจากกรรมพันธุ์ ถือ เป็นความผิดปกติของโครโมโซม เอ็นไซม์ หรือฮอร์โมน ที่เป็นผลมาจากบิดาหรือมารดา
2. สาเหตุจากการติดเชื้อตั้งแต่ครรภ์ เช่น เป็นหัดเยอรมัน ติดเชื้อซิฟิลิส ครรภ์เป็นพิษ ขาดสารอาหาร ติดสารเสพติด กินยาบางอย่างขณะตั้งครรภ์ เป็นต้น
3. สาเหตุจากการมีปัญหาวินัยคลอด เช่น คลอดยาก เด็กขาดออกซิเจนขณะคลอด เด็กสำลักน้ำคร่ำ รกลอกตัวคลอดก่อนกำหนด เป็นต้น
4. สาเหตุจากการเกิดปัญหาหลังคลอด เช่น สมองได้รับความกระทบกระเทือนจากอุบัติเหตุ เป็นโรคเยื่อหุ้มสมองอักเสบ เนื่องมาจากของสมอง แพ้สารพิษ เช่น สารตะกั่ว มีไข้สูงมากจนชักบ่อยๆ เป็นต้น

1.4 ลักษณะพัฒนาการของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

ความหมายของพัฒนาการ

พัฒนาการ หมายถึง ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นแต่ละช่วง ตามลำดับขั้นตอนซึ่งกำหนดขึ้นโดยธรรมชาติในรูปลักษณะเดียวกันหมดทุกคน เรียกว่า เป็นไปตามกฎเกณฑ์สากลตามธรรมชาติ (สุภัททา ปิณฑะแพทย์. 2527 : 1)

พัฒนาการคือ กระบวนการที่เป็นระเบียบของการเปลี่ยนแปลงในด้านรูปร่างและส่วนต่างๆ ของร่างกาย รวมทั้งการรวมส่วนต่างๆ ของร่างกายมาทำหน้าที่เฉพาะอย่างใดอย่างหนึ่ง การเปลี่ยนแปลงนี้จะก้าวหน้าไปเรื่อยๆ จากระยะหนึ่งไปอีกระยะหนึ่ง และอัตราของการพัฒนานี้ไม่แน่นอน เปลี่ยนแปลงไปแล้วแต่ละบุคคล(ศิริโสภาคย์ บุรพาเดชะ.2529:44)

พัฒนาการ หมายถึง การเปลี่ยนแปลงทั้งในโครงสร้าง (Structure) และแบบแผนของอินทรีย์ทุกส่วน การเปลี่ยนแปลงนี้จะก้าวหน้าไปเรื่อยๆ เป็นขั้นๆ จากระยะหนึ่งไปอีกระยะหนึ่งทำให้เด็กมีลักษณะและความสามารถใหม่ๆ เกิดขึ้น ซึ่งจะมีผลทำให้เจริญก้าวหน้าขึ้นเป็นลำดับ ทั้งทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์และสังคม (ประภาพันธุ์ กรโกสียกาจ. 2527 : 20)

ดังนั้น พัฒนาการ หมายถึง กระบวนการเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ ของมนุษย์อย่างมีระเบียบแบบแผนสืบเนื่องกันไป ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงทางด้านคุณภาพการพัฒนานั้นไม่เพียงแต่เพิ่มในด้านขนาด รูปร่าง หรือน้ำหนักเท่านั้น แต่รวมถึงการที่จะต้องมียุคสมัยใหม่ๆ เกิดขึ้นและมีความสามารถใหม่ๆ เกิดขึ้นด้วย

องค์ประกอบของพัฒนาการ

องค์ประกอบของพัฒนาการประกอบด้วย (Breckenridge, 1986: 16 - 18)

1. การเจริญงอกงาม (Growth) เป็นการเปลี่ยนแปลงทางขนาดของมนุษย์ เช่น น้ำหนัก ส่วนสูง ขนาดลำตัว อวัยวะโครงสร้างภายใน เพื่อทำหน้าที่ให้เหมาะสม ส่วนพัฒนาการด้านสมองก็แสดงให้เห็นถึงการมีค่าศัพท์เพิ่มมากขึ้น มีความสามารถในการให้เหตุผล การจำ การรับรู้ และจินตนาการ
2. วุฒิภาวะ (Maturation) เป็นการเปลี่ยนแปลงทางด้านคุณภาพที่เป็นผลรวมจากอิทธิพลของยีนส์ (Genes) ซึ่งถ่ายทอดทางพันธุกรรม ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรมและอวัยวะต่างๆ
3. การเรียนรู้ (Learning) หมายถึง กระบวนการที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมใหม่ที่ค่อนข้างถาวรอันเป็นผลมาจากประสบการณ์และการฝึกฝน

พัฒนาการของมนุษย์น่าจะสืบเนื่องมาจากองค์ประกอบที่สำคัญดังนี้คือ

1. องค์ประกอบภายในร่างกาย (Internal Factors) เป็นองค์ประกอบที่มนุษย์ได้รับมาโดยธรรมชาติ ซึ่งจะประกอบด้วย
 - 1.1 พันธุกรรม (Heredity) เป็นสิ่งที่ได้กำหนดขึ้นจากการที่เซลล์ของร่างกายประกอบไปด้วยยีนจำนวนมากที่กำหนดลักษณะต่างๆ รวมทั้งการเจริญเติบโตและลักษณะของพัฒนาการ ในแต่ละขั้นตอนของชีวิต ลักษณะของพัฒนาการที่ถูกกำหนดโดยพันธุกรรมนั้นมีความสำคัญมาก เพราะทำให้แต่ละบุคคลมีอัตราของการเจริญงอกงาม และขั้นตอนของพัฒนาการที่เป็นไปโดยธรรมชาติของเผ่าพันธุ์และประเภทของสัตว์โลกแต่ละชนิด พันธุกรรมจะเป็นเครื่องมือประกอบคำอธิบายว่าทำไมบุคคลหนึ่งจึงมีความเจริญงอกงาม และมีลักษณะของพัฒนาการแตกต่างไปจากอีกบุคคลหนึ่งด้วย

1.2 วุฒิภาวะ (Maturation) วุฒิภาวะคือ ความพร้อมของร่างกายที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้เองโดยธรรมชาติเป็นผู้กำหนด การเจริญเติบโตทางร่างกายของมนุษย์จะมีลักษณะของการพัฒนาที่ก้าวไปสู่ความมีวุฒิภาวะทั้งสิ้น ดังนั้นคำว่าวุฒิภาวะจึงเป็นลักษณะของการเปลี่ยนแปลงอย่างมีรูปแบบภายในร่างกาย ในลักษณะของขนาด รูปร่าง ความสามารถในการปฏิบัติภารกิจของร่างกาย และทักษะซึ่งลำดับขั้นตอนของการเกิดวุฒิภาวะนั้น จะเป็นไปตามกำหนดที่ธรรมชาติได้วางรูปแบบไว้

2. องค์ประกอบภายนอกร่างกาย (External Factors)

องค์ประกอบภายนอกร่างกายเป็นลักษณะของพัฒนาการที่เป็นผลสืบเนื่องมาจากการได้มีโอกาสที่จะกระทำ ซึ่งเรียกว่าเป็นประสบการณ์ซึ่งมักจะสืบเนื่องมาจากการได้รับการฝึกหัดเพราะสภาพความเป็นจริงแล้วมนุษย์ได้รับการเรียนรู้จากประสบการณ์หลายๆ ด้านมากมาย นับตั้งแต่คลอดจากครรภ์มารดา ซึ่งการเรียนรู้อาจเกิดได้ในรูปแบบของการวางเงื่อนไข และการเลียนแบบ

3. องค์ประกอบผสมผสานระหว่างภายในและภายนอกร่างกาย (Interaction between Internal and External Factors) เป็นองค์ประกอบที่มีลักษณะผสมผสานกันระหว่างภายในและภายนอกร่างกายซึ่งเป็นลักษณะที่จะทำให้มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของการพัฒนาการไปในทางที่ดีขึ้นหรือบกพร่องไป องค์ประกอบต่างๆ ที่สำคัญมีดังนี้คือ

3.1 ตัวแปรทางชีวภาพที่ไม่เกี่ยวข้องกับการสืบทอดทางพันธุกรรม (Nongenetic Biological Variables) ซึ่งสิ่งเหล่านี้อาจทำให้ดูคล้ายว่าได้รับการสืบทอดมาจากพันธุกรรมได้ เช่น อาการความบกพร่องทางสติปัญญาของเด็กที่สืบเนื่องมาจากการขาดออกซิเจนในระหว่างการพัฒนาการคลอด หรือการทำงานผิดปกติของต่อมพิทูอิทารี (Pituitary Gland) ซึ่งทำให้การเจริญเติบโตของร่างกายผิดปกติไป ซึ่งตัวแปรเหล่านี้อาจจะปรากฏให้เห็นในขั้นตอนใดขั้นตอนหนึ่งของพัฒนาการก็ได้

3.2 สภาพแวดล้อมทางสังคมที่มีผลต่อการพัฒนาการทางด้านจิตใจ (Social Psychology Environment) สภาพแวดล้อมเหล่านี้มีผลต่อการพัฒนาการทางด้านจิตใจ เพราะเป็นสภาพแวดล้อมของบุคคลในสังคมที่เด็กใกล้ชิด มีความสนิทสนมด้วย เช่น พ่อ แม่ พี่เลี้ยง กลุ่มเพื่อน ครู และบุคคลอื่นๆ รอบๆ ด้านที่เข้ามามีส่วนสัมพันธ์กับเด็กซึ่งลักษณะขององค์ประกอบเหล่านี้ต่างมีอิทธิพลต่อสภาพจิตใจของเด็กมาก

3.3 ลักษณะของสังคม ประเพณี และวัฒนธรรม โดยส่วนรวม (General Social and Culture) สภาพทางสังคม วัฒนธรรม และประเพณีต่างๆ มีความสำคัญต่อการแสดงออกทาง

พฤติกรรมของมนุษย์เป็นอย่างมาก ทั้งก่อให้เกิดบุคลิกภาพ ซึ่งเป็นลักษณะประจำตัวของบุคคลที่อยู่ในสภาพของสังคม วัฒนธรรม และประเพณีนั้นๆ ทั้งนี้เพราะสังคมที่บุคคลอยู่มีเงื่อนไขและข้อกำหนด มีวัฒนธรรมและประเพณีที่บุคคลเมื่อเข้ามาอยู่ในสถานทีนั้นๆ ได้ปฏิบัติสืบต่อกันมา (สุภัททา ปิณฑะแพทย์. 2527 : 24 - 29)

จากที่กล่าวมาแล้ว พอจะสรุปได้ว่า พัฒนาการของมนุษย์เป็นผลสืบเนื่องมาจากสภาพตามธรรมชาติ ซึ่งได้ถูกกำหนดมาแล้วว่าจะต้องมีกระบวนการสืบเนื่องกันอย่างไรและสภาพแวดล้อมของการเลี้ยงดู ซึ่งเป็นการหล่อหลอมตัวบุคคลให้อยู่ในลักษณะที่เป็นตัวบุคคลนั้นๆ และเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดบุคลิกลักษณะ และพฤติกรรมแสดงออกผสมผสานกันไป ซึ่งธรรมชาติของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับก่อนปฐมวัยนั้นจะมีพัฒนาการทุกด้านเจริญได้เหมือนเด็กปกติ

1.5 การจัดการเรียนการสอนในเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

ในการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ผู้วิจัยสนใจวิธีการสอน 2 แบบ คือ

1. การสอนแบบกลุ่ม ซึ่งกลุ่ม หมายถึง กลุ่มคนที่มารวมกัน และมีความสัมพันธ์ต่อกันในลักษณะที่ต่างคนต่างพึ่งพาอาศัยกันและกัน (จันทิภา ลิ้มปิเจริญ. 2522 : 36 ; อ้างอิงมาจาก Kur T. Lewin. 1951) ลักษณะการเรียนรู้โดยวิธีกระบวนการกลุ่มคือ

1.1 ผู้เรียนหรือสมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมทุกคน

1.2 กิจกรรมที่จัดทุกครั้งก่อให้เกิดความรู้สึกทางอารมณ์ เกิดความประทับใจ และมีความหมายต่อผู้เรียน เพราะเป็นกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนค้นพบสิ่งที่เรียนด้วยตนเอง

1.3 ครูมีหน้าที่เป็นเพียงผู้จัดกิจกรรมให้ผู้เรียน โดยคำนึงถึงเป้าหมายให้สอดคล้องกับเป้าหมาย และเนื้อหาที่วางไว้ และคอยช่วยให้กลุ่มดำเนินไปด้วยดี ครูมีหน้าที่คอยเชื่อมหรือประสานเท่านั้น อาจถือได้ว่าครูเป็นผู้เรียนคนหนึ่งก็ได้

1.4 การเรียนรู้ของกลุ่มจะมีลักษณะ 2 ประการ คือ เรียนรู้เรื่องตนเองการเรียนรู้เรื่องของผู้เรียนด้วยกันในกลุ่ม

1.5 การเรียนรู้ได้ผลก็ต่อเมื่อสมาชิก หรือผู้เรียนได้นำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเอง และส่วนรวม (จันทิภา ลิ้มปิเจริญ. 2522 : 44 - 45)

ในการสอนกลุ่มผู้วิจัยสนใจที่จะใช้เทคนิคการสอนแบบเล่นปนเรียน (Play Way) เป็นวิธีสอนที่让孩子ได้เล่น ได้แสดง ได้ร้องเพลง ได้ทำกิจกรรมควบกันไปกับการเรียนตามหลักจิตวิทยาหรือหลักธรรมชาตินั้น เด็กย่อมชอบการเล่น การแสดง ชอบการทำกิจกรรมอยู่แล้ว และถ้าการเรียนการสอนได้สอดแทรกบทเรียนในการเล่นของเด็ก หรือจัดบทเรียนให้มีกิจกรรมการเล่นย่อมจะทำให้เด็กมีความสุขสนุกสนานเพลิดเพลิน และอยากเรียนมากขึ้น (Woll Cook. n.d)

จะเห็นว่าวิธีสอนแบบเรียนปนเล่น เป็นวิธีที่ทำให้เด็กสนใจในการเรียนไม่เบื่อหน่าย เข้าใจและจดจำเรื่องราวต่างๆ ได้ง่ายเข้า

2. การสอนเป็นรายบุคคล หรือการจัดทำโปรแกรมการศึกษารายบุคคลในปี 1975 ในประเทศสหรัฐอเมริกา มีกฎหมาย PL 94 - 142 ซึ่งระบุถึงการให้ความช่วยเหลือเด็กพิการทุกคนนั้น ในการเรียนเขียนโปรแกรมการศึกษารายบุคคล ครูต้องรู้ว่าเด็กมีปัญหาอะไร การคัดแยกด้วยวิธีการต่างๆ เป็นเรื่องจำเป็น เพราะข้อมูลเหล่านี้จะบอกครูได้ว่าเด็กสามารถทำอะไรได้ และยังไม่สามารถทำอะไรได้บ้าง ในช่วงเวลานั้นๆ การประเมินผลจะต้องทำเป็นระยะๆ หรือทุกปีเป็นอย่างน้อย เพื่อดูความก้าวหน้าของเด็ก ซึ่งการประเมินผลเด็กจะทำให้รู้ว่าเด็กอยู่ที่ระดับไหน จะเริ่มต้นช่วยเหลือได้ที่จุดไหน ในทักษะเรื่องใด แล้วจึงเริ่มเขียนโปรแกรมการศึกษารายบุคคล (ศรียา นิยมธรรม. 2534 : 62 - 63) จะเห็นว่าการสอนเป็นรายบุคคลเป็นการสนองตอบความต้องการของผู้เรียน เนื่องจาก

1. เป็นการกำหนดจุดมุ่งหมายที่เป็นจริงแก่ผู้เรียน
2. เป็นการจัดวัสดุ และแหล่งทรัพยากรที่มีความหลากหลาย สำหรับจุดมุ่งหมายหนึ่งๆ อันจะทำให้ปรับเข้ากับความสามารถ และพื้นฐานของบุคคล
3. ให้ความเป็นส่วนตัวเมื่อพบปัญหา
4. ทำให้ผู้เรียนทำงานให้ตามจังหวะของตน

จากที่กล่าวมาสรุปว่า วิธีการสอนแบบกลุ่มและวิธีการสอนแบบรายบุคคล เป็นวิธีการสอนที่จะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาวิธีการสอนทั้ง 2 วิธี ว่าวิธีการสอนแบบใดที่ควรนำมาใช้ในเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาเพื่อให้เกิดการเรียนรู้และมีพัฒนาการด้านต่างๆ ได้ใกล้เคียงกับเด็กปกติ

1.6 การพัฒนาความสามารถด้านความเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

ความสามารถในการเข้าใจภาษาเป็นองค์ประกอบของพัฒนาการทางสติปัญญา (หน่วยศึกษานิเทศน์ กรมสามัญศึกษา. 2523 : 51 - 54)

พัฒนาการทางสติปัญญาของมนุษย์ต้องประกอบด้วยความสามารถหลายประการ คือ ความสามารถในการเข้าใจภาษา ความสามารถในการใช้คำอย่างคล่องแคล่ว ความสามารถในการใช้ตัวเลข ความสามารถในการมองเห็น ความสามารถทางด้านการรับรู้ ความสามารถทางความจำ และความสามารถทางด้านเหตุผล (กมลรัตน์ เหล้าสุวงศ์. 2528 : 52 - 53 ; อ้างอิงมาจาก Thurstone. n.d.)

องค์ประกอบในการเข้าใจภาษาประกอบด้วย

1. ความสามารถทั่วไป ระดับวุฒิภาวะของเด็กเป็นตัวกำหนดขอบเขตในการเรียนรู้ความหมายของคำ แม้เด็กจะมีอายุเท่ากันที่จะมีความสามารถในการใช้คำศัพท์ไม่แตกต่างกัน

2. ประสบการณ์และความพร้อมในการอ่านของเด็กมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการรู้จักคำศัพท์ต่างๆ เพิ่มขึ้น เด็กที่มีประสบการณ์ และความพร้อมต่างกันย่อมรู้ความหมายของคำศัพท์มากขึ้นแตกต่างกันไป

3. ความอยากรู้อยากเห็นของเด็กจะเป็นสิ่งกระตุ้นให้เด็กต้องการเรียนรู้ความหมายของสิ่งต่างๆ ครูควรเข้าใจในเด็ก มีความอยากรู้อยากเห็นในทุกโอกาส

4. การสอนคำต่างๆ ให้แก่เด็กเป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะจะช่วยให้เข้าใจคำอย่างกว้างขวางยิ่งขึ้น (Tinker. 1952 : 158)

สำนักงานคณะกรรมการประถมศึกษาแห่งชาติ (2529 : 190 - 195) กำหนดเนื้อหาของการจัดประสบการณ์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางด้านสติปัญญาสำหรับชั้นอนุบาล ดังนี้

1. ฝึกการรับรู้ทางประสาทสัมผัสทั้ง 5 คือ การชิม การมอง การดม การสัมผัส และการฟัง โดยกำหนดเนื้อหา ดังนี้

1.1 การวาดภาพ จิก ตัด ปะ ร้อย ประดิษฐ์

1.2 การสังเกต ทดลอง ความเหมือน ความแตกต่างของวัตถุต่างๆ

1.3 ฝึกการฟังดนตรี และคำศัพท์แตกต่างกัน

2. ฝึกการคิดแก้ปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน โดยกำหนดเนื่อหาดังนี้
 - 2.1 การนับ การรวม และการหาจำนวน
 - 2.2 การปรับตัวในการอยู่ร่วมในสังคม
 - 2.3 ฝึกการทดลอง การแก้ปัญหา
3. ฝึกการสังเกตโดยใช้สายตาที่กำหนดเนื่อหาดังนี้ คือ
 - 3.1 การสังเกตความเหมือน
 - 3.2 ความแตกต่าง สิ่งที่ขาดหายไป
 - 3.3 และภาพที่สัมพันธ์กัน
4. ฝึกความคิดสร้างสรรค์ โดยกำหนดเนื่อหาดังนี้
 - 4.1 การเคลื่อนไหวตามจินตนาการ ตามเพลง
 - 4.2 วิชาวาดภาพ พิมพ์ภาพ ประติษฐ์
 - 4.3 ฟังนิทาน ฟังเรื่องราว
 - 4.4 การเล่าเหตุการณ์
5. ฝึกความจำ โดยกำหนดเนื่อหาดังนี้
 - 5.1 จดจำสิ่งที่หายไป จดจำลักษณะของวัตถุต่างๆ ที่พบเห็น
 - 5.2 จำศัพท์ใหม่ๆ ที่ได้รับ
 - 5.3 จำเนื้อเพลง พุดเลียนแบบคำ หรือประโยคสั้นๆ
 - 5.4 จำนวนที่ไม่เรียงลำดับ
6. ส่งเสริมพัฒนาภาษามือ ความหมายโดยใช้ภาษากำหนดเนื่อหาดังนี้
 - 6.1 ฝึกความพร้อมในการฟัง ฝึกฟังคำสั่ง และสามารถปฏิบัติตามได้
 - 6.2 ฝึกการเล่าเรื่องจากภาพ
7. ส่งเสริมพัฒนาการทักษะด้านจำนวน กำหนดเนื่อหาดังนี้
 - 7.1 การเปรียบเทียบสิ่งต่างๆ ตามรูปร่างขนาดน้ำหนัก และปริมาณ
 - 7.2 เรียนรู้ตำแหน่งสิ่งของใกล้ ไกล บน ล่าง หน้า หลัง
 - 7.3 การนับโดยรู้ค่าความหมายจำนวน 1 - 5
 - 7.4 การรวมกลุ่ม การจำแนกประเภท

จากที่กล่าวมาสรุปการเตรียมความพร้อมที่จะส่งเสริมพัฒนาการทางด้านความเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาสามารถทำได้ด้วยการจัดกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์ และจัดสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมให้เด็กได้เล่น ลงมือปฏิบัติ ฝึกการสังเกต ค้นคว้า ทดลอง และแก้ปัญหาด้วยตนเอง จะเห็นได้ว่าการจัดสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมจะช่วยพัฒนาสติปัญญาของเด็กให้พัฒนาเต็มศักยภาพของเด็กแต่ละคน ดังนั้นจึงถือเป็นความรับผิดชอบที่โรงเรียน ครูผู้สอนซึ่งเป็นผู้ใกล้ชิดกับเด็ก รองลงมาคือ ทางบ้านที่จะช่วยส่งเสริมพัฒนาการด้านนี้ เพื่อให้เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาสามารถเข้าเรียนหนังสือร่วมกับเด็กปกติได้ต่อไป

1.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการเรียนรู้และความจำของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญามีดังนี้

บราวน์ วิลเลียม และคราวเนอร์ (Brown, Williams and Crowner. 1974 : 274) ศึกษาทดลองโดยให้เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาจำคำ เสียง หรือภาพ โดยแสดงสิ่งต่างๆ เหล่านั้น ให้แก่เด็กประมาณ 2 - 3 วินาที จากการศึกษาทดลองพบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาจำได้น้อยกว่าเด็กปกติ แต่ถ้าให้จำวัตถุสิ่งของโดยใช้เวลานานๆ ก็จะสามารถจำได้เป็นเวลานาน อาจเป็นชั่วโมง วัน หรือสัปดาห์ แสดงว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาขาดความสามารถในความจำระยะสั้น แต่ความจำระยะยาวไม่ผิดปกติ

ผลการวิจัยพบ การให้ความช่วยเหลือเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ถ้าให้การช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มที่ตรวจพบ โดยกระตุ้นพัฒนาการ (Early Stimulation) ซึ่งจะส่งผลให้พัฒนาการทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ พัฒนาการด้านกล้ามเนื้อใหญ่ (Gross Motor) พัฒนาการด้านกล้ามเนื้อมัดเล็ก และสติปัญญา (Fine Motor and Cognitive) พัฒนาการด้านความเข้าใจภาษา (Receptive Language) พัฒนาการด้านการใช้ภาษา (Expressive Language) พัฒนาการด้านการช่วยเหลือตัวเอง และทักษะทางสังคม (Personal/Social) เพิ่มขึ้นใกล้เคียงกับอายุจริงของเด็ก (ชลันธร ปรียาสมบัติและคนอื่น. 2536 : 4 - 15)

คูเกลแมส (ฉลวย จตุกุล. 2531 : 37 ; อ้างอิงมาจาก Kugelmass. 1944) ผลการวิจัยในกลุ่มบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่มีการรักษาระดับของภาวะโภชนาการ ให้เหนือกว่าอีกกลุ่มหนึ่งที่ไม่ได้ควบคุมภาวะโภชนาการ เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว ปรากฏว่ากลุ่มแรกมี

การพัฒนาระดับเขาวนปัญญาสูงขึ้นกว่าอีกกลุ่มหนึ่งถึง 10% และยังพบอีกว่าการเสริมอาหารที่จำเป็นสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาจะสามารถเอาชนะช่วงของความบกพร่องต่างๆ

จากงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น การส่งเสริมพัฒนาการเด็กตั้งแต่เริ่มแรกและการจัดโภชนาการให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาอย่างเหมาะสมเป็นทางหนึ่งที่จะช่วยให้เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาได้มีโอกาสพัฒนาศักยภาพด้านต่างๆ ของตนเองอย่างเต็มที่ และส่งผลให้เด็กสามารถปรับตัวในสังคมให้ดีขึ้น

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนและการเตรียมความพร้อม

2.1 ความหมายของการสอน

การสอน คือ กระบวนการที่ประกอบด้วยบุคคลที่ทำหน้าที่สอน และอีกฝ่ายหนึ่งทำหน้าที่เรียนประกอบกับเนื้อหาวิชาที่สอน ซึ่งเป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์ลึกลับกันระหว่างบุคคลทั้ง 2 ฝ่าย

การสอน คือ การที่ครูทำงานร่วมกับเด็ก เพื่อให้เด็กมีประสิทธิภาพในการเรียน ส่งเสริมให้เด็กมีความรับผิดชอบ รู้จักคิด รู้จักตนเอง ครูมีหน้าที่เพียงคอยช่วยเหลือในการวางแผน ดำเนินงาน และวัดผลร่วมกับเด็ก (ชาญชัย ศรีไสยเพชร. 2525 : 101)

สรุป การสอน คือ การจัดสภาพการณ์ สถานการณ์ หรือกิจกรรมอย่างมีจุดมุ่งหมาย เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์ อันจะเป็นผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ง่าย และเร็วขึ้น นอกจากนี้ ยังเป็นการส่งเสริมหรืออำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนได้เจริญงอกงามทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา และสามารถปรับตัวให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

2.2 เทคนิคและวิธีสอน

วิธีสอน หมายถึง วิธีการที่ครูจัดกิจกรรมการเรียนการสอนรวมทั้งการใช้เทคนิคการสอนเนื้อหาวิชาและสื่อการสอน เพื่อให้บรรลุถึงจุดประสงค์ของการสอน (Clark and Star. 1976)

เทคนิคตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน หมายถึง ศิลปะเฉพาะเกิดนั้นๆ ดังนั้น เทคนิคการสอนจึงหมายถึง ศิลปะเฉพาะของการสอน (กาญจนา เกียรติประวัติ. ม.ป.ป. : 72) จะเห็นว่าทั้งวิธีสอน และเทคนิคการสอน ตลอดจนกลวิธีการสอนจะเป็นส่วนหนึ่งของยุทธศาสตร์การสอน ซึ่งหมายถึง กระบวนการทั่วไปของการสอนที่จะนำไปสู่จุดประสงค์ใหญ่

2.3 ความหมายของการเตรียมความพร้อม

ความพร้อมคือ ขั้นพัฒนาการของเด็กที่งอกงามมาถึงระดับหนึ่ง ซึ่งทำให้เด็กมีความสามารถที่จะทำหรือเรียนรู้พฤติกรรมใหม่ เรียนรู้ประสบการณ์ใหม่ เพื่อจะช่วยให้เด็กเป็นคนปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ได้ดี โดยเฉพาะเมื่อถึงเวลาที่เด็กจะต้องไปโรงเรียนซึ่งเป็นสิ่งแวดล้อมที่เด็กจะต้องเผชิญหลายอย่างทั้งบุคคล และวัตถุ (เดรือวัลย์ ขจรพันธ์. 2524 : 87 - 88)

ความพร้อม หมายถึง สภาวะของบุคคลที่จะเรียนรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่าง

บังเกิดผล ซึ่งทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวุฒิภาวะ การได้รับการฝึกและการเตรียมตัว ความสนใจหรือแรงจูงใจ ความพร้อมในการเรียน กิจกรรมแต่ละอย่างมีต่างๆ กัน เช่น ความพร้อมในการอ่าน (พรณี ชูทัย. 2522)

ความพร้อมในการเรียนของเด็กเล็ก หมายถึง ความสามารถระดับหนึ่งจะช่วยให้การเรียนดำเนินไปด้วยดี โดยมีอุปสรรคไม่มากนัก เรียนได้ในอัตราปกติสำหรับเด็กทั่วไปความสามารถดังกล่าวอาจเกิดจากการที่ผู้เรียนมีวุฒิภาวะ หรือจากการเรียนรู้ การฝึกฝนที่ผ่านมา หรือเกิดจากอิทธิพลของทั้งสองสิ่งประกอบกันได้ ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนและปราศจากความขัดข้องทางกาย อารมณ์ (คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2529)

โดยสรุป ความพร้อมในการเรียน หมายถึง การที่เด็กมีพัฒนาการทางด้านต่างๆ ทั้งทางร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญาเพียงพอที่จะรับการเรียนรู้จากสิ่งต่างๆ ได้โดยไม่มีสิ่งใดเป็นอุปสรรค ก่อให้เกิดความพึงพอใจในการกระทำนั้น ความพร้อมของเด็กในการเรียนมีความสัมพันธ์อย่างยิ่งกับพัฒนาการของเด็ก เด็กที่เจริญเติบโตยังไม่ถึงขั้นของการเรียนอย่างหนึ่งจะบังคับให้เด็กเรียนย่อมไม่เกิดประโยชน์ ทั้งยังเป็นการสร้างความคับข้องใจกับเด็กทั้งทางร่างกาย อารมณ์ จิตใจ และสติปัญญาด้วย การจัดการศึกษาให้กับเด็กวัยนี้จึงเป็นการอบรมเลี้ยงดู ซึ่งผสมผสานด้านกิจกรรมเพื่อเตรียมทักษะความพร้อม ดังนั้น ครูจึงต้องรู้จักเด็กในวัยนี้ และนึกถึงความพร้อมในการเรียนของเด็กทุกแง่ทุกมุม เพื่อประโยชน์ที่จะพัฒนาด้านต่างๆ ของเด็กอันจะก่อให้เกิดผลดีในการเรียนการสอน

2.4 ความสำคัญของการเตรียมความพร้อม

ความพร้อมในการเรียนเป็นองค์ประกอบหนึ่งของการเรียนรู้ เนื่องจากสภาพของผู้เรียนพร้อมที่จะแสดงออกได้ทั้งในการใช้ภาษา การสังเกต พื้นฐานประสบการณ์เดิม และอื่นๆ ความพร้อมขึ้นอยู่กับระดับของวุฒิภาวะ ทางกาย ใจ และสติปัญญา

ความพร้อมคือ ขั้นพัฒนาการของเด็กที่ออกมาถึงระดับหนึ่ง ซึ่งทำให้เด็กมีความสามารถที่จะทำหรือเรียนรู้พฤติกรรมใหม่ โดยอย่างราบรื่น ซึ่งแสดงได้หากเด็กมีความเจริญงอกงามมาถึงระดับหนึ่งของวุฒิภาวะทางกาย อารมณ์ สังคม และปัญญาหรือจะเป็นพื้นฐานให้เขาก้าวไปสู่การเรียนรู้ใหม่ อย่างได้ผลเป็นความจริงที่ว่าเด็กทุกคนจะต้องเจริญเติบโตขึ้นตามวัย แต่การปูพื้นฐานหรือส่งเสริมให้เด็กมีความพร้อม เพื่อจะเรียนรู้ประสบการณ์ใหม่เป็นสิ่งจำเป็น เพราะจะช่วยให้เด็กเป็นคนปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ได้ดี โดยเฉพาะเมื่อถึงเกณฑ์ที่เด็กจะต้องไปเรียน ซึ่งเป็นสิ่งแวดล้อมที่เด็กต้องเผชิญหลายอย่าง ทั้งบุคคล ได้แก่ ครู เพื่อน และวัตถุ ได้แก่ สภาพโรงเรียน ตลอดจนระเบียบวินัย หนังสือ และวัสดุอุปกรณ์การสอนสิ่งเหล่านี้เด็กจะต้องเผชิญ และเรียนรู้ที่จะเปลี่ยนพฤติกรรมอยู่ทุกวัน (เครือวัลย์ ขจรพันธ์, 2524 : 87 - 88)

ความพร้อมคือ บุรณาการช่วยให้เด็กเกิดพัฒนาการการเรียนรู้ทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม ที่เหมาะสมกับวัยและความสามารถของเด็ก

2.5 รูปแบบการเตรียมความพร้อม

รูปแบบของการเตรียมความพร้อมให้เด็กนั้นต้องคำนึงถึงความสำคัญของบุรณาการของพัฒนาการทุกด้านไปพร้อมๆ กัน ไม่เน้นด้านใดด้านหนึ่งโดยเฉพาะ ดังนี้

1. พัฒนาการทางด้านร่างกายเพื่อต้องการเตรียมให้เด็กมี

1.1 ร่างกายที่สมบูรณ์มีสุขภาพอนามัยดี

1.2 มีความแข็งแรง คล่องแคล่ว ว่องไว รู้จักใช้กล้ามเนื้อทุกส่วนของร่างกายได้

เหมาะสมและกระฉับกระเฉง

1.3 รู้จักใช้วัยระต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ

2. พัฒนาการทางสติปัญญา เพื่อจะฝึกเด็กให้ใช้ประสาททั้ง 5 คือ ตา หู จมูก ลิ้น

กาย อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งการใช้ประสาทเฉพาะส่วน และใช้ประสาทส่วนต่างๆ ให้สัมพันธ์กัน

2.1 ฝึกให้เด็กเป็นคนช่างสังเกต รู้จักซักถาม และมีหลักในการจดจำ

2.1.1 มีมโนติว่าสิ่งนั้นเป็นอย่างไร

2.1.2 รู้จักเปรียบเทียบ ความเหมือน ความคล้าย และความแตกต่าง

2.1.3 รู้จักจัดคู่ และทราบความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกัน

2.1.4 รู้จักแบ่งกลุ่ม (วิเคราะห์)

2.1.5 รู้จักจัดพวก (สังเคราะห์)

2.1.6 รู้จักเรียงลำดับ ก่อน - หลัง

- 2.2 ฝึกให้เป็นตัวของตัวเอง มีเหตุผล
- 2.3 ให้เรียนรู้เกี่ยวกับโลกรอบๆ ตัว ได้ใกล้ชิดกับธรรมชาติโดยตรง
- 2.4 ให้รู้จักค้นคว้าและทดลองสิ่งต่างๆ ผ่านอุปกรณ์
- 2.5 ให้รู้จักอุปกรณ์ต่างๆ ในบ้านและโรงเรียน เช่น เครื่องเขียน เครื่องครัว
- 2.6 ให้รู้จักใช้ภาษา
- 2.7 ให้มีพื้นฐานในการอ่านเขียนที่ถูกต้อง
3. พัฒนาการทางอารมณ์เพื่อจะฝึกเด็กให้มีอารมณ์ ดังนี้
 - 3.1 มีอารมณ์มั่นคง แน่นนอน ไม่หวั่นไหวง่าย หรือหงุดหงิดง่าย
 - 3.2 มีอารมณ์ดีอยู่เสมอ ยิ้มแย้มแจ่มใส ใจเย็น ไม่โกรธง่าย
 - 3.3 มีความสนใจสิ่งต่างๆ มากขึ้น สมารถ
4. พัฒนาการทางสังคม เพื่อจะฝึกเด็กให้เรียนรู้และมีสังคมนิสัยต่อไป
 - 4.1 ให้เรียนรู้การอยู่ร่วมกันและติดต่อกับคนอื่น ทั้งเด็กและผู้ใหญ่
 - 4.1.1 ปรับตัวเองให้เข้ากับคนอื่นได้
 - 4.1.2 รู้จักให้อภัยและไม่ถือโกรธ
 - 4.1.3 รู้จักเกรงใจ รอคอย และให้โอกาสผู้อื่น
 - 4.1.4 รู้จักแบ่งปัน และแลกเปลี่ยน
 - 4.1.5 มีหัวใจต่อคนอื่น ให้ความช่วยเหลือได้ถูกจังหวะ
 - 4.1.6 รู้จักสงสารเห็นอกเห็นใจผู้อื่น
 - 4.1.7 รู้จักเคารพบุคคล และสถานที่
 - 4.1.8 ให้ความร่วมมือในกิจกรรมต่างๆ ด้วยดี
 - 4.2 รู้จักการวางตัวให้เหมาะสมกับบุคคล เวลา สถานที่
 - 4.3 ให้มีสุนทรีย์ และวัฒนธรรม
5. พัฒนาการทางกิจนิสัย เพื่อพยายามฝึกให้เด็กช่วยตัวเองได้ในเรื่องต่อไปนี้
 - 5.1 ฝึกให้เด็กทำกิจวัตรประจำวันให้เป็นเวลา
 - 5.1.1 การทำความสะอาดร่างกาย
 - 5.1.2 การรับประทานอาหาร ดื่มนม
 - 5.1.3 การขับถ่าย
 - 5.1.4 การพักผ่อน
 - 5.1.5 การออกกำลังกาย - เล่น การทำงาน - เรียน

5.2 ฝึกให้มีนิสัยในการทำงานอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย รอบคอบ สะอาด

สวยงาม

6. พัฒนาการทางลักษณะนิสัย พยายามฝึกให้เด็กเป็นคนมีนิสัยดังนี้

- 6.1 ซื่อตรง พูดความจริง รักความยุติธรรม
- 6.2 รู้หน้าที่และมีความรับผิดชอบ
- 6.3 อุตุน ขยัน
- 6.4 รู้จักค่าของเงินและไม่สุรุ่ยสุร่าย
- 6.5 รักของ รู้จักเก็บของให้เป็นทีและรักษาของ
- 6.6 รู้จักระมัดระวังตน และรักษาความปลอดภัย
- 6.7 รู้จักทำความเคารพ และทักทาย
- 6.8 มีเหตุผล และรู้จักพูดแสดงความคิดเห็นและเหตุผลของตัวเอง
- 6.9 รู้จักบุญคุณผู้ที่ช่วยเหลือ และหาทางตอบแทน

สรุป เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาควรได้มีการเตรียมความพร้อมทุกด้านๆ ไม่เป็นด้านหนึ่งด้านใดโดยเฉพาะ เพื่อให้เด็กสามารถช่วยเหลือตัวเอง ปรับตัวอยู่ในสังคมได้อย่างปกติ

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนและการเตรียมความพร้อม

ผลการวิจัยของเพียเจท์ (Piaget. 1962 : 74)เด็กในวัย 3 - 6 ปี มีพัฒนาการอยู่ในขั้นก่อนการคิดปฏิบัติการ ซึ่งเป็นช่วงเชื่อมต่อระหว่างการคิดแบบรูปธรรม (Concrete Coperational Stage) ซึ่งจะต้องอาศัยประสบการณ์ที่ได้ตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมที่เป็นรูปธรรม จึงทำให้เกิดการเรียนรู้ และพัฒนาการทางสติปัญญาขึ้นได้ ลักษณะนิสัยของเด็กวัยนี้ มีลักษณะยึดตนเองเป็นศูนย์กลางจะกระทำการกิจกรรมที่ตนสนใจ และพอใจเท่านั้น(Egocentricity) ครูจะจัดสิ่งแวดล้อมหรือสถานการณ์ขึ้นมาเพื่อเป็นการสอนโดยตรงไม่ได้ จึงจำเป็นต้องเตรียมสิ่งแวดล้อมให้สอดคล้องกับธรรมชาติของเด็ก ให้เด็กเกิดความสนใจและพอใจที่จะเล่นหรือกระทำพฤติกรรมตอบสนองต่อสิ่งนั้นๆ ซึ่งจะเกิดการเรียนรู้ขึ้นโดยทางอ้อม ตามที่ครูวางแผนกิจกรรม และสิ่งแวดล้อมไว้

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความคงทนการจำ

ความจำ เป็นความสามารถที่จะเก็บหน่วยความรู้ไว้และสามารถระลึกได้หรือนำหน่วยความรู้นั้นออกมาใช้ได้ ในลักษณะเดียวกันกับที่จะเก็บเข้าไว้ ความสามารถด้านความจำเป็นความสามารถที่จำเป็นในกิจกรรมทางสมองทุกแขนง (สุจิตรา ตีควัฒนากุล:8 อ้างอิงมาจาก Guilford. 1973)

ความจำ เป็นสมรรถภาพในการจำเรื่องราวต่างๆ และเหตุการณ์ ภาพสัญลักษณ์ รายละเอียดสิ่งที่มีความหมาย และสิ่งที่ไร้ความหมายและสามารถระลึกหรือถ่ายทอดออกมาได้ (ชาญวิทย์ เทียมบุญประเสริฐ 2528 : 63)

การจำ คือ การคงไว้ซึ่งผลการเรียนหรือความสามารถที่จะระลึกได้ต่อสิ่งเร้าที่เคยเรียนหรือเคยมีประสบการณ์การรับรู้มาแล้วหลังจากที่ได้ทอดทิ้งไว้ชั่วระยะหนึ่ง

ความจำ เป็นความสามารถบันทึก สะสมเหตุการณ์ และสิ่งของต่างๆ เช่น ภาพ ภาษา เป็นต้น ได้อย่างถูกต้อง และสามารถระลึกหรือถ่ายทอดสิ่งที่จำได้ออกมา

ความคงทนในการจำ(Retention) คือการคงไว้ซึ่งผลการเรียนหรือความสามารถที่จะระลึกได้ต่อสิ่งเร้าที่เคยเรียน หรือเคยมีประสบการณ์การรับรู้มาแล้วหลังจากที่ได้ทิ้งระยะไว้ช่วงหนึ่ง

การที่จะจดจำสิ่งที่เรียนมาได้มากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับกระบวนการเรียนรู้ กาเย (Gagne.1974 : 27 - 46) อธิบายขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้และการจำไว้ดังนี้

1. การจูงใจ(Motivation Phase) เป็นการชักจูงใจให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้
2. ทำความเข้าใจ (Apprheniding Phase) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจสถานการณ์ ที่เป็นสิ่งเร้า
3. การเรียนรู้ปรุงแต่งสิ่งที่เรียนรู้ไว้เป็นความจำ (Acquistion Phase) ขั้นนี้จะมีการเปลี่ยนแปลงเกิดเป็นความสามารถอย่างใหม่ขึ้น
4. ความสามารถในการสะสมสิ่งเร้าเก็บไว้ในความทรงจำ(Retention Phase) ขั้นนี้เป็นการนำสิ่งที่เรียนรู้ไปเก็บไว้ในส่วนที่เป็นความจำเป็นช่วงเวลาหนึ่ง
5. การรื้อฟื้น(Recall Phase) ขั้นนี้เป็นการนำเอาสิ่งที่เรียนไปแล้วและเก็บเอาไว้ นั่นออกมาใช้ในลักษณะของการกระทำที่สังเกตได้

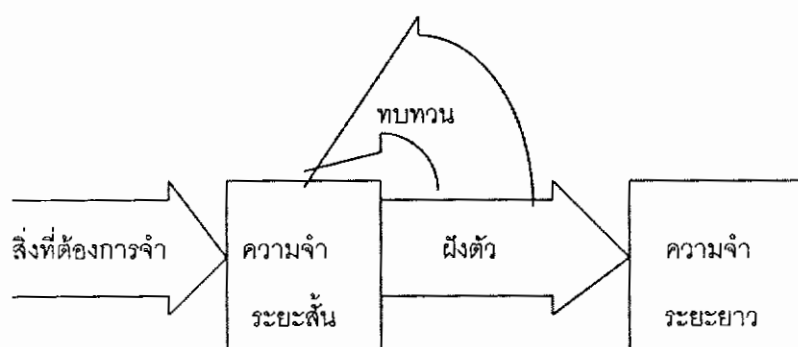
6. การสรุปหลักการ (Generalization Phase) ขั้นนี้เป็นความสามารถใช้สิ่งที่เรียนรู้แล้ว ประยุกต์กับสิ่งเร้าใหม่ที่ประสบ

7. การลงมือปฏิบัติ (Performance Phase) เป็นการแสดงพฤติกรรมที่แสดงออกถึงการ เรียนรู้

ถ้าขั้นการทำความเข้าใจและการเรียนรู้ไม่ดี ขั้นการจำก็จะลดลงหรือจำไม่ได้เลย

ความจำมี 2 ประเภท คือ ความจำระยะยาว (Long - Term Memory) และความ จำระยะสั้น (Short - Term Memory) มีผู้สร้างทฤษฎีความจำขึ้น เพื่ออธิบายถึงกระบวนการ ต่างๆ ของความจำระยะสั้นและความจำระยะยาวหลายทฤษฎี ทฤษฎีเหล่านี้เรียกว่า " ทฤษฎี ความจำสองกระบวนการ" (Two Process Theory) มีอยู่ทฤษฎีหนึ่งที่มีความสนใจอย่างมาก คือ ทฤษฎีของ แอทคินสัน และ ชิฟฟริน (เสาวณีย์ คุณาวัดมนาวุฒิ อ้างอิงมาจาก Atkinson and Shiffrin. 1968) ซึ่งสรุปไว้ดังนี้

1. ความจำระยะสั้นเป็นความจำชั่วคราว
2. สิ่งที่เป็นในการจำระยะสั้น ต้องได้รับการทบทวนตลอดเวลา ไม่เช่นนั้นความ จำจะสลายตัวไปอย่างรวดเร็ว
3. จำนวนสิ่งของที่จะรับการทบทวนครั้งหนึ่งในความจำระยะสั้นนั้นมีจำนวน จำกัดเราจะทบทวนได้เพียง 5 - 9 สิ่งในขณะเดียวกันเท่านั้น
4. สิ่งใดก็ตามถ้าอยู่ในระยะสั้นยิ่งนานก็ยิ่งจะฝังตัวอยู่ในความจำระยะสั้นมากขึ้น เท่านั้น
5. การฝังตัวในความจำระยะยาวเป็นกระบวนการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่อยู่ใน ความจำระยะยาวแล้วกับสิ่งที่เราต้องการจำ

ภาพประกอบ 2 แผนภูมิกระบวนการต่างๆของความจำระยะสั้นและระยะยาว

กระบวนการของความจำตามทฤษฎีของแอทคินสันและซีฟพริน ระยะเวลาจำแบ่งออกเป็น 4 ระยะ คือ

1. การเรียนรู้(Learning)
2. การทรงจำ(Retention)
3. การรู้จักจำคำ(Recognition)
4. การระลึกนึกได้(Recall)

ส่วนประกอบในโครงสร้างของความจำ ประกอบด้วยส่วนสำคัญ 3 ส่วน คือ การรับรู้ (Sensory Memory) ความจำระยะสั้น (Primary Memory) และความจำระยะยาว (Secondary Memory) ส่วนการลืมนั้นอาจเกิดขึ้นตอนใดก็ได้ ความจำระยะสั้นเป็นความจำเพียงชั่วคราว แต่ความจำระยะยาวเป็นความจำที่ถาวร จะเกิดขึ้นเมื่อมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดมาสะกิดใจแล้วสามารถที่จะรื้อฟื้นขึ้นมาได้ ความจำระยะยาวนี้ก็คือความคงทนในการจำนั่นเอง

(ชัยพร วิชาวุธ. 2520 :48-73)

3.3 สถานการณ์ที่ช่วยให้เกิดความคงทนในการจำ

การจะช่วยให้เกิดความจำระยะยาวแก่ผู้เรียนได้นั้น ควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ดังนี้

1. จัดบทเรียนให้มีความหมาย(Meaningfulness) เช่น
 - 1.1 การสร้างสื่อสัมพันธ์ (Mediation)
 - 1.2 การจัดเป็นระบบไว้ล่วงหน้า (Advance Orgaization)

- 1.3 การจัดเป็นลำดับชั้น (Hierarchical Structure)
- 1.4 การจัดเข้าเป็นหมวดหมู่ (Organization)
2. การจัดสถานการณ์ช่วยการเรียนรู้ (Mathemagenic) ทำได้ดังนี้
 - 2.1 การนึกถึงสิ่งที่เรียนในขณะที่ฝึกฝนอยู่ (Recall During Practice)
 - 2.2 การเรียนเพิ่ม (Overlearning)
 - 2.3 การทบทวนบทเรียน (Periodic Reviews)
 - 2.4 การจำอย่างมีหลักเกณฑ์ (Logical Memory)
 - 2.5 การท่องจำ (Recitation)
 - 2.6 การใช้จินตนาการ (Imagery)

จากที่กล่าวมาสรุป วิธีการฝึกแบบกลุ่มและวิธีการฝึกแบบรายบุคคล เป็นวิธีการฝึกที่จะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาวิธีการฝึกทั้ง 2 วิธี ว่าการฝึกแบบใดที่ควรนำมาใช้สอนเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา เพื่อให้เกิดการเรียนรู้และมีความคงทนในการจำ ทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา มีพัฒนาการด้านต่างๆ ได้ใกล้เคียงกับเด็กปกติ

สมมติฐาน

1. ความพร้อมความเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่ได้รับการฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคลสูงกว่าที่ได้รับการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่ม
2. ความคงทนในการจำเนื้อหาความเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่ได้รับการฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคลกับการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่มแตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าประกอบด้วยหัวข้อต่าง ๆ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ
4. แบบแผนการทดลองและการดำเนินการทดลอง
5. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง
6. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรของการวิจัยครั้งนี้คือ เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาวัยก่อนเรียน

อายุ 3 - 6 ปี (ในสถานดูแลเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาโรงพยาบาลรัฐบาล)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาอายุ 3 - 6 ปี ซึ่งมีระดับ IQ. 36 - 67 วัดโดยแบบทดสอบสติปัญญามาตรฐาน บิเน็ต (Binet) และไม่มีความพิการซ้ำซ้อนที่ได้เลือกจากประชากรเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาโดยวิธีสุ่มกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. การสุ่มอย่างง่ายจากเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่มีอายุ 3 - 6 ปีที่ได้รับการส่งเสริมพัฒนาการมาแล้ว จากนั้นทำการสุ่มโดยการจับสลากได้ที่โรงพยาบาลราชานุกูล ตึกเด็กเล็ก 1 ปีการศึกษา 2540 จำนวน 16 คนจากจำนวนทั้งหมด 35 คน
2. นำเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่มีอายุ 3 - 6 ปีที่สุ่มมาได้ซึ่งมีพัฒนาการอยู่ในช่วงอายุ 2.1 - 3.6 ปี มาทดสอบก่อนการทดลองโดยใช้แบบทดสอบความเข้าใจภาษาที่ผ่านการตรวจคุณภาพแล้วมาทำการทดสอบ เพื่อหาพัฒนาการด้านสติปัญญาและเพื่อให้ทราบพัฒนาการความเข้าใจภาษาของเด็กแต่ละคนโดยทำการทดสอบเด็กที่มีความบกพร่องทาง

สถิติปัญหาทุกคนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างซึ่งมีคะแนนอยู่ในช่วง 5 - 10 คะแนน โดยการนำคะแนนมาเรียงลำดับจากคะแนนสูงสุดไปหาต่ำสุดโดยเด็กที่ได้คะแนนสูงสุดให้หมายเลข 1 และเด็กที่ได้คะแนนต่ำสุดให้หมายเลข 16 โดยวิธีการ Match Pair Sampling ดังนี้

คะแนน 5 คะแนน มี 1 คน

คะแนน 6 คะแนน มี 9 คน

คะแนน 7 คะแนน มี 3 คน

คะแนน 8 คะแนน มี 1 คน

คะแนน 10 คะแนน มี 2 คน

3. นำเด็กที่มีคะแนนใกล้เคียงกันหรือเท่ากันมาจับคู่ให้ได้ 8 คู่ ทำการสุ่มโดยการจับสลากเด็กที่จับคู่ไว้เข้ากลุ่มควบคุม 1 คน และกลุ่มทดลอง 1 คนโดยกลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามแผนการฝึกความพร้อมความเข้าใจภาษารายบุคคลและกลุ่มทดลองได้รับการสอนตามแผนการฝึกความพร้อมความเข้าใจภาษารายกลุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มี 2 ชุด คือ

1. เครื่องมือทดลองได้แก่
 - 1.1 แผนการฝึกความพร้อมความเข้าใจภาษารายบุคคล
 - 1.2 แผนการฝึกความพร้อมความเข้าใจภาษารายกลุ่ม
2. เครื่องมือรวบรวมข้อมูล ได้แก่
 - 2.1 แบบประเมินความสามารถความเข้าใจภาษา

ขั้นตอนการสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือทดลอง ดำเนินการดังนี้
 - 1.1 แผนการฝึกความพร้อมรายบุคคล ผู้วิจัยได้สร้างตามขั้นตอนดังนี้
 1. นำความรู้ที่ได้จากการศึกษาแบบประเมินต่างๆ คือ
 - 1.1 แบบประเมินทักษะการจัดหลักสูตรการศึกษาพิเศษของมหาวิทยาลัยแมคควารี(Macquarie University) ซึ่งได้จัดแปลเป็นภาษาไทยแล้ว โดย

รศ.รจนา ทรรทรานนท์และคณะ : (2534) ประกอบด้วย พัฒนาการของเด็กในแต่ละช่วงอายุ 0 - 5 ปี ซึ่งมี 5 ด้าน คือ การเคลื่อนไหว(Gross Motor) การใช้กล้ามเนื้อเล็กและสติปัญญา (Fine Motor) ความเข้าใจภาษา(Receptive Language) การใช้ภาษาพูด(Expressive Language) และการช่วยเหลือตนเองและสังคม(Personal Social)

1.2 แบบประเมินผลทักษะเพื่อสำรวจพัฒนาการตามหลักสูตรพิเศษสำหรับเด็กร่างกายพิการเนื่องจากสมองและมีสติปัญญาต่ำในระดับอายุพัฒนาการ 0 - 7 ปี (ฉบับพุทธศักราช.2525) ของหน่วยศึกษานิเทศกรรมสามัญศึกษากระทรวงศึกษาธิการ

1.3 คู่มือส่งเสริมพัฒนาการเด็กของโรงพยาบาลราชานุกุล(Development Mental Skill) ประกอบด้วยพัฒนาการ 5 ด้าน คือ การเคลื่อนไหว(Gross Motor) การใช้กล้ามเนื้อเล็กและสติปัญญา(Fine Motor) ความเข้าใจภาษา(Receptive Language) การใช้ภาษาพูด(Expressive Language)และการช่วยเหลือตนเองและสังคม(Personal Social) ช่วงอายุ 0 - 5 ปี

นำความรู้ที่ได้จากการศึกษาพัฒนาการด้านความเข้าใจภาษา(Receptive Language) มาคัดเลือกจัดทำเป็นแผนการฝึกความพร้อมความเข้าใจภาษาโดยเลือกการปฏิบัติตามคำสั่ง 1 คำ ถึง 3 คำสั่งมีจำนวน 40 แผน

2. นำแผนการฝึกความพร้อมความเข้าใจภาษาจำนวน 40 แผนมีโครงสร้างดังนี้คือ ชื่อเรื่อง วัตถุประสงค์ อุปกรณ์ เนื้อหา วิธีสอน และการประเมินผล ให้ผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ด้านความเข้าใจภาษาของเด็กปกติและเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาเพื่อพิจารณาปรับปรุงคัดเลือกให้เหมาะสมในด้านของวัตถุประสงค์ และคำสั่งที่ใช้จำนวน 3 คน คือ

2.1 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประจิตต์ อภินันท์รัตน์ อาจารย์ประจำภาคการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

2.2 อาจารย์ ญัฐกานต์ ต่อเจริญ ศึกษาพิเศษ ระดับ 7 การศึกษาเอกชน

2.3 อาจารย์ สุจิตรา ศรีสุโร พยาบาลวิชาชีพ ระดับ 7 โรงพยาบาลราชานุกุล

3. นำแผนการฝึกความพร้อมความเข้าใจภาษามาปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญในข้อ 1.2 ให้สมบูรณ์

4. นำแผนการฝึกความพร้อมรายบุคคลไปทดลองใช้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาอายุ 3 - 6 ปี ของโรงพยาบาลราชานุกุลที่ไม่ใช่กลุ่มทดลองเพื่อหาข้อบกพร่องของแผนการฝึกความพร้อมรายบุคคล

5. ปรับปรุงแก้ไขแผนการฝึกความพร้อมรายบุคคลตามข้อบกพร่องที่ได้พบเพื่อนำไปใช้กับกลุ่มควบคุมซึ่งเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาวัย 3 - 6 ปี

1.2. แผนการฝึกความพร้อมรายกลุ่ม ผู้วิจัยได้สร้างตามขั้นตอนดังนี้

1. นำความรู้ที่ได้จากการศึกษาแบบประเมินต่างๆ คือ

1.1 แบบประเมินทักษะการจัดหลักสูตรการศึกษาพิเศษของมหาวิทยาลัยแมคควารี(Macquarie University) ซึ่งได้จัดแปลเป็นภาษาไทยแล้ว โดยรศ.รจนา ทรรทรานนท์ และคณะ : (2534) ประกอบด้วย พัฒนาการของเด็กในแต่ละช่วงอายุ 0 - 5 ปี ซึ่งมี 5 ด้าน คือ การเคลื่อนไหว(Gross Motor) การใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กและสติปัญญา(Fine Motor) ความเข้าใจภาษา(Receptive Language) การใช้ภาษาพูด(Expressive Language) และการช่วยเหลือตนเองและสังคม(Personal Social)

1.2 แบบประเมินผลทักษะเพื่อสำรวจพัฒนาการตามหลักสูตรพิเศษสำหรับเด็ก ร่างกายพิการเนื่องจากสมองและมีสติปัญญาต่ำในระดับอายุพัฒนาการ 0 - 7 ปี (ฉบับพุทธศักราช.2525) ของหน่วยศึกษานิเทศกรมสามัญศึกษากระทรวงศึกษาธิการ

1.3 คู่มือส่งเสริมพัฒนาการเด็กของโรงพยาบาลราชานุกุล(Development Mental Skill) ประกอบด้วยพัฒนาการ 5 ด้าน คือ การเคลื่อนไหว(Gross Motor) การใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กและสติปัญญา(Fine Motor) ความเข้าใจภาษา(Receptive Language) การใช้ภาษาพูด(Expressive Language)และการช่วยเหลือตนเองและสังคม(Personal Social) ช่วงอายุ 0 - 5 ปี

นำความรู้ที่ได้จากการศึกษาพัฒนาการด้านความเข้าใจภาษา(Receptive Language) มาคัดเลือกจัดทำเป็นแผนการฝึกความพร้อมความเข้าใจภาษาโดยเลือกการปฏิบัติตามคำสั่ง 1 คำสั่งถึง 3 คำสั่งมีจำนวน 40 แผน

2. นำแผนการฝึกความพร้อมความเข้าใจภาษาจำนวน 40 แผนมีโครงสร้างดังนี้ คือ ชื่อเรื่อง วัตถุประสงค์ อุปกรณ์ เนื้อหา วิธีสอน และการประเมินผล ให้ผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ด้านความเข้าใจภาษาของเด็กปกติและเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาตรวจ

สอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาเพื่อพิจารณาปรับปรุงคัดเลือกให้เหมาะสมในด้านของวัตถุประสงค์ และคำสั่งที่ใช้จำนวน 3 คน คือ

2.1 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประจิตต์ อภินันท์รัตน์ อาจารย์ประจำภาคการศึกษา พิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

2.2 อาจารย์ ญัฐกานต์ ต่อเจริญ ศิษยานุศิษย์ ระดับ 7 การศึกษาเอกชน

2.3 อาจารย์ สุจิตรา ศรีสุโว พยาบาลวิชาชีพ ระดับ 7 โรงพยาบาล ราชานุกูล

3. นำแผนการฝึกความพร้อมความเข้าใจภาษามาปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญในข้อ 2 ให้สมบูรณ์

4. นำแผนการฝึกความพร้อมรายกลุ่มไปทดลองใช้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาอายุ 3 - 6 ปี ของโรงพยาบาลราชานุกูลที่ไม่ใช่กลุ่มทดลองเพื่อหาข้อบกพร่องของแผนการฝึกความพร้อมรายกลุ่ม

5. ปรับปรุงแก้ไขแผนการฝึกความพร้อมรายกลุ่มตามข้อบกพร่องที่ได้พบเพื่อนำไปใช้กับกลุ่มทดลองซึ่งเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาวัย 3 - 6 ปี

2. การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือรวบรวมข้อมูล ดำเนินการดังนี้

1. นำความรู้ที่ได้จากแบบประเมินความเข้าใจภาษา(Receptive Language)จาก

1.1 แบบประเมินทักษะการจัดหลักสูตรการศึกษาพิเศษของแมคควารี (Macquarie University, Australia)ซึ่งได้จัดแปลเป็นภาษาไทยโดยรศ.รจนา ทรรทรานนท์และคณะ : (2534)

1.2 แบบประเมินผลทักษะเพื่อสำรวจพัฒนาการ ตามหลักสูตรพิเศษสำหรับเด็ก ร่างกายพิการเนื่องจากสมองและมีสติปัญญาต่ำในระดับอายุพัฒนาการ 0 - 7 ปี(ฉบับพุทธ ศักราช.2525)ของหน่วยศึกษานิเทศกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

1.3 คู่มือส่งเสริมพัฒนาการเด็กของโรงพยาบาลราชานุกูล(Development Mental Skill) ประกอบด้วยพัฒนาการ 5 ด้าน คือ การเคลื่อนไหว(Gross Motor) การใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กและสติปัญญา(Fine Motor) ความเข้าใจภาษา(Receptive Language) การใช้ภาษาพูด(Expressive Language)และการช่วยเหลือตนเองและสังคม(Personal Social) ช่วงอายุ 0 - 5 ปี

มาจัดทำแบบประเมินความสามารถความเข้าใจภาษา 27 ข้อโดยเลือกการปฏิบัติตามคำสั่ง 1 คำสั่งถึง 3 คำสั่งในแต่ละข้อจะเขียนข้อความเป็นคำสั่ง

2. นำแบบประเมินความสามารถความเข้าใจภาษาที่จัดทำขึ้นจำนวน 27 ข้อ ให้ผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ด้านความเข้าใจภาษาของเด็กปกติและเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาพิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาจำนวน 3 คน คือ

2.1 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประจิตต์ อภินันท์ อธิการบดี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

2.2 อาจารย์ ณัฐกานต์ ต่อเจริญ ศึกษาพิเศษ ระดับ 7 การศึกษาเอกชน

2.3 อาจารย์ สุจิตรา ศรีสุโร พยาบาลวิชาชีพ ระดับ 7 โรงพยาบาลราชานุกุล

3. นำแบบประเมินความสามารถความเข้าใจภาษาที่ผ่านการพิจารณาตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คนมาหาค่าทางสถิติตามการศึกษาคำดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) ได้ค่าเฉลี่ย IOC ระหว่าง 0.6 ถึง 1 และทำการปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

4. นำแบบประเมินความสามารถความเข้าใจภาษาที่ผ่านเกณฑ์และปรับปรุงแล้วมาใช้เป็นแบบประเมินความสามารถความเข้าใจภาษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา โดยในแต่ละข้อจะให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่งจำนวน 3 ครั้ง

5. นำคำสั่งแต่ละคำสั่งในแบบประเมินความสามารถความเข้าใจภาษามาทดสอบเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาจำนวน 3 ครั้งโดยใช้เครื่องหมาย (-) ในครั้งที่ทำไม่ได้ เพื่อประเมินเด็กก่อนการทดลองและรวบรวมข้อมูลของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาก่อนการทดลองทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

เกณฑ์การตัดสินความพร้อมและความคงทนในการจำความเข้าใจภาษา

ถ้าได้ 3 คะแนนลงมา แสดงว่า ไม่มีความพร้อมและความคงทน

คะแนน 4 - 11 แสดงว่า มีความพร้อมและความคงทนในระดับพอใช้

12 คะแนนขึ้นไป แสดงว่า มีความพร้อมและความคงทนในระดับดี

วิธีการทดลอง

1. แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามแบบแผนการทดลองแบบ Randomized Control - Group Pretest - Posttest Design (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2528 : 219 - 230) ดังนี้

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง	
ER	T ₁	X ₁	T ₂	T ₃
CR	T ₁	X ₂	T ₂	T ₃

X₁ แทน การฝึกความพร้อมเป็นกลุ่ม

X₂ แทน การฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคล

T₁ แทน การสอบความพร้อมความเข้าใจภาษาก่อนการทดลอง

T₂ แทน การสอบความพร้อมความเข้าใจภาษาหลังการทดลอง

T₃ แทน การสอบความคงทนในการจำความเข้าใจภาษาหลังทดลองเสร็จ
สิ้นนาน 2 อาทิตย์

R แทน เลือกกลุ่มตัวอย่างจากประชากรโดยการสุ่ม

E แทน เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่เป็นกลุ่มทดลอง
(Experimental Group)

C แทน เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่เป็นกลุ่มควบคุม
(Control Group)

2. วิธีดำเนินการทดลอง

ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ ดำเนินการสอนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 โดยใช้เวลาดทดลองกลุ่มละ 8 สัปดาห์ ระหว่าง วันที่ 1 ก.ย.- 31 ต.ค.2540 โดยกลุ่มควบคุม สอนเป็นรายบุคคลคนละ 15 นาที และกลุ่มทดลองสอนเป็นกลุ่มใช้เวลาสอนครั้งละ 20 นาที เนื่องจากมีบทนำก่อนเข้าสู่บทเรียน 5 นาที และใช้เวลาสอน 15 นาที ทั้งกลุ่มควบคุม และ

กลุ่มทดลองใช้เวลาสอน 5 วัน/ สัปดาห์ เป็นเวลา 8 สัปดาห์ที่ได้ดำเนินการทดลองตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. นำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยติดต่อขอความอนุเคราะห์จากผู้บริหารโรงพยาบาลราชานุกุลเพื่อขอรวบรวมข้อมูลเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาวัย 3 - 6 ปี
2. ทำการทดสอบด้านความเข้าใจภาษาของกลุ่มตัวอย่างก่อนการทดลอง(Pre-Test) โดยใช้แบบทดสอบความเข้าใจภาษาที่สร้างขึ้น ระหว่างวันที่ 25 ส.ค - 29 ส.ค. 2540 ก่อนทำการสอนเพื่อคัดเลือกนักเรียนเข้ากลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง
3. ทำการสอนตามแผนการสอนที่ได้จัดทำขึ้นคือกลุ่มควบคุมสอนตามแผนการสอนรายบุคคล และกลุ่มทดลองสอนตามแผนการสอนแบบกลุ่มเป็นเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน โดยผู้วิจัยเป็นพยาบาลวิชาชีพประจำตึกเด็กเล็ก 1 ปฏิบัติงานส่งเสริมพัฒนาการเด็กวัย 1 1/2 - 6 ปี เป็นผู้สอนด้วยวิธีสอนแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลดังนี้

สัปดาห์ที่	กลุ่มที่สอน	เวลา	วัน	เนื้อหาที่สอน
1 (1 - 5 ก.ย.40)	ทดลอง ควบคุม	8.30 -8.50 9.00 -11.00	จันทร์-ศุกร์ จันทร์-ศุกร์	การปฏิบัติตามคำสั่ง 1 คำสั่ง ชี้ ขอนหรือหยิบ(วัตถุหรือรูปภาพ)
2 (8 - 12 ก.ย.40)	ทดลอง ควบคุม	10.40- 11.00 8.30-10.30	จันทร์-ศุกร์ จันทร์-ศุกร์	การปฏิบัติตามคำสั่ง 1 คำสั่ง ชี้ ขอนหรือหยิบ(วัตถุและรูปภาพ)
3 (15 - 19 ก.ย.40)	ทดลอง ควบคุม	8.30 -8.50 9.00 -11.00	จันทร์-ศุกร์ จันทร์-ศุกร์	การปฏิบัติตามคำสั่ง 1 คำสั่ง ชี้ ขอนหรือหยิบ (ตามลักษณะของวัตถุ)
4 (22 - 26 ก.ย.40)	ทดลอง ควบคุม	10.40 - 11.00 8.30 -10.30	จันทร์-ศุกร์ จันทร์-ศุกร์	การปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่ง ชี้ ขอนหรือหยิบ(วัตถุและรูปภาพ)
5 (29 ก.ย.- 3 ต.ค.40)	ทดลอง ควบคุม	8.30 -8.50 9.00 -11.00	จันทร์-ศุกร์ จันทร์-ศุกร์	การปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่ง ชี้ ขอนหรือหยิบ(วัตถุและรูปภาพ)
6 (6 - 10 ต.ค.40)	ทดลอง ควบคุม	10.40- 11.00 8.30-10.30	จันทร์-ศุกร์ จันทร์-ศุกร์	การปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่ง ชี้ ขอนหรือหยิบ(วัตถุและรูปภาพ)
7 (13 - 17 ต.ค.40)	ทดลอง ควบคุม	8.30 -8.50 9.00 -11.00	จันทร์-ศุกร์ จันทร์-ศุกร์	การปฏิบัติตามคำสั่ง 3 คำสั่ง ชี้ ขอนหรือหยิบ (ตามลักษณะของวัตถุ)

สัปดาห์ที่	กลุ่มที่สอน	เวลา	วัน	เนื้อหาที่สอน
8 (27 - 31 ต.ค.40)	ทดลอง ควบคุม	10.40- 11.00 8.30-10.30	จันทร์-ศุกร์ จันทร์-ศุกร์	การปฏิบัติตามคำสั่ง 3 คำสั่ง ชี้ ชอหรือหยิบ (ตามลักษณะของวัตถุ)

4. หลังจากการทดลองเสร็จสิ้นลงผู้วิจัยทำการทดสอบด้านความเข้าใจภาษา
ทั้ง 2 กลุ่มระหว่างวันที่ 3 - 5 พ.ย. 2540 โดยใช้แบบทดสอบความเข้าใจภาษาชุดเดิม

5. ทำการทดสอบความเข้าใจภาษาหลังการทดลอง(Post - Test) ทั้ง 2 กลุ่มโดยใช้แบบ
ทดสอบความเข้าใจภาษาชุดเดิมหลังจากเสร็จสิ้นการทดลองแล้ว 2 สัปดาห์ระหว่างวันที่ 17 -
19 พ.ย. 2540 เพื่อดูความคงทนในการจำความเข้าใจภาษาของกลุ่มตัวอย่าง

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

1. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

1.1 การหาคุณภาพของเครื่องมือโดยหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยใช้สูตร IOC
(บุญเชิด ภิญญอนันต์พงษ์. 2526:69)

$$\text{สูตร } IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องของข้อทดสอบกับชุดประเมิน

$\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2. สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลและทดสอบสมมติฐาน

ภายหลังการทดลองพบว่าเด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 16 คนมีเด็กเข้ารับการทดลอง
ไม่สม่ำเสมอจำนวน 4 คนซึ่งอาจทำให้ผลการทดลองคลาดเคลื่อนได้จึงพิจารณาตัดข้อมูลออก
เหลือเด็กที่เข้ารับการทดลองสม่ำเสมอในกลุ่มทดลอง 7 คนและกลุ่มควบคุม 5 คนที่นำมาใช้วิ
เคราะห์ข้อมูลตามสถิติต่อไปนี้

2.1 การศึกษาความพร้อมความเข้าใจภาษาเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาใช้สถิติพื้นฐาน (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2534 : 39 -68)

1. คะแนนเฉลี่ย

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนน

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนเด็กในกลุ่ม

2. ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$$S = \sqrt{\frac{\sum (X - \bar{X})^2}{N(N - 1)}}$$

เมื่อ S แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

X แทน คะแนนของกลุ่มตัวอย่าง

$\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนน

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนเด็กในกลุ่ม

2.2 การเปรียบเทียบความสามารถความเข้าใจภาษาของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มโดยใช้ THE MANN-WHITNEY U TEST (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2534 : 383)

$$U = N_1 N_2 + \frac{N_1(N_1 + 1)}{2} - R_1$$

เมื่อ U แทน การทดสอบของแมน - วิทนี

N_1 แทน ขนาดของกลุ่มของข้อมูลที่มีขนาดเล็ก

N_2 แทน ขนาดของกลุ่มของข้อมูลที่มีขนาดใหญ่

R แทน ผลรวมอันดับของกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดเล็ก

2.3 การศึกษาความคงทนในการจำเนื้อหาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาใช้สถิติพื้นฐาน (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2534 : 39 -68)

1. คะแนนเฉลี่ย

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนน

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนเด็กในกลุ่ม

2. ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$$S = \sqrt{\frac{\sum \{X - \bar{X}\}^2}{N(N - 1)}}$$

เมื่อ S แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

X แทน คะแนนของกลุ่มตัวอย่าง

$\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนน

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนเด็กในกลุ่ม

2.4 การเปรียบเทียบความคงทนในการจำความเข้าใจภาษาของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มโดยใช้ THE MANN-WHITNEY U TEST (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2534 : 383)

$$U = \frac{N_1 N_2 + N_1(N_1 + 1)}{2} - R_1$$

เมื่อ U แทน การทดสอบของแมน - วิทนี

N_1 แทน ขนาดของกลุ่มของข้อมูลที่มีขนาดเล็ก

N_2 แทน ขนาดของกลุ่มของข้อมูลที่มีขนาดใหญ่

R แทน ผลรวมอันดับของกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดเล็ก

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับความมุ่งหมายและสมมติฐานการวิจัย
ดังนี้

1. การศึกษาความพร้อมความเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
ที่เตรียมความพร้อมเป็นรายกลุ่ม
2. การเปรียบเทียบความพร้อมความเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทาง
สติปัญญาที่เตรียมความพร้อมจากการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่มกับการฝึกความพร้อมเป็น
รายบุคคล
3. การศึกษาความคงทนในการจำเนื้อหาเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาจาก
การฝึกความพร้อมรายกลุ่ม
4. การเปรียบเทียบความคงทนในการจำเนื้อหาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติ
ปัญญาระหว่างการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่มกับการฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคล

การศึกษาความพร้อมความเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่เตรียมความ
พร้อมเป็นรายกลุ่ม

การศึกษาความพร้อมความเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่เตรียม
ความพร้อมเป็นรายกลุ่ม ทำการวิเคราะห์จากการทดสอบด้วยแบบประเมินความสามารถ
ความเข้าใจภาษามีคะแนน ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังปรากฏผลตาราง 4

ตาราง 4 จำนวนคะแนน ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานความพร้อมทางด้านความเข้าใจ
ภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่เตรียมความพร้อมเป็นรายกลุ่ม

กลุ่มทดลอง				กลุ่มควบคุม			
คนที่	คะแนน ก่อนการ ทดลอง	คะแนน หลังการ ทดลอง	ผลต่าง ของ คะแนน	คนที่	คะแนน ก่อนการ ทดลอง	คะแนน หลังการ ทดลอง	ผลต่าง ของ คะแนน
1	6	9	3	1	7	15	8
2	6	10	4	2	6	11	5
3	7	13	6	3	6	11	5
4	6	13	7	4	8	13	5
5	10	14	4	5	6	13	7
6	8	15	7				
7	6	11	5				
$\bar{X}$	7	12.14	5.14	$\bar{X}$	6.6	12.6	6
S	1.68	2.19	1.57	S	0.63	1.67	1.41

หมายเหตุ คะแนนเต็ม 27 คะแนน

จากตาราง 4 แสดงว่า คะแนนความพร้อมความเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่เตรียมความพร้อมจากการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่มก่อนการฝึกความพร้อมอยู่ระหว่าง 6 - 10 คะแนน มีค่าเฉลี่ย 7 คะแนน จัดว่ามีความพร้อมอยู่ในระดับพอใช้ และภายหลังการฝึกความพร้อมอยู่ระหว่าง 9 - 15 คะแนน มีค่าเฉลี่ย 12.14 คะแนน ถือว่ามีความพร้อมอยู่ในระดับดี ผลต่างของคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5.14 ส่วนคะแนนความพร้อมความเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่เตรียมความพร้อมจากการฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคลก่อนการฝึกความพร้อมอยู่ระหว่าง 6 - 15 คะแนน มีค่าเฉลี่ย 6.6 คะแนน จัดว่ามีความพร้อมอยู่ในระดับพอใช้ และภายหลังการฝึกความพร้อมอยู่ระหว่าง 11 - 15 คะแนน มีค่าเฉลี่ย 12.6 คะแนน ถือว่ามีความพร้อมอยู่ในระดับดี ผลต่างของคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 6

การเปรียบเทียบความพร้อมความเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่เตรียมความพร้อมจากการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่มกับการฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคล

การเปรียบเทียบความพร้อมความเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่เตรียมความพร้อมจากการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่มกับการฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคลทำการวิเคราะห์จากการทดสอบด้วยแมน-วิทนีย์รายละเอียดปรากฏตาราง 5

ตาราง 5 เปรียบเทียบความพร้อมความเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่เตรียมความพร้อมจากการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่มกับการฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคล

คนที่	กลุ่มทดลอง		คนที่	กลุ่มควบคุม		U
	คะแนนหลังการทดลอง	อันดับ		คะแนนหลังการทดลอง	อันดับ	
1	9	1	1	15	11.5	15.5
2	10	2	2	11	4	
3	13	7.5	3	11	4	
4	13	7.5	4	11	4	
5	14	10	5	13	7.5	
6	15	11.5				
7	11	4				
N=7		$\Sigma R_1=43.5$	N=5		$\Sigma R_2=34.5$	

หมายเหตุ คะแนนเต็ม 27 คะแนน

$P(U) = .378 < .05$

จากตาราง 5 แสดงว่า ความพร้อมความเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่ได้รับการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่มกับการฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคลไม่แตกต่างกันซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 1 ที่ว่าความพร้อมความเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่ได้รับการฝึกความพร้อมรายบุคคลสูงกว่าที่ได้รับการฝึกความพร้อมรายกลุ่ม

การศึกษาความคงทนในการจำเนื้อหาเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาจากการฝึกความพร้อมรายกลุ่ม

การศึกษาความคงทนในการจำเนื้อหาเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาจากการฝึกความพร้อมรายกลุ่มทำการวิเคราะห์จากการทดสอบด้วยแบบประเมินความสามารถความเข้าใจภาษามีคะแนน ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังปรากฏผลตาราง 6

ตาราง 6 จำนวนคะแนน ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานความคงทนในการจำเนื้อหาเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาจากการฝึกความพร้อมรายกลุ่ม

คนที่	กลุ่มทดลอง			คนที่	กลุ่มควบคุม		
	คะแนนหลังการทดลอง	ความคงทนในการจำเนื้อหา	ผลต่างคะแนน		คะแนนหลังการทดลอง	ความคงทนในการจำเนื้อหา	ผลต่างคะแนน
1	9	3	6	1	15	13	2
2	10	10	0	2	11	10	1
3	13	10	3	3	11	10	1
4	13	11	2	4	13	10	3
5	14	13	1	5	13	9	4
6	15	11	4				
7	11	11	0				
$\bar{X}$	12.14	9.86	2.29	$\bar{X}$	12.6	10.4	2.2
S	2.19	3.19	2.21	S	1.67	1.52	2.6

หมายเหตุ คะแนนเต็ม 27 คะแนน

จากตาราง 6 แสดงว่า ความคงทนในการจำเนื้อหาเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่ได้รับการฝึกความพร้อมรายกลุ่มภายหลังการทดลองคะแนนต่ำสุด 9 คะแนนและคะแนนสูงสุด 15 คะแนน ค่าเฉลี่ย 12.14 คะแนน จัดว่ามีความคงทนในการจำเนื้อหาอยู่ในระดับดี ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.19 และภายหลังการทดลอง 2 สัปดาห์ ความคงทนในการจำเนื้อหาเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาจากการฝึกความพร้อมรายกลุ่มมีคะแนนต่ำสุด 3 คะแนนคะแนนสูงสุด 13 คะแนน ค่าเฉลี่ย 9.86คะแนน จัดว่ามีความคงทนในการจำเนื้อหาอยู่ในระดับพอใช้ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.19 ผลต่างคะแนนความคงทนในการจำเนื้อหาอยู่ในช่วง 0 - 6 คะแนน ค่าเฉลี่ย 2.29 คะแนน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.21

การเปรียบเทียบความคงทนในการจำเนื้อหาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระหว่างการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่มกับการฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคล

การเปรียบเทียบความคงทนในการจำเนื้อหาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระหว่างการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่มกับการฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคลทำการวิเคราะห์จากการทดสอบด้วยแมน-วิทนีย์ รายละเอียดปรากฏตาราง 7

ตาราง 7 เปรียบเทียบความคงทนในการจำเนื้อหาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระหว่างการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่มกับการฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคล

คนที่	กลุ่มทดลอง		คนที่	กลุ่มควบคุม		U
	ผลต่างคะแนน	อันดับ		ผลต่างคะแนน	อันดับ	
1	6	12	1	2	6.5	16.5
2	1	1.5	2	1	4	
3	3	8.5	3	1	4	
4	2	6.5	4	3	8.5	
5	1	4	5	4	10	
6	4	11				
7	0	1.5				
N=7		$\Sigma R_1=45$	N=5		$\Sigma R_2=33.5$	

หมายเหตุ คะแนนเต็ม 27 คะแนน

$P(U) = .438 < .05$

จากตาราง 7 แสดงว่าความคงทนในการจำเนื้อหาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระหว่างการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่มกับการฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคลไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 2 ที่ว่าความคงทนในการจำเนื้อหาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระหว่างการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่มกับการฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคลแตกต่างกัน

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความพร้อมความเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่เตรียมความพร้อมจากการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่ม
2. เพื่อเปรียบเทียบความพร้อมความเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระหว่างวิธีการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่มกับการฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคล
3. เพื่อศึกษาความคงทนในการจำเนื้อหาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาจากการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่ม
4. เพื่อเปรียบเทียบความคงทนในการจำเนื้อหาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระหว่างการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่มกับการฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคล

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. ความพร้อมความเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่ได้รับการฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคลสูงกว่าที่ได้รับการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่ม
2. ความคงทนในการจำเนื้อหาความเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่ได้รับการฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคลกับการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่มแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้เป็เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาวัยก่อนเรียน อายุ 3 - 6 ปี ในสถานดูแลเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาของโรงพยาบาลรัฐบาล กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือ เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาวัยก่อนเรียนอายุ 3 - 6 ปี และไม่มีควมพิการซ้ำซ้อนซึ่งผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือคือแบบทดสอบความเข้าใจภาษาที่ผ่านการหาคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญและปรับปรุงเรียบร้อยแล้ว โดยมีค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาเท่ากับ 1 มาทดสอบเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่มาใช้บริการส่งเสริมพัฒนาการ โรงพยาบาลราชานุกูลในปีการศึกษา 2540 เพื่อเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 16 คน โดยทดสอบเป็นรายบุคคลระหว่างวันที่ 25 - 29 ส.ค. 2540 และเป็นการทดสอบก่อนสอนโดยนำเด็กที่มีพัฒนาการด้านความเข้าใจภาษาใกล้เคียงกันมาจับคู่และสุ่มเป็นกลุ่มควบคุม 8 คนและกลุ่มทดลอง 8 คน

เครื่องมือทดลองได้แก่ แผนการสอนรายกลุ่มและรายบุคคลโดยศึกษาจากแบบประเมินทักษะการจัดหลักสูตร คู่มือส่งเสริมพัฒนาการ ซึ่งผู้วิจัยเลือกการปฏิบัติตามคำสั่งได้กำหนดขอบเขตเนื้อหาเป็นการปฏิบัติตามคำสั่ง 1 คำสั่งถึง 3 คำสั่งและนำแผนการสอนที่ผ่านการหาคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญซึ่งมีค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาเท่ากับ 1 มาสอนเด็ก โดยให้กลุ่มทดลองรับการฝึกความพร้อมความเข้าใจภาษาเป็นรายกลุ่มและกลุ่มควบคุมรับการฝึกความพร้อมความเข้าใจภาษาเป็นรายบุคคลซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้สอนทั้ง 2 กลุ่มใช้เวลาสอนนาน 8 สัปดาห์ๆ ละ 5 วัน ระหว่างวันที่ 1 ก.ย. - 31 ต.ค. 2540 หลังเสร็จสิ้นการทดลองใช้แบบทดสอบความเข้าใจภาษาชุดเดิมมาทดสอบทั้ง 2 กลุ่ม ระหว่างวันที่ 3 - 5 พ.ย. 2540 และทดสอบความคงทนในการจำเนื้อหาระหว่างวันที่ 17 - 19 พ.ย. 2540

การวิเคราะห์ข้อมูลทางการทดลองโดยใช้สถิติพื้นฐาน คือ คะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานเพื่อศึกษาความพร้อมความเข้าใจภาษาและความคงทนในการจำเนื้อหาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาและใช้การทดสอบแมน - วิทนีย์ เพื่อเปรียบเทียบความพร้อมความเข้าใจภาษาและความคงทนในการจำเนื้อหาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

สรุปผลการวิจัย

สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. การเตรียมความพร้อมความเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทาง

สติปัญญาที่เตรียมความพร้อมจากการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่มก่อนการฝึกความพร้อมอยู่ระหว่าง 6 - 10 คะแนน มีค่าเฉลี่ย 7 คะแนนจัดว่ามีความพร้อมอยู่ในระดับพอใช้และภายหลังการฝึกความพร้อมอยู่ระหว่าง 9 - 15 คะแนน มีค่าเฉลี่ย 12.15 คะแนนถือว่ามีความพร้อมอยู่ในระดับดี ความพร้อมความเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระหว่างวิธีการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่มกับการฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคลไม่แตกต่างกัน

2. ความคงทนในการจำเนื้อหาความเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทาง

สติปัญญาที่ได้รับการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่มภายหลังการทดลองคะแนนต่ำสุด 9 คะแนนและคะแนนสูงสุด 15 คะแนน ค่าเฉลี่ย 12.14 คะแนนจัดว่ามีความคงทนอยู่ในระดับดี

ภายหลังการทดลอง 2 สัปดาห์ ความคงทนในการจำเนื้อหาความเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่ได้รับการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่มมีคะแนนต่ำสุด 3 คะแนนคะแนนสูงสุด 13 คะแนน ค่าเฉลี่ย 9.86 คะแนนถือว่ามีความคงทนอยู่ในระดับพอใช้และความคงทนในการจำเนื้อหาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระหว่างการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่มกับการฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคลไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผลการทดลอง

1. ความพร้อมความเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่ได้รับการฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคลกับการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่มไม่แตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากเหตุผลหลายประการคือประการแรก จากความเห็นของคอลลินส์(Collins 1964:14 - 32) พบว่าการทำงานเป็นกลุ่มหรือรายบุคคลนั้นอยู่กับลักษณะของงานเป็นสำคัญ จะต้องพิจารณาว่างานที่กลุ่มทำคืองานอะไร ธรรมชาติของงานเป็นอย่างไร สำหรับการฝึกความพร้อมในเรื่องของความเข้าใจภาษาทั้งรายกลุ่มและรายบุคคลครั้งนี้ มีผู้สอนเป็นครูเดียวกัน มีอุปกรณ์การสอนชนิดเดียวกันจึงทำให้ความสามารถของเด็กทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน ประการที่สองในการฝึก

ความพร้อมความเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญานี้เป็น การให้ประสบการณ์ที่เหมือนกัน การรับรู้ของเด็กในวัยเดียวกันและมีพัฒนาการทางสติปัญญาใกล้เคียงกันซึ่งมีความจำกัดในเรื่องของการใช้ภาษาและการรับรู้ทางภาษาทำให้เด็กเหล่านี้ไม่สามารถอภิปราย ถกเถียงแสดงความคิดเห็นซึ่งกันและกันได้ทำให้เด็กทั้งสองกลุ่มมีความพร้อมความเข้าใจภาษาไม่แตกต่างกันซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของเอ็งฟ้า สมบัติพานิช (เอ็งฟ้า สมบัติพานิช, 2525: 58) ที่พบว่าความพร้อมทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนในวัย 5 - 6 ปีที่เรียนโดยใช้เกมแข่งขันเป็นกลุ่มและนักเรียนที่เรียนโดยใช้เกมแข่งขันเป็นรายบุคคลไม่แตกต่างกัน เนื่องจากเด็กเหล่านี้ไม่รู้จักการวางแผนการทำงานเป็นกลุ่มและเด็กมักยึดตนเองเป็นหลักมีความร่วมมือในกลุ่มน้อยแต่เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยของเด็กที่ได้รับการฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคลจะเห็นได้ว่ามีคะแนนสูงกว่าเด็กที่ได้รับการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่มเล็กน้อยอาจเป็นเพราะว่า การใช้เวลาในการฝึกต่างกัน ในการฝึกความพร้อมรายบุคคลใช้เวลา กับเด็กคนละประมาณ 15 นาที แต่ในการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่มใช้เวลา กลุ่มละประมาณ 20 นาทีกับเด็กจำนวน 8 คนซึ่งเมื่อเปรียบเทียบดูแล้วผู้ฝึกใช้เวลาในการฝึกเป็นกลุ่มเฉลี่ยคนละ 2.5 นาทีเท่านั้น

2. จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า ความคงทนในการจำเนื้อหาความเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่ได้รับการฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคลกับการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่มไม่แตกต่างกันซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ในด้านความคงทนของการจำนี้ กาเย่(Gagne) ให้ความเห็นว่า เป็นผลมาจากการเรียนรู้และกระบวนการเรียนรู้ซึ่งประกอบด้วย การสนใจเป็นการชักจูงให้ผู้เรียนอยากรู้ การทำความเข้าใจเป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจ สถานการณ์สิ่งเร้า การปรุงแต่งสิ่งที่เรียนรู้เก็บไว้เป็นความจำซึ่งเป็นขั้นที่มีการเปลี่ยนแปลงเกิดเป็นความสามารถอย่างใหม่ขึ้น ต่อมาเป็นขั้นสะสมสิ่งเร้าเก็บไว้เป็นความจำ ซึ่งเป็นการนำสิ่งที่เรียนรู้เก็บไว้ในส่วนที่เป็นความจำช่วงเวลาหนึ่งการรื้อฟื้นเป็นการนำเอาสิ่งที่เรียนไปแล้วและเก็บเอาไว้ได้ออกมาใช้ในลักษณะของการกระทำที่สังเกตได้ การสรุปหลักการซึ่งเป็นขั้นที่สามารถใช้สิ่งที่เรียนรู้แล้วประยุกต์กับสิ่งเร้าที่ประสบและขั้นสุดท้าย คือการลงมือปฏิบัติ เป็นการแสดงออกถึงการเรียนรู้(Gagne, 1970 :70 - 71)จากการศึกษาครั้งนี้พบว่าทั้งสองกลุ่มมีการสนใจที่เหมือนกันคือมีผู้สอนคนเดียวกัน ใช้เนื้อหาและอุปกรณ์การสอนที่เหมือนกัน ซึ่งเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ความคงทนในการจำเนื้อหาความเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทาง

สติปัญญาที่ได้รับการฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคลและรายกลุ่มไม่แตกต่างกัน ประการที่สอง คือองค์ประกอบต่อมาในด้านความคงทนในการจำ คือ การทำความเข้าใจ การเรียนรู้รูปร่าง สิ่งที่เราเรียนรู้ไว้เป็นความจำ ความสามารถในการเก็บสะสมสิ่งเร้าไว้เป็นความจำ การรื้อฟื้นการสรุปหลักการ และการลงมือปฏิบัติสิ่งเหล่านี้ เป็นเรื่องของความสามารถทางด้านสติปัญญาซึ่งในเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในวัยใกล้เคียงกันมีพัฒนาการทางสติปัญญาใกล้เคียงกัน ทำให้ผลในการศึกษาครั้งนี้ พบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่ได้รับการฝึกเป็นกลุ่มมีความคงทนในการจำเนื้อหาด้านความเข้าใจภาษาไม่แตกต่างกัน

จากการวิจัยครั้งนี้วิธีฝึกเป็นกลุ่มหรือวิธีฝึกรายบุคคล พบว่าความพร้อมและความคงทนในการจำของเด็กไม่แตกต่างกันและจากการสังเกตของผู้วิจัยในการจัดการเรียนการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ผู้สอนสามารถเลือกวิธีฝึกเป็นกลุ่มเมื่อเด็กมีความพร้อมในการเรียน มีพัฒนาการใกล้เคียงกันเพื่อประหยัดเวลาและบุคลากร แต่อาจใช้วิธีสอนรายบุคคลเมื่อเด็กมีปัญหาพฤติกรรมหรือยังไม่มีความพร้อมในการเข้ากลุ่มเรียนกับเพื่อนซึ่งต้องใช้เวลาสอนค่อนข้างมากเพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้

3. ข้อสังเกตเกี่ยวกับการศึกษา มีดังนี้

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่นำมาฝึกความพร้อมความเข้าใจภาษาเป็นกลุ่มในสัปดาห์แรกๆ เด็กยังสับสนเนื่องจากเคยได้รับการฝึกเป็นรายบุคคล ทำให้การเรียนการสอนมีความยุ่งยากเนื่องจากมีเด็กที่มีปัญหาพฤติกรรม เช่น ตีเพื่อน ดึงหูเพื่อน รัดคอเพื่อน รวมอยู่ในกลุ่มเพื่อเรียกร้องให้ผู้วิจัยสนใจ ซึ่งผู้วิจัยต้องนำเด็กคนนี้ให้ห่างจากเพื่อนประมาณ 50 ซม. หรือบางครั้งต้องจัดให้นั่งใกล้ผู้วิจัยพร้อมทั้งจับมือเด็กไว้ ทำให้การจัดการเรียนการสอนดำเนินไปอย่างช้าๆและค่อนข้างยุ่งยาก

2. การสอนกลุ่มทำให้เด็กรู้จักเลียนแบบ รู้จักสังเกต หรือบางครั้งเด็กจะสอนกันเอง เมื่อผู้วิจัยสั่งให้เด็กทั้งกลุ่มปฏิบัติตามคำสั่ง ซึ่งมีเด็กบางคนไม่ปฏิบัติตาม เพื่อนในกลุ่มจะส่งเสียงหรือจับมือให้เด็กทำตามคำสั่ง

3. การสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาต้องมีการทบทวนเสมอๆ ถึงแม้เด็กจะสามารถผ่านเกณฑ์การประเมินเมื่อถึงระยะไว้ 1 - 2 สัปดาห์ เด็กจะไม่สามารถปฏิบัติในสิ่งที่เคยปฏิบัติได้แล้วทั้งหมด

ข้อเสนอแนะเพื่อการใช้ผลการวิจัย

1. ผลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ พบว่า ความสามารถด้านความเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่ได้รับการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่มกับที่ได้รับการฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคลไม่แตกต่างกัน แต่ใช้เวลาในการฝึกรายบุคคลมากกว่า ดังนั้นในการฝึกเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในด้านความเข้าใจภาษาซึ่งแต่เดิมนั้นจำเป็นต้องฝึกเป็นรายบุคคลแต่สามารถทำการฝึกเป็นกลุ่มได้เนื่องจากผลจากการฝึกทำให้เด็กทั้งสองกลุ่มมีความสามารถด้านความเข้าใจภาษาและความคงทนในการจำเนื้อหาไม่แตกต่างกัน แต่การสอนเป็นกลุ่มช่วยประหยัดเวลาของผู้ฝึกได้อย่างมาก เวลาที่เหลือสามารถนำไปพัฒนากิจกรรมหรือทักษะด้านอื่นๆให้กับเด็กเหล่านี้ได้

2. การสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ผู้ฝึกต้องใจเย็น อดทน และทำบทเรียนให้สนุกสนาน เนื่องจากเด็กมีสมาธิในระยะสั้นๆ ซึ่งต้องพยายามควบคุมพฤติกรรมของเด็กแต่ละคน โดยอาจต้องมีผู้ช่วยคอยดูแลเด็กๆ ในกลุ่มให้มีความพร้อมที่จะเรียน และผู้ฝึกควรใช้เทคนิคการเรียนรู้ปนเล่นเพื่อให้เด็กสนใจโดยอาจใช้เกมส์ หรือดนตรีเข้ามาช่วยเพื่อให้การเรียนการสอนดำเนินไปด้วยดีและประสบความสำเร็จ

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการศึกษาในลักษณะนี้ โดยมุ่งศึกษาขนาดของกลุ่มที่เหมาะสมกับการจัดการเรียนการสอนในเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

2. ควรทำการศึกษาในลักษณะนี้ โดยใช้วิธีการจัดประสบการณ์เพื่อเตรียมความพร้อมทางการเรียนก่อนส่งเด็กเข้าเรียนร่วม

3. ควรทำการศึกษาความสัมพันธ์ของความเข้าใจภาษากับการใช้ภาษาพูดของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาโดยใช้ขบวนการกลุ่ม

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กาญจนา เกียรติประวัติ. วิธีสอนทั่วไปและทักษะการสอน. กรุงเทพฯ :สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช, ม.ป.ป.
- กระทรวงศึกษาธิการ, คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ,สำนักงาน. "ความพร้อมในการเรียน," เอกสารชุดอบรมบุคลากรทางการศึกษาระดับก่อนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ :คุรุสภา ลาดพร้าว, 2529.
- กัลยา สุตะบุตร. "การแบ่งประเภทของภาวะปัญญาอ่อนตาม ICD 10," วารสารราชานุกูล. 7 : 24 - 28 ; กันยายน - ธันวาคม 2535.
- กัลยา สุตะบุตรและคณะ "คำแนะนำเกี่ยวกับเด็กดาวน์", วารสารราชานุกูล. 5 : 25 - 26 , พฤษภาคม - สิงหาคม 2533.
- กัลยา สุตะบุตรและเรือนแก้ว กนกพงศ์ศักดิ์."ภาวะปัญญาอ่อน" เอกสารวิชาการประกอบการเรียนวิชา Ambulatory care โครงการศึกษาแพทย์แนวใหม่. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , ม.ป.ป.
- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. จิตวิทยาการศึกษาฉบับปรับปรุงใหม่. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ม.ป.ท., 2528
- เครือวัลย์ ขจรพันธ์. พัฒนาการเด็ก. กรุงเทพฯ : วิบูลย์กิจการพิมพ์, 2529
- คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. การศึกษาความพร้อมของ สอนเด็กเล็กนักเรียนชั้นเดินในโครงการวิจัย และพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์กรมศาสนา, 2527.
- แนวทางการวัดและประเมินผลความพร้อมในการเรียน. กรุงเทพฯ : ชูติมาการพิมพ์, 2528.
- จันทิภา ลิ้มปิเจริญ. กระบวนการกลุ่มในการเรียนการสอน. ภาควิชาจิตวิทยาแนะแนว วิทยาลัยครูภูเก็ต. 2522.
- ฉลวย จตุกุล. "เมื่อลูกเป็นปัญญาอ่อน," วารสารราชานุกูล. 3(7) : 35 - 38 ; มกราคม - เมษายน 2531.

- จวีวรรณ จินดาพล. เปรียบเทียบความเข้าใจความหมายของคำนามและความคงทนในการจำโดยใช้รูปภาพ การเล่นเกม และปริศนาคำทายของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร , 2525. อัดสำเนา.
- ชม ภูมิภาค. เทคโนโลยีทางการสอนและการศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ประสานมิตร, 2524.
- ชลันธร ปรียาสมบัติ และคนอื่น ๆ. "ผลของการส่งเสริมพัฒนาการเด็กกลุ่มอาการดาวน์ อายุ 2 ปี 6 เดือน 3 ปี ที่ได้รับการส่งเสริมพัฒนาการในช่วงเวลาที่ต่างกัน ในโรงพยาบาลราชานุกูล," ประชุมวิชาการประจำปี ครั้งที่ 34. กรุงเทพฯ : คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.
- ชิดชนก เสวตเศรณี. สภาพการจัดการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในโรงเรียนประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529. อัดสำเนา.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534
- ชูศรี สนิทประชากร. การประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วิริยะการพิมพ์, 2525.
- ชาญชัย ศรีไสยเพชร. ทักษะและเทคนิคการสอน. กรุงเทพฯ : พิมพ์ครั้งที่ 1. สำนักพิมพ์พิทักษ์อักษร, 2525.
- ชาญวิทย์ เทียมบุญประเสริฐ. การวัดผลความถนัด. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษา และจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ประสานมิตร, 2525
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษากับการสอนระดับอนุบาล. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2521
- นิภา ศรีไพโรจน์. สถิติอนพาราเมตริก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์. 2523.
- ปัญญา เพ็ญสุวรรณ. โครงการทดลองเรียนร่วมของบุคคลปัญญาอ่อน, "ในวารสารราชานุกูล. 7(1) : 33 ; มกราคม - เมษายน 2535. 43
- ประภาพันท์ กรโกสียกาจ. "การศึกษาคำสอนวิชาประถมศึกษา". กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527

- ผกา สัตยธรรม. เทคนิคการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.
- ผดุง อารยะวิญญู. การศึกษาพิเศษในปัจจุบัน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523.
- พรณี ชูทัย. จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: บริษัทวรวิการพิมพ์, 2522. หน้า 15.
- พริยา ธารธรพิสุทธิกุล. หนูดีเพราะแม่เฝ้าสอน. กรุงเทพฯ: ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ, 2521.
- พัชรวิทย์ เกตุแก่นจันทร์. "การฟื้นฟูสมรรถภาพและการจ้างงานบุคคลปัญญาอ่อน", บรรยายการประชุมเชิงปฏิบัติการฟื้นฟูสมรรถภาพและการจ้างงานบุคคลปัญญาอ่อน. กรุงเทพฯ: ม.ป.ท., ม.ป.ป.
- โรงพยาบาลราชานุกูล, กอ. ชีวิตใหม่ของบุคคลปัญญาอ่อน. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: กองโรงพยาบาลราชานุกูล กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข, 2533.
- เรือนแก้ว กนกพงศ์ศักดิ์. "การส่งเสริมพัฒนาการเด็กพัฒนาการล่าช้าและกลุ่มเสี่ยง," วารสารราชานุกูล. 1 : 9 - 10 ; มิถุนายน 2533.
- เรือนแก้ว กนกพงศ์ศักดิ์และกัลยา สุตะบุตร. "ภาวะปัญญาอ่อน," ตำราจิตเวชศาสตร์สมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย, 2533.
- เรือนแก้ว กนกพงศ์ศักดิ์และกัลยา สุตะบุตร. "ภาวะปัญญาอ่อน," ตำราจิตเวชศาสตร์สมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย, 2533.
- เรือนแก้ว กนกพงศ์ศักดิ์ และคนอื่น ๆ. ภาวะปัญญาอ่อนในบุคคลกลุ่มอาการดาวน์ที่รับบริการที่โรงพยาบาลราชานุกูล พ.ศ. 2526 - 2531. วารสารสมาคมกุมารแพทย์แห่งประเทศไทย 29 : 33 - 39 ; เมษายน - มิถุนายน 2533.
- เรือนแก้ว กนกพงศ์ศักดิ์ และคณะ "ภาวะปัญญาอ่อน," เอกสารประกอบการสอนภาวะปัญญาอ่อน ราชานุกูล
- รุจา เล้าสกุล. "บริการส่งเสริมพัฒนาเด็ก : โครงการส่งเสริมพัฒนาเด็กก่อนวัยเรียน โรงพยาบาลราชานุกูล," ประชุมปฏิบัติการผลิตสื่อฟื้นฟูสมรรถภาพสำหรับเด็กที่บกพร่องทางร่างกาย สติปัญญา และอารมณ์ (ขอทิสติก) เรื่อง "ช่วยฝึกหนูดูแลตนเอง". หน่วยศึกษานิเทศก์, กรมสามัญศึกษา กระทรวงสาธารณสุข, 24 - 26 กุมภาพันธ์ 2536.

- วารี ธีรจิต. การศึกษาสำหรับเด็กพิเศษ. กรุงเทพฯ : ศูนย์ตำราและเอกสารทางวิชาการ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.
- วรภรณ์ รักวิจัย. กิจกรรมสร้างสรรค์สำหรับเด็กก่อนวัยเรียน, “พฤติกรรมและการจัดการศึกษาของเด็กก่อนวัยเรียน” ม.ป.ท,ม.ป.ป.
- ศิริโสภาคย์ บุรพาเดชะ. จิตวิทยาทั่วไป. ม.ป.ท. ,2529.
- ศรียา ยมธรรม. การเรียนรู้ร่วมสำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534.
- สุจิตรา ตีแก้วนันทน์ ความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้ทางสายตากับความจำระยะสั้นเกี่ยวกับคำที่มีความหมายของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่4 ในเขตกรุงเทพมหานคร.ม.ป.ท. 2531. อัดสำเนา.
- สุนา จันทน์เอม. จิตวิทยาเด็กพิเศษ. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2534.
- สุชีพ อ่อนโคกสูง. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2522.
- สุโท เจริญสุข. เกร็ดจิตวิทยาประยุกต์. หน้า 46. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2525.
- สุภัททา บินทะแพทย์. จิตวิทยาพัฒนาการ พิมพ์ครั้งที่ 3. ม.ป.ท.,2537
- สุนนา พานิช. หลักการเตรียมความพร้อมในการเรียนสำหรับเด็กเล็ก. ม.ป.ท.,ม.ป.ป.
- เสาวณี คุณวัฒนกุล. การศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบของสมรรถภาพทางสมองด้านความจำภาษาตามท.บ.กิลฟอร์ดกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2517,อัดสำเนา
- เอื้องฟ้า สมบัติพานิช. ผลการใช้เกมการแข่งขันเป็นกลุ่มและรายบุคคลที่มีต่อความพร้อมทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นเด็กเล็ก. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2517,อัดสำเนา
- Ashman, A. and J.Elkin. Educating Chldren With Special Need
Sydney:Prentice-Hall Of Australia,1990
- Breckenridge, E. Child Development. Philadephia . Soundress, 1986
- Brown, L. ,G. William and A. Crowner. A Collection of Paper and Progams Related to Public School for Severely Handicapped Student. Mádison, Wisconsin:
Madison Public schools,Deratment of Vocation Education,1974.

Kaufman, S., R. Zalka and L. Kaufman. "The Relationship of Hand Dominance to the Motor Co-Ordination" Mental Ability and Right-Left Awareness of Young NOR

Stroman, F. Duane. Mental Retardation in Social Context. Boston :
University Press of American, 1989.

Szymanski, S. Ludwik and Crocker. C. Allen. "Mental Retardation in
Kaplan, I. Harold, and Sadak, J. Benjamin (eds.)," Comprehension
Textbook of Psychiatry. 5th eds. Volume 2, p. 2728 - 2771.
Baltimore ; Williams & Wilkins, 1988.

ภาคผนวก

แผนการสอนความเข้าใจภาษา

แบบประเมินความสามารถความเข้าใจภาษา

กำหนดการสอน

สัปดาห์ที่ 1	สอนการปฏิบัติตามคำสั่ง 1 คำสั่ง
อุปกรณ์	วัตถุ 5 ชนิดมี ช้อน หวี แปรงสีฟัน รองเท้า แก้วน้ำ
วันที่ 1	ชี้..... (อุปกรณ์ 2 ตัวเลือก)
คำสั่ง	หนูชี้.....
วันที่ 2	ขอ..... (อุปกรณ์ 3 ตัวเลือก)
คำสั่ง	ครูขอ.....
วันที่ 3	หยิบ..... (อุปกรณ์ 4 ตัวเลือก)
คำสั่ง	หนูหยิบ.....
วันที่ 4	ชี้หรือหยิบ..... (อุปกรณ์ 4 ตัวเลือก)
คำสั่ง	หนูชี้.....
	หนูหยิบ.....
วันที่ 5	ชี้หรือขอหรือหยิบ... (อุปกรณ์ 5 ตัวเลือกสลับที่กัน)
คำสั่ง	หนูชี้.....
	หนูหยิบ.....
	ครูขอ.....

หน่วยที่ 1	การปฏิบัติตามคำสั่ง 1 คำสั่ง
เรื่อง	การปฏิบัติตามคำสั่ง
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	เด็กสามารถชี้วัตถุตามคำสั่งได้ถูกต้อง
เนื้อหา	การปฏิบัติตามคำสั่ง คำว่า “ชี้”
อุปกรณ์	วัตถุ 5 ชนิด คือ ช้อน แปรงสีฟัน หวี รองเท้า แก้วน้ำ
วิธีสอน	1.นำวัตถุ 5 ชนิด ได้แก่ ช้อน แปรงสีฟัน หวี รองเท้า แก้วน้ำ มาวางตรงหน้าเด็กแล้วบอกชื่อวัตถุ แต่ละชนิดให้เด็กฟังจนครบแล้วเก็บวัตถุทั้งหมดไว้ในโต๊ะ 2.นำ ช้อน กับ แก้วน้ำ วางตรงหน้าเด็กแล้วครทำท่าชี้แก้วน้ำพร้อมกับพูดว่า “ครูชี้แก้วน้ำ” 3.ครูให้นักเรียนชี้โดยครูพูดว่า “หนูชี้ช้อน” ถ้าเด็กชี้ได้ถูกต้องชมเชยถ้าเด็กชี้ไม่ได้ให้จับมือเด็กชี้ที่วัตถุตามสั่งทำเช่นนี้จนกว่าเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ 4.ครูเปลี่ยนวัตถุเป็นแก้วน้ำ กับแปรงสีฟัน ครูสั่งให้เด็กชี้ แก้วน้ำ ครูทำในลักษณะเดียวกับข้อ 3 5.ครูเปลี่ยนวัตถุใหม่จนครบ 5 อย่าง และใช้วิธีเดียวกับ ข้อ 3
เกณฑ์การประเมิน	สังเกตว่าเด็กสามารถชี้วัตถุตามคำสั่งได้ถูกต้องจาก 4 ใน 5 ชนิด

หน่วยที่ 1	การปฏิบัติตามคำสั่ง 1 คำสั่ง
เรื่อง	การปฏิบัติตามคำสั่ง
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	เด็กสามารถเลือกวัตถุตามคำสั่งได้ถูกต้อง
เนื้อหา	การปฏิบัติตามคำสั่ง คำว่า “ขอ”
อุปกรณ์	วัตถุ 5 ชนิด คือ ช้อน แปรงสีฟัน หวี รองเท้า แก้วน้ำ
วิธีสอน	1. นำวัตถุ 5 ชนิด มาวางตรงหน้าเด็กแล้วบอกชื่อวัตถุ แต่ละชนิด ให้เด็กฟังจนครบแล้วเก็บวัตถุทั้งหมดไว้ในโต๊ะ 2. นำ ช้อนกับแปรงสีฟัน วางตรงหน้าเด็กแล้วครูทำท่าแบมือขอพร้อมกับพูดว่า “ครูขอช้อน” ให้เด็กหยิบช้อนส่งให้ครู 3. ครูสลับที่วัตถุและให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “ครูขอช้อน” ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย ถ้าเด็กหยิบวัตถุไม่ได้ให้จับมือเด็กหยิบวัตถุตามคำสั่งทำเช่นนี้จนกว่าเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ 4. ครูเปลี่ยนวัตถุเป็น แปรงสีฟัน กับ หวี ครูออกคำสั่งโดยพูดว่า “ครูขอแปรงสีฟัน” และครูทำในลักษณะเดียวกับข้อ 3. 5. ครูเปลี่ยนวัตถุใหม่จนครบ 5. ชนิดและเปลี่ยนสถานที่วางวัตถุ เช่น นำวัตถุวางบนเก้าอี้ หรือ ตู้ข้าง โต๊ะเรียน และใช้วิธีเดียวกับข้อ 3
เกณฑ์การประเมิน	สังเกตว่าเด็กสามารถเลือกวัตถุตามคำสั่งได้ถูกต้องจาก 4 ใน 5 ชนิด

หน่วยที่ 1	การปฏิบัติตามคำสั่ง 1 คำสั่ง
เรื่อง	การปฏิบัติตามคำสั่ง
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	เด็กสามารถหยิบวัตถุตามคำสั่งได้ถูกต้อง
เนื้อหา	การปฏิบัติตามคำสั่ง คำว่า “หยิบ”
อุปกรณ์	วัตถุ 5 ชนิด คือ ช้อน แปรงสีฟัน หวี รองเท้า แก้วน้ำ
วิธีสอน	1. นำวัตถุ 5 ชนิด มาวางตรงหน้าเด็กแล้วบอกชื่อวัตถุแต่ละชนิด ให้เด็กฟังจนครบแล้วเก็บวัตถุทั้งหมดไว้ในโต๊ะ 2. นำวัตถุ 2 ชนิด แปรงสีฟัน กับ แก้วน้ำ วางตรงหน้าเด็กครูหยิบ แก้วน้ำให้เด็กดูพร้อมกับพูดว่า “ครูหยิบแก้วน้ำ” 3. ครูสลับที่วัตถุและให้นักเรียนหยิบวัตถุโดยพูดว่า “หนูหยิบ แปรงสีฟัน” ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชยถ้าเด็กหยิบไม่ได้ให้ จับมือเด็กหยิบวัตถุตามคำสั่งทำเช่นนี้จนกว่าเด็กสามารถ ปฏิบัติตามคำสั่งได้ 4. ครูเปลี่ยนวัตถุเป็น แปรงสีฟัน กับ หวี ครูสั่งให้เด็กหยิบหวี ครูทำในลักษณะเดียวกับข้อ 3 5. ครูเปลี่ยนสถานที่วางวัตถุให้อยู่ใกล้โต๊ะเรียนและครูเปลี่ยน วัตถุใหม่จนครบ 5 อย่าง และใช้วิธีเดียวกับ ข้อ 3
เกณฑ์การประเมิน	สังเกตว่าเด็กสามารถหยิบวัตถุตามคำสั่งได้ถูกต้องจาก 4 ใน 5 ชนิด

หน่วยที่ 1	การปฏิบัติตามคำสั่ง 1 คำสั่ง
เรื่อง	การปฏิบัติตามคำสั่ง
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งคำว่า “ชี้” หรือ “หยิบ” วัตถุได้ถูกต้อง
เนื้อหา	การปฏิบัติตามคำสั่งที่แตกต่างกัน คำว่า “ชี้” หรือ “หยิบ”
อุปกรณ์	วัตถุ 5 ชนิด คือ ช้อน แปรงสีฟัน หวี รองเท้า แก้วน้ำ
วิธีสอน	1. นำวัตถุ 5 ชนิด มาวางตรงหน้าเด็ก ครูบอกชื่อวัตถุแต่ละชนิด ให้เด็กฟังจนครบแล้วเก็บวัตถุทั้งหมดไว้ในโต๊ะ 2. ครูนำวัตถุ 2 ชนิด หวี กับ แก้วน้ำ วางตรงหน้าเด็กครูชี้วัตถุ ให้เด็กดูก่อนพร้อมทั้งพูดว่า “ครูชี้หวี” และครูเปลี่ยนวัตถุเป็น แก้วน้ำกับแปรงสีฟันแล้วครูหยิบให้เด็กดูก่อนพร้อมทั้งพูดว่า “ครูหยิบแก้วน้ำ” 3. ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “หนูหยิบหวี” ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย ถ้าเด็กทำไม่ได้ให้จับมือเด็กหยิบที่วัตถุ ตามคำสั่งทำเช่นนี้จนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ 4. ครูเปลี่ยนวัตถุเป็น แก้วน้ำกับแปรงสีฟัน ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “หนูชี้แก้วน้ำ” ถ้าเด็กทำได้กล่าวชมเชย ถ้าเด็กทำไม่ได้ให้จับมือเด็กชี้ที่วัตถุจนกว่าเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ 5. ครูเปลี่ยนวัตถุจนครบ 5 ชนิด และใช้วิธีเดียวกับข้อ 3 และข้อ 4 สลับไปมา
เกณฑ์การประเมิน	สังเกตว่าเด็กสามารถ “ชี้” หรือ “หยิบ” วัตถุตามคำสั่งได้ถูกต้อง 4 ใน 5 ชนิด

หน่วยที่ 1	การปฏิบัติตามคำสั่ง 1 คำสั่ง
เรื่อง	การปฏิบัติตามคำสั่ง
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งคำว่า "ชี้" หรือ "หยิบ" หรือ "ขอ" วัตถุได้ถูกต้อง
เนื้อหา	การปฏิบัติตามคำสั่งที่แตกต่างกัน คำว่า "ชี้" หรือ "หยิบ" หรือ "ขอ"
อุปกรณ์	วัตถุ 5 ชนิด คือ ช้อน แปรงสีฟัน หวี รองเท้า แก้วน้ำ
วิธีสอน	1. นำวัตถุในตระกร้าทั้ง 5 ชนิด มาวางบนโต๊ะแล้วบอกชื่อวัตถุให้เด็กฟังทีละชนิดจนครบ แล้วเก็บวัตถุไว้ในตระกร้าเช่นเดิม 2. ครูนำวัตถุ 2 ชนิด แปรงสีฟันกับรองเท้า มาวางบนโต๊ะตรงหน้าเด็กแล้วครูแบมือให้เด็กดูพร้อมทั้งพูดว่า "ครูขอรองเท้า" เด็กหยิบรองเท้าส่งให้ครู และครูเปลี่ยนวัตถุเป็น แปรงสีฟันกับ หวี แล้วครูชี้ให้เด็กดูพร้อมทั้งพูดว่า "ครูชี้หวี" 3. ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง โดยครูพูดว่า "หนูชี้แปรงสีฟัน" เมื่อเด็กทำได้กล่าวชมเชย ถ้าเด็กทำไม่ได้ให้จับมือเด็กชี้ที่วัตถุตามคำสั่งทำเช่นนั้นจนกว่าเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ 4. ครูเปลี่ยนวัตถุเป็น แก้วน้ำกับช้อนครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า "หนูหยิบช้อน" ถ้าเด็กทำได้กล่าวชมเชย ถ้าเด็กทำไม่ได้ให้จับมือเด็กหยิบที่วัตถุตามคำสั่งทำเช่นนั้นจนกว่าเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ 5. ครูเปลี่ยนวัตถุเป็น แก้วน้ำกับรองเท้า ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า "ครูขอแก้วน้ำ" ถ้าเด็กทำได้กล่าวชมเชย ถ้าเด็กทำไม่ได้ให้จับมือเด็กหยิบที่วัตถุตามคำสั่งทำเช่นนั้นจนกว่าเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ 6. ครูเปลี่ยนวัตถุจนครบ 5 ชนิดพร้อมทั้งเปลี่ยนที่วางวัตถุ และใช้วิธีเดียวกับข้อ 3 ข้อ 4 และข้อ 5 สลับไปมา
เกณฑ์การประเมิน	สังเกตว่า เด็กสามารถ "ชี้" หรือ "ขอ" หรือ "หยิบ" วัตถุตามคำสั่งได้ถูกต้อง 4 ใน 5 ชนิด

กำหนดการสอน

สัปดาห์ที่ 2	สอนการเลือกระหว่างวัตถุและรูปภาพ 1 คำสั่ง	
อุปกรณ์	1.วัตถุ 5 ชนิดมี ช้อน หวี แปรงสีฟัน รองเท้า แก้วน้ำ 2.รูปภาพที่เหมือนวัตถุ	
วันที่ 1	ชี้.....(รูปภาพ).....	เริ่มจากวัตถุ 3 ชนิด รูปภาพ 1 ชนิด
คำสั่ง	หนูชี้.....	
วันที่ 2	ขอ.....(รูปภาพ).....	วัตถุ 2 ชนิด รูปภาพ 2 ชนิด
คำสั่ง	ครูขอ.....	
วันที่ 3	หยิบ.....	วัตถุ 1 ชนิด รูปภาพ 3 ชนิด
คำสั่ง	หนูหยิบ.....	
วันที่ 4	ชี้หรือหยิบ.....	วัตถุ 2 ชนิด รูปภาพ 3 ชนิด
คำสั่ง	หนูชี้.....	
	หนูหยิบ.....	
วันที่ 5	ชี้หรือขอหรือหยิบ.....	วัตถุ 2 ชนิด รูปภาพ 3 ชนิด (สลับที่กัน)
คำสั่ง	หนูชี้.....	
	ครูขอ.....	
	หนูหยิบ.....	

หมายเหตุ วัตถุและรูปภาพจะต้องคู่กัน

หน่วยที่ 2	การเลือกระหว่างวัตถุและรูปภาพ
เรื่อง	การปฏิบัติตามคำสั่ง
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	เด็กสามารถชี้วัตถุหรือรูปภาพของวัตถุตามคำสั่งได้ถูกต้อง
เนื้อหา	การปฏิบัติตามคำสั่งคำว่า “ชี้”
อุปกรณ์	1. วัตถุ 5 ชนิด คือ ช้อน แปรงสีฟัน หวี รองเท้า แก้วน้ำ 2. รูปภาพของวัตถุ 5 ชนิด คือ รูปภาพช้อน รูปภาพแปรงสีฟัน รูปภาพรองเท้า รูปภาพหวี รูปภาพแก้วน้ำ
วิธีสอน	1. ครูนำวัตถุและรูปภาพของวัตถุ มาวางตรงหน้าเด็กทีละรูป ครูบอกชื่อ วัตถุและรูปภาพทีละคู่จนครบ 5 คู่ แล้วเก็บไว้ได้โต๊ะ 2. ครูนำวัตถุ 3 ชนิด หวี ช้อน แปรงสีฟัน กับรูปภาพ แปรงสีฟัน วางตรงหน้าเด็ก แล้วครูชี้แปรงสีฟันพร้อมกับพูดว่า “ครูชี้แปรงสีฟัน” 3. ครูสลับที่วัตถุและเปลี่ยนรูปภาพบนโต๊ะเป็นรูปภาพหวี ครูให้นักเรียน ชี้โดยครูพูดว่า “หนูชี้หวี” 4. ครูเปลี่ยนวัตถุมี 3 ตัวเลือก หวี แปรงสีฟัน แก้วน้ำ กับรูปภาพ 1 ตัวเลือกรูปภาพหวี ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง โดยครูพูดว่า “หนูชี้รูปภาพหวี” ถ้าเด็กชี้ได้ถูกต้องกล่าวชมเชย ถ้าเด็กชี้ไม่ได้ให้กระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กชี้ที่วัตถุ ตามสิ่งทำเช่นนี้ จนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ 5. ครูเปลี่ยนวัตถุครั้งละ 3 ตัวเลือกกับรูปภาพ 1 ตัวเลือกจนครบ ทั้งวัตถุและรูปภาพ 5 ชนิด ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง 1 คำสั่ง “หนูชี้----(วัตถุ)” หรือ “หนูชี้----(รูปภาพ)” และใช้ วิธีเดียวกับข้อ 4 6. ครูเปลี่ยนสถานที่วางวัตถุและครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง 1 คำสั่ง และวิธีการเดียวกับข้อ 5
เกณฑ์การประเมิน	สังเกตว่าเด็กสามารถ “ชี้” วัตถุ หรือ รูปภาพตามคำสั่งได้ 4 ใน 5 ชนิด

หน่วยที่ 2	การเลือกระหว่างวัตถุและรูปภาพ 1 คำสั่ง
เรื่อง	การปฏิบัติตามคำสั่ง
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	เด็กสามารถเลือกวัตถุหรือรูปภาพของวัตถุตามคำสั่งได้ถูกต้อง
เนื้อหา	การปฏิบัติตามคำสั่งคำว่า "ขอ"
อุปกรณ์	1. วัตถุ 5 ชนิด คือ ช้อน แปรงสีฟัน หวี รองเท้า แก้วน้ำ 2. รูปภาพของวัตถุ 5 ชนิด คือ รูปภาพช้อน รูปภาพแปรงสีฟัน รูปภาพรองเท้า รูปภาพหวี รูปภาพแก้วน้ำ
วิธีสอน	1. ครูนำวัตถุและรูปภาพของวัตถุ มาวางตรงหน้าเด็กแล้วครูบอกชื่อวัตถุ และรูปภาพทีละคู่จนครบ 5 คู่แล้วเก็บไว้ใต้โต๊ะ 2. ครูนำวัตถุ 2 ชนิด ช้อนกับ แก้วน้ำและรูปภาพ 2 ภาพ มีรูปภาพช้อน รูปภาพแก้วน้ำ วางตรงหน้าเด็ก แล้วครูแบมือขอพร้อมกับพูดว่า "ครูขอรูปภาพช้อน" ถ้าเด็กหยิบได้ถูกต้องกล่าวชมเชยถ้าเด็กหยิบไม่ได้ ให้กระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กหยิบที่วัตถุตามสั่งทำ เช่นนี้จนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ 3. ครูเปลี่ยนวัตถุเป็นแก้วน้ำกับแปรงสีฟันและรูปภาพ 2 ตัวเลือก มีรูปภาพแก้วน้ำกับรูปภาพแปรงสีฟันครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง โดยครูพูดว่า "ครูขอรูปภาพแก้วน้ำ" 4. ครูเปลี่ยนวัตถุหรือรูปภาพทุกครั้ง เมื่อเด็กสามารถปฏิบัติ ตามคำสั่งได้ถูกต้อง โดยให้วัตถุมี 2 ตัวเลือกและรูปภาพ 2 ตัวเลือกโดยใช้คำสั่ง "ครูขอ----(วัตถุ)หรือ ครูขอ---(รูปภาพ)" ครั้งละ 1 คำสั่งจนครบวัตถุทั้ง 5 ชนิดและรูปภาพ 5 ชนิดและ ครูทำในลักษณะเช่นเดียวกับข้อ 2 5. ครูอาจนำอุปกรณ์ไปวางในสถานที่ใกล้โต๊ะเรียนและ ครูทำในลักษณะเช่นเดียวกับข้อ 5
เกณฑ์การประเมิน	สังเกตว่าเด็กสามารถเลือก วัตถุ หรือ รูปภาพตามคำสั่งได้ถูกต้อง 4 ใน 5 ชนิด

หน่วยที่ 2	การเลือกระหว่างวัตถุและรูปภาพ 1 คำสั่ง
เรื่อง	การปฏิบัติตามคำสั่ง
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	เด็กสามารถหยิบวัตถุหรือรูปภาพของวัตถุตามคำสั่งได้ถูกต้อง
เนื้อหา	การปฏิบัติตามคำสั่งคำว่า “หยิบ” หยิบวัตถุหรือรูปภาพ
อุปกรณ์	1. วัตถุ 5 ชนิด คือ ช้อน แปรงสีฟัน หวี รองเท้า แก้วน้ำ 2. รูปภาพของวัตถุ 5 ชนิด คือ รูปภาพช้อน รูปภาพแปรงสีฟัน รูปภาพรองเท้า รูปภาพหวี รูปภาพแก้วน้ำ
วิธีสอน	1. ครูนำวัตถุและรูปภาพของวัตถุวางบนโต๊ะ ครูหยิบวัตถุและ รูปภาพทีละคู่พร้อมทั้งบอกชื่อจนครบ 5 คู่ แล้วเก็บไว้ใต้โต๊ะ 2. ครูนำวัตถุ 1 ชนิด มี(แปรงสีฟัน)และรูปภาพ 3 ชนิด มี(รูปภาพหวี รูปภาพช้อน รูปภาพแปรงสีฟัน)วางไว้บนโต๊ะตรงหน้าเด็ก แล้วครู หยิบรูปภาพช้อนให้เด็กดูพร้อมทั้งพูดว่า “ครูหยิบรูปภาพช้อน” 3. ครูสลับที่วัตถุและรูปภาพที่อยู่บนโต๊ะและให้นักเรียนหยิบหวี โดยครูพูดว่า “หนูหยิบหวี” 4. ครูเปลี่ยนวัตถุเป็นแก้วน้ำและรูปภาพ 3 ชนิด (มีรูปภาพแปรงสีฟัน รูปภาพช้อน และรูปภาพแก้วน้ำ) ครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง 1 คำสั่ง “หนูหยิบ---(วัตถุ) หรือ หนูหยิบ---(รูปภาพ)” และครูทำใน ลักษณะเดียวกับข้อ 3 5. ครูเปลี่ยนวัตถุและรูปภาพโดยให้มีวัตถุครั้งละ 1 ตัวเลือกและ รูปภาพครั้งละ 3 ตัวเลือก พร้อมทั้งเปลี่ยนสถานที่วางวัตถุ เช่น ตู้ ข้างโต๊ะเรียน และครูทำในลักษณะเดียวกับข้อ 4 จนวัตถุและรูปภาพ ครบ 5 ชนิด
เกณฑ์การประเมิน	สังเกตว่าเด็กสามารถหยิบ วัตถุ หรือ รูปภาพตามคำสั่งได้ 4 ใน 5 ชนิด

หน่วยที่ 2	การเลือกระหว่างวัตถุและรูปภาพ 1 คำสั่ง
เรื่อง	การปฏิบัติตามคำสั่งเลือกจากของใช้ที่จำเป็น
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งคำว่า“ชี้”หรือ“หยิบ”วัตถุหรือรูปภาพของวัตถุได้ถูกต้อง
เนื้อหา	การปฏิบัติตามคำสั่งที่แตกต่างกันคำว่า“ชี้”หรือ“หยิบ”หยิบวัตถุหรือรูปภาพ
อุปกรณ์	1.วัตถุ 5 ชนิด คือช้อน แปรงสีฟัน หวี รองเท้า แก้วน้ำ 2.รูปภาพเหมือนวัตถุ 5 ชนิด
วิธีสอน	1.ครูนำวัตถุและรูปภาพของวัตถุ 5 ชนิด วางตรงหน้าเด็กครูให้เด็กหยิบวัตถุและรูปภาพทีละคู่โดยครูบอกชื่อวัตถุและรูปภาพที่เด็กหยิบจนครบ 2.ครูนำรูปภาพ 3 ชนิด รูปภาพแก้วน้ำ รูปภาพหวี รูปภาพช้อนและวัตถุ 2 ชนิด แก้วน้ำ หวี วางบนโต๊ะตรงหน้าเด็ก ครูชี้หวีให้เด็กดูก่อนพร้อมทั้งพูดว่า “ครูชี้หวี” และครูสลับที่วัตถุและรูปภาพและครูหยิบรูปภาพช้อนพร้อมทั้งพูดว่า“ครูหยิบรูปภาพช้อน” 3.ครูสลับที่วัตถุและรูปภาพให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง โดยครูพูดว่า “หนูชี้รูปภาพหวี”ถ้าเด็กทำได้กล่าวชมเชยถ้าเด็กทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กชี้ที่วัตถุตามคำสั่งทำเช่นนี้จนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ 4.ครูเปลี่ยนรูปภาพมีรูปภาพรองเท้า รูปภาพช้อน รูปภาพหวี และวัตถุ 2 ชนิดรองเท้ายกกับช้อน ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง โดยครูพูดว่า “หนูหยิบรูปภาพช้อน” และครูทำลักษณะเดียวกับ ข้อ 3 5.ครูเปลี่ยนรูปภาพและวัตถุ โดยทุกครั้งที่สอนจะต้องมีวัตถุ 2 ชนิด และรูปภาพ 3 ชนิด ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง โดยครูพูดว่า “หนูชี้-----” หรือ “หนูหยิบ-----” จะเป็นรูปภาพหรือวัตถุก็ได้ครั้งละ 1 คำสั่งและครูเปลี่ยนสถานที่วางวัตถุและรูปภาพ เพื่อให้เกิดความกระตือรือร้นอยากทำกิจกรรม
เกณฑ์การประเมิน	สังเกตว่าเด็กสามารถ “ชี้” หรือ “หยิบ” วัตถุ หรือ รูปภาพได้ถูกต้อง

หน่วยที่ 2	การเลือกระหว่างวัตถุและรูปภาพ 1 คำสั่ง
เรื่อง	การปฏิบัติตามคำสั่งเลือกจากของใช้ที่จำเป็น
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งคำว่า“ชี้”หรือ“หยิบ”หรือ “ขอ” วัตถุหรือรูปภาพของวัตถุได้ถูกต้อง
เนื้อหา	การปฏิบัติตามคำสั่งที่แตกต่างกันคำว่า“ชี้”หรือ“หยิบ” หรือ “ขอ” วัตถุหรือรูปภาพ
อุปกรณ์	1.วัตถุ 5 ชนิด คือช้อน แปรงสีฟัน หวี รองเท้า แก้วน้ำ 2.รูปภาพของวัตถุ 5 ชนิด คือรูปภาพช้อน รูปภาพแปรงสีฟัน รูปภาพรองเท้า รูปภาพหวี รูปภาพแก้วน้ำ
วิธีสอน	1.ครูนำวัตถุและรูปภาพของวัตถุ 5 ชนิด วางตรงหน้าเด็กครูให้เด็กหยิบวัตถุและรูปภาพทีละคู่โดยครูบอกชื่อวัตถุและรูปภาพที่เด็กหยิบจนครบ 2.ครูนำวัตถุ 2 ชนิดมี แก้วน้ำกับแปรงสีฟัน และรูปภาพ3ชนิดมีรูปภาพแก้วน้ำรูปภาพหวี รูปภาพแปรงสีฟัน วางไว้บนโต๊ะตรงหน้าเด็ก ครูชี้แปรงสีฟันให้เด็กดูก่อนพร้อมทั้งพูดว่า “ครูชี้แปรงสีฟัน” ครูสลับที่วัตถุและรูปภาพ และครูหยิบรูปภาพหวีพร้อมทั้งพูดว่า “ครูหยิบรูปภาพหวี” ครูสลับที่วัตถุและรูปภาพอีกครั้ง ครูแบ่มือพร้อมทั้งพูดว่า “ครูขอรูปภาพช้อน” 3.ครูนำวัตถุ 2 ชนิด มีรองเท้ามกับแปรงสีฟัน และรูปภาพ 3 ชนิด มีรูปภาพช้อนรูปภาพแปรงสีฟัน รูปภาพรองเท้า วางบนโต๊ะตรงหน้าเด็กครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า“หนูชี้รูปภาพรองเท้า” ถ้าเด็กทำได้กล่าวชมเชยถ้าเด็กทำไม่ได้ ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กชี้ที่วัตถุตามสั่งทำเช่นนี้จนเด็ก สามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้หลังจากนั้นครูสลับที่วัตถุและรูปภาพที่อยู่บน โต๊ะและครูพูดว่า“ครูขอรองเท้า” และครูทำลักษณะเช่นเดียวกับคำสั่งแรก

- 4.ครูเปลี่ยนวัตถุและรูปภาพมีแปรงสีฟันกับแก้วน้ำ และรูปภาพรองเท้า
รูปภาพแปรงสีฟัน รูปภาพแก้วน้ำ ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง โดย
ครูพูดว่า “หนูหยิบรูปภาพรองเท้า” เมื่อเด็กได้ กล่าวชมเชย ถ้าเด็กทำไม่ได้
ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กชี้ที่วัตถุตามสั่งทำเช่นนี้จนเด็ก
สามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้
- 5.ครูเปลี่ยนวัตถุและรูปภาพโดยทุกครั้งที่สอนจะต้องมีรูปภาพ 3 ชนิดและ
วัตถุ 2ชนิด วางอยู่บนโต๊ะตรงหน้าเด็กและครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง
คือ “หนูชี้-----”หรือ “ครูขอ-----” “หนูหยิบ----” จะเป็นรูปภาพหรือ
วัตถุโดยครูสั่งครั้งละ 1 คำสั่งสลับไปมาและครูทำลักษณะเช่นเดียวกับข้อ 4
- 6.ครูเปลี่ยนที่วางวัตถุและรูปภาพให้อยู่ภายในห้องเรียนและครูทำ
ลักษณะเช่นเดียวกับข้อ 5

เกณฑ์การประเมิน

สังเกตว่าเด็กสามารถ “ชี้” หรือ “หยิบ” หรือ “ขอ” วัตถุ หรือ
รูปภาพได้ถูกต้อง

กำหนดการสอน

สัปดาห์ที่ 3-4

อุปกรณ์

สอนการเลือกกระหว่างวัตถุและรูปภาพ 2 คำสั่ง

1.วัตถุ 5 ชนิดมี ช้อน หวี แปรงสีฟัน รองเท้า แก้วน้ำ

2.รูปภาพที่เหมือนวัตถุ

วันที่ 1-2

ชี้...(วัตถุ).....กับ...(วัตถุ) เริ่มจากวัตถุ 2 ชนิด รูปภาพ 2 ชนิด

ชี้...(รูปภาพ).....กับ...(รูปภาพ).....

ชี้...(วัตถุ).....กับ...(รูปภาพ).....

คำสั่ง

หนูชี้..... กับ.....

วันที่ 3-4

ขอ...(วัตถุ).....กับ...(วัตถุ)..... วัตถุ 2 ชนิด รูปภาพ 2 ชนิด

ขอ...(รูปภาพ).....กับ...(รูปภาพ).....

ขอ...(วัตถุ).....กับ...(รูปภาพ).....

คำสั่ง

ครูขอ..... กับ.....

วันที่ 5-6

หยิบ.....(วัตถุ)..... กับ.....(วัตถุ)..... วัตถุ 2 ชนิด รูปภาพ 2 ชนิด

หยิบ.....(รูปภาพ)..... กับ.....(รูปภาพ).....

หยิบ.....(วัตถุ)..... กับ.....(รูปภาพ).....

คำสั่ง

หนูหยิบ.....กับ.....

วันที่ 7-8

ชี้หรือหยิบ...(วัตถุหรือรูปภาพ)...กับ...(วัตถุหรือรูปภาพ)

คำสั่ง

หนูชี้..... กับ..... วัตถุ 2ชนิดรูปภาพ 3 ชนิด

หนูหยิบ.....กับ.....

วันที่ 9-10

ชี้หรือขอหรือหยิบ.....(วัตถุหรือรูปภาพ)... กับ.....(วัตถุหรือรูปภาพ)

คำสั่ง

หนูชี้..... กับ.....วัตถุ 2ชนิด รูปภาพ 3 ชนิดสลับที่กัน)

หนูหยิบ..... กับ.....

ครูขอ..... กับ.....

แผนที่ 1

หน่วยที่ 3	การเลือกระหว่างวัตถุและรูปภาพ 2 คำสั่ง
เรื่อง	การปฏิบัติตามคำสั่ง
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่งได้ถูกต้อง
เนื้อหา	การปฏิบัติตามคำสั่งคำว่า "ชี้" วัตถุหรือรูปภาพ
อุปกรณ์	1. วัตถุ 5 ชนิด คือ ช้อน แปรงสีฟัน หวี รองเท้า แก้วน้ำ 2. รูปภาพของวัตถุ 5 ชนิด คือ รูปภาพช้อน รูปภาพแปรงสีฟัน รูปภาพรองเท้า รูปภาพหวี รูปภาพแก้วน้ำ
วิธีสอน	1. ครูหยิบวัตถุและรูปภาพทีละ 1 คู่ให้นักเรียนดูพร้อมครูบอกชื่อวัตถุและชื่อรูปภาพจนครบ 5 คู่ 2. ครูนำวัตถุ 2 ชนิดคือ ช้อน กับ หวี วางตรงหน้าเด็ก ครูชี้ช้อนกับหวีพร้อมทั้งพูดว่า "ครูชี้ช้อนกับหวี" ครูเปลี่ยนวัตถุเป็นแก้วน้ำกับแปรงสีฟัน ครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง โดยครูพูดว่า "หนูชี้แก้วน้ำกับแปรงสีฟัน" เมื่อเด็กทำได้กล่าวชมเชย ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่ง ทำเช่นนี้จนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง 3. ครูนำรูปภาพ 2 ชนิดคือ รูปภาพหวีกับรูปภาพช้อน ครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง โดยครูพูดว่า "หนูชี้รูปภาพหวีกับรูปภาพช้อน" และครูทำลักษณะเดียวกับข้อ 2 4. ครูเปลี่ยนวัตถุครั้งละ 2 ชนิด และรูปภาพครั้งละ 2 ชนิด มีหวีกับรองเท้าและรูปภาพหวีกับรูปภาพรองเท้าวางบนโต๊ะตรงหน้าเด็กครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง โดยครูพูดว่า "หนูชี้หวีกับรองเท้า" หรือ "หนูชี้รูปภาพหวีกับรูปภาพรองเท้า" และครูทำลักษณะเดียวกับข้อ 2 5. ครูเปลี่ยนที่วางวัตถุให้อยู่ภายในห้องเรียนพร้อมทั้งเปลี่ยนวัตถุกับรูปภาพโดยมีวัตถุ 2 ชนิดหรือรูปภาพ 2 ชนิด ครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง "หนูชี้--(วัตถุ)--กับ--(วัตถุ)--" หรือ "หนูชี้--(รูปภาพ)--กับ--(รูปภาพ)--" และครูทำลักษณะเดียวกับข้อ 3 ครูออกคำสั่งอย่างน้อย 10 ครั้ง
เกณฑ์การประเมิน	สังเกตว่าเด็กสามารถ ชี้ วัตถุหรือรูปภาพตามคำสั่ง 2 คำสั่งได้ถูกต้อง

แผนที่ 2

หน่วยที่ 3	การเลือกระหว่างวัตถุและรูปภาพ 2 คำสั่ง
เรื่อง	การปฏิบัติตามคำสั่ง
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่งได้ถูกต้อง
เนื้อหา	การปฏิบัติตามคำสั่งคำว่า“ชี้”วัตถุหรือรูปภาพ
อุปกรณ์	1. วัตถุ 5 ชนิด คือช้อน แปรงสีฟัน หวี รองเท้า แก้วน้ำ 2. รูปภาพของวัตถุ 5 ชนิด คือรูปภาพช้อน รูปภาพแปรงสีฟัน รูปภาพรองเท้า รูปภาพหวี รูปภาพแก้วน้ำ
วิธีสอน	1. ครูหยิบวัตถุและรูปภาพทีละ 1 คู่ให้นักเรียนดูพร้อมครูบอกชื่อวัตถุและชื่อรูปภาพจนครบ 5 คู่ 2. ครูทบทวนโดยนำวัตถุ 2 ชนิดคือ ช้อน กับ หวี รูปภาพ 2 ชนิดคือ รูปภาพหวี กับรูปภาพช้อนวางตรงหน้าเด็ก ครูชี้ช้อนกับหวีพร้อมทั้งพูดว่า “ครูชี้ช้อนกับหวี” ครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง“หนูชี้รูปภาพหวีกับรูปภาพช้อน”เมื่อเด็กทำได้กล่าวชมเชย ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำเช่นนี้จนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง ครูเปลี่ยนวัตถุเป็นแก้วน้ำกับแปรงสีฟัน ครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง โดยครูพูดว่า“หนูชี้แก้วน้ำกับแปรงสีฟัน” และครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรก 3. ครูนำรองเท้าวกับช้อนและรูปภาพรองเท้าวกับรูปภาพช้อนวางตรงหน้าเด็ก ครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “หนูชี้รองเท้าวกับช้อน”หรือ“หนูชี้รูปภาพรองเท้าวกับรูปภาพช้อน” และครูทำลักษณะเดียวกับข้อ 2 4. ครูนำวัตถุ 1 ชนิด และรูปภาพ 1 ชนิด มีแก้วน้ำกับรูปภาพแก้วน้ำวางบนโต๊ะตรงหน้า เด็กครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “หนูชี้แก้วน้ำกับรูปภาพแก้วน้ำ” และครูทำลักษณะเดียวกับข้อ 2 5. ครูนำวัตถุ 2 ชนิด และรูปภาพ 2 ชนิดมีหวีกับแปรงสีฟันและรูปภาพหวีกับรูปภาพแปรงสีฟันครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง“หนูชี้หวีกับรูปภาพหวี”หรือ“หนูชี้แปรงสีฟันกับรูปภาพแปรงสีฟัน” และครูทำลักษณะเดียวกับข้อ 2

6. ครูเปลี่ยนที่วางวัตถุให้อยู่ภายในห้องเรียนพร้อมทั้งเปลี่ยนวัตถุกับรูปภาพโดยมีวัตถุครั้งละ 2 ชนิดหรือรูปภาพครั้งละ 2 ชนิดโดยมีวัตถุกับรูปภาพเหมือนกัน 1 คู่ ครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง“หนูชี้--(วัตถุ)---กับ---(รูปภาพ)--” และครูทำลักษณะเดียวกับข้อ 3 ครูออกคำสั่งหลายๆครั้ง

เกณฑ์การประเมิน

สังเกตว่าเด็กสามารถ ชี้ วัตถุและรูปภาพตามคำสั่ง 2 คำสั่งได้ถูกต้อง

แผนที่ 1

หน่วยที่ 3	การเลือกระหว่างวัตถุและรูปภาพ 2 คำสั่ง
เรื่อง	การปฏิบัติตามคำสั่ง
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่งได้ถูกต้อง
เนื้อหา	การปฏิบัติตามคำสั่งคำว่า“ขอ”วัตถุหรือรูปภาพ
อุปกรณ์	1.วัตถุ 5 ชนิด คือช้อน แปรงสีฟัน หวี รองเท้า แก้วน้ำ 2.รูปภาพของวัตถุ 5 ชนิด คือรูปภาพช้อน รูปภาพแปรงสีฟัน รูปภาพรองเท้า รูปภาพหวี รูปภาพแก้วน้ำ
วิธีสอน	1.ครูนำวัตถุและรูปภาพ 5 คู่วางบนโต๊ะตรงหน้าเด็กและครูให้นักเรียน ปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูแบ่มือขอวัตถุหรือรูปภาพพร้อมทั้งบอกชื่อวัตถุ หรือรูปภาพที่ละ 1 คู่จนครบ 2.ครูนำวัตถุ 2 ชนิด มีช้อนกับแปรงสีฟันกับรูปภาพ 2 ชนิดมีรูปภาพช้อน กับรูปภาพแปรงสีฟันวางบนโต๊ะตรงหน้าเด็ก ครูแบ่มือขอพร้อมทั้งพูดว่า “ครูขอช้อนกับแปรงสีฟัน” ให้เด็กหยิบช้อนกับแปรงสีฟันใส่มือที่แบอยู่ ครูสลับที่วัตถุและรูปภาพบนโต๊ะครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง โดยครูพูดว่า “ครูขอช้อนกับแปรงสีฟัน” เมื่อเด็กทำได้กล่าวชมเชย (ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่ง ทำเช่นนี้จนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง) 3.ครูเปลี่ยนวัตถุ 2 ชนิด มีรองเท้ายกกับแก้วน้ำและรูปภาพ 2 ชนิดมีรูปภาพรองเท้ายก กับรูปภาพแก้วน้ำ วางบนโต๊ะตรงหน้าเด็ก ครูแบ่มือขอพร้อมทั้งพูดว่า “ครูขอรองเท้ายกกับแก้วน้ำ” ครูสลับที่วัตถุและรูปภาพบนโต๊ะครูให้นักเรียน ปฏิบัติตามคำสั่ง โดยครูพูดว่า“ครูขอรูปภาพรองเท้ายกกับรูปภาพแก้วน้ำ” และครูทำลักษณะเดียวกับข้อ 2 ครูสลับที่วัตถุและรูปภาพบนโต๊ะครูให้ นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง โดยครูพูดว่า“ครูขอแก้วน้ำกับรองเท้ายก” และครูทำลักษณะเดียวกับข้อ 2

4. ครูเปลี่ยนวัตถุและรูปภาพคือมีวัตถุครั้งละ 2 ชนิดและรูปภาพครั้งละ 2 ชนิด วางบนโต๊ะตรงหน้าเด็กและครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง โดยครูพูดว่า "ครูขอ--(วัตถุ)กับ---(วัตถุ)" "ครูขอ--(รูปภาพ) กับ---(รูปภาพ)"และทำ ลักษณะเดียวกับข้อ 3 จำนวน 5 ครั้ง จนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้
5. เมื่อเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งในข้อ 4 ได้แล้วครูเปลี่ยนที่วางวัตถุ และรูปภาพให้อยู่ภายในห้องเรียนโดยครูใช้วัตถุ 2 ชนิดและรูปภาพ 2 ชนิด และครูออกคำสั่ง "ครูขอ--(วัตถุ) กับ---(วัตถุ)"หรือ "ครูขอ--(รูปภาพ) กับ---(รูปภาพ)" และครูทำลักษณะเดียวกับข้อ 2 โดยครูออกคำสั่งอย่างน้อยจำนวน 10 ครั้ง

เกณฑ์การประเมิน

สังเกตว่าเด็กสามารถเลือกวัตถุหรือรูปภาพตามคำสั่ง 2 คำสั่งได้ถูกต้อง

แผนที่ 2

หน่วยที่ 3
เรื่อง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
เนื้อหา

อุปกรณ์

วิธีสอน

การเลือกระหว่างวัตถุและรูปภาพ 2 คำสั่ง
การปฏิบัติตามคำสั่ง

เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่งได้ถูกต้อง
การปฏิบัติตามคำสั่งคำว่า“ขอ”วัตถุหรือรูปภาพ

- 1.วัตถุ 5 ชนิด คือช้อน แปรงสีฟัน หวี รองเท้า แก้วน้ำ
- 2.รูปภาพของวัตถุ 5 ชนิด คือรูปภาพช้อน รูปภาพแปรงสีฟัน รูปภาพรองเท้า
รูปภาพหวี รูปภาพแก้วน้ำ

- 1.ครูหยิบวัตถุและรูปภาพทีละ 1 คู่ให้นักเรียนดูพร้อมครูบอกชื่อวัตถุและชื่อรูปภาพ
จนครบ 5 คู่
- 2.ครูทบทวนโดยนำวัตถุ 2 ชนิดคือ รองเท้ากับแปรงสีฟัน รูปภาพ 2 ชนิดคือ รูปภาพ
รองเท้ากับรูปภาพแปรงสีฟัน วางตรงหน้าเด็ก ครูขอรองเท้ากับแปรงสีฟันพร้อมทั้ง
พูดว่า “ครูขอรองเท้ากับแปรงสีฟัน”
ครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง“ครูขอรูปภาพรองเท้ากับรูปภาพแปรงสีฟัน”เมื่อเด็กทำได้
กล่าวชมเชย(ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตาม
คำสั่งทำเช่นนี้จนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง) ครูเปลี่ยนวัตถุเป็นแก้วน้ำ
กับ แปรงสีฟัน ครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง โดยครูพูดว่า“ครูขอแก้วน้ำกับแปรงสีฟัน”
และครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรก
- 3.ครูนำหวีกับช้อนและรูปภาพหวีกับรูปภาพช้อนวางตรงหน้าเด็ก ครูให้เด็ก
ปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “ครูขอหวีกับช้อน”หรือ“ครูขอรูปภาพหวีกับ
รูปภาพช้อน” และครูทำลักษณะเดียวกับข้อ 2
- 4.ครูนำวัตถุ 1 ชนิด และรูปภาพ 1 ชนิด มีแก้วน้ำกับรูปภาพแก้วน้ำวางบนโต๊ะตรงหน้า
เด็กครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “ครูขอแก้วน้ำกับรูปภาพแก้วน้ำ”
และครูทำลักษณะเดียวกับข้อ 2

- 5.ครูนำวัตถุ 2 ชนิด และรูปภาพ 2 ชนิดที่มีหวิกับแปรงสีฟันและรูปภาพหวิกับรูปภาพแปรงสีฟันครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง"ครูขอหวิกับรูปภาพหวิ"หรือ"ครูขอแปรงสีฟันกับรูปภาพแปรงสีฟัน" และครูทำลักษณะเดียวกับข้อ 2
- 6.ครูเปลี่ยนที่วางวัตถุให้อยู่ภายในห้องเรียนพร้อมทั้งเปลี่ยนวัตถุกับรูปภาพโดยมีวัตถุครั้งละ 2 ชนิดหรือรูปภาพครั้งละ 2 ชนิดโดยมีวัตถุกับรูปภาพเหมือนกัน 1 คู่ครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง"หนูชี้--(วัตถุ)---กับ---(รูปภาพ)---" และครูทำลักษณะเดียวกับข้อ 3ครูออกคำสั่งหลายๆครั้ง

เกณฑ์การประเมิน

สังเกตว่าเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งโดยหยิบวัตถุหรือรูปภาพตามคำสั่ง 2 คำสั่งได้ถูกต้อง

แผนที่ 1

หน่วยที่ 3	การเลือกระหว่างวัตถุและรูปภาพ 2 คำสั่ง
เรื่อง	การปฏิบัติตามคำสั่ง
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งคำว่า "หยิบ" 2 คำสั่งได้ถูกต้อง
เนื้อหา	การปฏิบัติตามคำสั่งคำว่า "หยิบ" วัตถุหรือรูปภาพ
อุปกรณ์	1. วัตถุ 5 ชนิด คือ ข้อน แปรงสีฟัน หวี รองเท้า แก้วน้ำ 2. รูปภาพของวัตถุ 5 ชนิด คือ รูปภาพข้อน รูปภาพแปรงสีฟัน รูปภาพรองเท้า รูปภาพหวี รูปภาพแก้วน้ำ
วิธีสอน	1. ครูนำวัตถุและรูปภาพ 5 คู่วางบนโต๊ะตรงหน้าเด็กและครูให้นักเรียน ปฏิบัติตามคำสั่งโดยหยิบวัตถุหรือรูปภาพพร้อมทั้งบอกชื่อวัตถุหรือรูปภาพ ทีละ 1 คู่จนครบ 2. ครูนำวัตถุ 2 ชนิดคือ ข้อนกับแก้วน้ำและรูปภาพ 2 ชนิดคือ รูปภาพข้อน กับรูปภาพแก้วน้ำ วางบนโต๊ะตรงหน้าเด็ก ครูหยิบข้อนกับแก้วน้ำพร้อมทั้งพูด ว่าครูหยิบข้อนกับแก้วน้ำ ครูสลับที่วัตถุและรูปภาพบนโต๊ะ ครูให้นักเรียน ปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า "หนูหยิบข้อนกับแก้วน้ำ" เมื่อเด็กทำได้กล่าวชมเชย (ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอก เด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำเช่นนี้จนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง) 3. ครูเปลี่ยนวัตถุ 2 ชนิด มีหวีกับแปรงสีฟันกับรูปภาพ 2 ชนิดมีรูปภาพหวี กับรูปภาพแปรงสีฟัน วางบนโต๊ะตรงหน้าเด็ก ครูหยิบหวีกับรูปภาพหวีพร้อม ทั้งพูดว่าครูหยิบหวีกับรูปภาพหวีครูสลับที่วัตถุและรูปภาพบนโต๊ะ ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า "หนูหยิบรูปภาพหวีกับ รูปภาพแปรงสีฟัน" เมื่อเด็กทำได้กล่าวชมเชย (ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดย ครูใช้มือแตะที่ข้อศอก เด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำเช่นนี้จนเด็กสามารถปฏิบัติ ตามคำสั่งได้ถูกต้อง)

- 4.ครูเปลี่ยนวัตถุทีละ 2 ชนิดและรูปภาพทีละ 2 ชนิด วางบนโต๊ะตรงหน้าเด็ก และครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง โดยครูพูดว่า“หนูหยิบ--(วัตถุ) กับ --(วัตถุ)-หรือหนูหยิบ--(รูปภาพ)--กับ--(รูปภาพ)--”สลับไปมาและครูทำลักษณะเดียวกับข้อ 2 จำนวน 5 ครั้งจนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง
- 5.เมื่อเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งในข้อ 4 ได้แล้วครูเปลี่ยนที่วางวัตถุ และรูปภาพให้อยู่ภายในห้องเรียนโดยครูใช้วัตถุ 2 ชนิด และรูปภาพ 2 ชนิด และครูออกคำสั่งเช่นเดียวกับข้อ 4 โดยครูออกคำสั่งอย่างน้อย 10 ครั้ง

เกณฑ์การประเมิน

สังเกตว่าเด็กสามารถ หยิบ วัตถุหรือรูปภาพตามคำสั่ง 2 คำสั่งได้ถูกต้อง

แผนที่ 2

หน่วยที่ 3
เรื่อง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
เนื้อหา

อุปกรณ์

วิธีสอน

การเลือกระหว่างวัตถุและรูปภาพ 2 คำสั่ง

การปฏิบัติตามคำสั่ง

เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่งได้ถูกต้อง

การปฏิบัติตามคำสั่งคำว่า“หยิบ”วัตถุหรือรูปภาพ

1.วัตถุ 5 ชนิด คือช้อน แปรงสีฟัน หวี รองเท้า แก้วน้ำ

2. รูปภาพของวัตถุ 5 ชนิด คือรูปภาพช้อน รูปภาพแปรงสีฟัน รูปภาพรองเท้า
รูปภาพหวี รูปภาพแก้วน้ำ

1. ครูหยิบวัตถุและรูปภาพทีละ 1 คู่ให้นักเรียนดูพร้อมครูบอกชื่อวัตถุและชื่อรูป
ภาพจนครบ 5 คู่

2. ครูทบทวนโดยนำวัตถุ 2 ชนิดคือ ช้อน กับ หวี รูปภาพ 2 ชนิดคือ รูปภาพหวีกับ
รูปภาพช้อนวางตรงหน้าเด็กครูหยิบช้อนกับหวีพร้อมทั้งพูดว่า“ครูหยิบช้อนกับ
หวี” ครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง“หนูหยิบรูปภาพหวีกับรูปภาพช้อน”เมื่อเด็กทำได้
กล่าวชมเชย(ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติ
ตามคำสั่งทำเช่นนี้จนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง) ครูเปลี่ยนวัตถุเป็น
แก้วน้ำกับแปรงสีฟัน ครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า“หนูชี้แก้วน้ำกับ
แปรงสีฟัน” และครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรก

3. ครูนำรองเท้าวกับช้อนและรูปภาพรองเท้าวกับรูปภาพช้อนวางตรงหน้าเด็ก ครูให้
เด็กปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “หนูหยิบรองเท้าวกับช้อน”หรือ“หนูหยิบรูปภาพ
รองเท้าวกับรูปภาพช้อน” และครูทำลักษณะเดียวกับข้อ 2

4. ครูนำวัตถุ 1 ชนิด และรูปภาพ 1 ชนิด มีแปรงสีฟันกับรูปภาพแปรงสีฟันวางบน
โต๊ะ ตรงหน้าเด็กครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า
“หนูหยิบแปรงสีฟันกับรูปภาพแปรงสีฟัน” และครูทำลักษณะเดียวกับข้อ 2

5. ครูนำวัตถุ 2 ชนิด และรูปภาพ 2 ชนิดที่มีหัวกับแก้วน้ำและรูปภาพหัวกับรูปภาพแก้วน้ำครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง"หนูหยิบหัวกับรูปภาพหัว"หรือ"หนูหยิบแก้วน้ำกับรูปภาพแก้วน้ำ" และครูทำลักษณะเดียวกับข้อ 2
6. ครูเปลี่ยนที่วางวัตถุให้อยู่ภายในห้องเรียนพร้อมทั้งเปลี่ยนวัตถุกับรูปภาพโดยมีวัตถุครั้งละ 2 ชนิดหรือรูปภาพครั้งละ 2 ชนิดโดยมีวัตถุกับรูปภาพเหมือนกัน 1 คู่ครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง"หนูหยิบ--(วัตถุ)---กับ---(รูปภาพ)---" และครูทำลักษณะเดียวกับข้อ 3ครูออกคำสั่งอย่างน้อย 10 ครั้ง

เกณฑ์การประเมิน

สังเกตว่าเด็กสามารถ หยิบ วัตถุหรือรูปภาพตามคำสั่ง 2 คำสั่งได้ถูกต้อง

แผนที่ 1

หน่วยที่ 3	การเลือกระหว่างวัตถุและรูปภาพ 2 คำสั่ง
เรื่อง	การปฏิบัติตามคำสั่ง
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่งได้ถูกต้อง
เนื้อหา	การปฏิบัติตามคำสั่งที่แตกต่างกันคำว่า “ชี้” หรือ “หยิบ” วัตถุหรือรูปภาพ
อุปกรณ์	1. วัตถุ 5 ชนิด คือ ช้อน แปรงสีฟัน หวี รองเท้า แก้วน้ำ 2. รูปภาพของวัตถุ 5 ชนิด คือ รูปภาพช้อน รูปภาพแปรงสีฟัน รูปภาพรองเท้า รูปภาพหวี รูปภาพแก้วน้ำ
วิธีสอน	1. ครูและนักเรียนช่วยกันหยิบวัตถุและรูปภาพที่อยู่บนโต๊ะไว้ในตระกร้าโดย โดยครูบอกชื่อวัตถุและรูปภาพทีละ 1 คู่จนครบ 5 คู่ 2. ครูนำวัตถุ 2 ชนิดคือ ช้อน กับ หวีกับรูปภาพ 3 ชนิดมีรูปภาพช้อน รูปภาพหวี รูปภาพรองเท้าวางตรงหน้าเด็ก ครูชี้ช้อนกับหวีพร้อมทั้งพูดว่า “ครูชี้ช้อนกับหวี” ครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง โดยครูพูดว่า “หนูชี้รูปภาพช้อนกับรูปภาพหวี” เมื่อเด็กทำได้กล่าวชมเชย (ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอก เด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำเช่นนี้จนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง) 3. ครูเปลี่ยนวัตถุ 2 ชนิดคือ รองเท้า กับ แก้วน้ำ รูปภาพ 3 ชนิดมีรูปภาพช้อน รูปภาพรองเท้ากับรูปภาพแก้วน้ำวางตรงหน้าเด็กครูหยิบรูปภาพรองเท้า กับรองเท้าพร้อมทั้งพูดว่า “ครูหยิบรูปภาพรองเท้านับรูปภาพแก้วน้ำ” ครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “หนูหยิบรูปภาพแก้วน้ำกับ รูปภาพรองเท้า” และครูทำลักษณะเดียวกับข้อ 2 4. ครูเปลี่ยนวัตถุครั้งละ 2 ชนิด มีหวีกับแปรงสีฟัน และรูปภาพครั้งละ 3 ชนิดมี รูปภาพหวี รูปภาพแปรงสีฟัน รูปภาพรองเท้า วางบนโต๊ะตรงหน้าเด็กครูให้เด็ก ปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “หนูหยิบหวีกับแปรงสีฟัน” และครูทำลักษณะ เดียวกับข้อ 2

5. ครูนำวัตถุ 2 ชนิด และรูปภาพ 3 ชนิดที่มีหัวกับแก้วน้ำและรูปภาพหมี รูปภาพแก้วน้ำ รูปภาพรองเท้าครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง "หนูชี้หัวกับรูปภาพหมี" หรือ "หนูหยิบแก้วกับรูปภาพแก้วน้ำ" และครูทำลักษณะเดียวกับข้อ 2
6. ครูเปลี่ยนที่วางวัตถุให้อยู่ภายในห้องเรียนพร้อมทั้งเปลี่ยนวัตถุกับรูปภาพโดยมีวัตถุครั้งละ 2 ชนิดหรือรูปภาพครั้งละ 3 ชนิดโดยมีวัตถุกับรูปภาพเหมือนกัน 2 คู่ ครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง "หนูชี้--(วัตถุ)---กับ---(รูปภาพ)---" หรือ "หนูหยิบ--(วัตถุ)---กับ---(รูปภาพ)---" และครูทำลักษณะเดียวกับข้อ 3 ครูออกคำสั่งหลายๆครั้ง

เกณฑ์การประเมิน

สังเกตว่าเด็กสามารถ ชี้ หรือ หยิบ วัตถุและรูปภาพตามคำสั่ง 2 คำสั่งได้ถูกต้อง

แผนที่ 1

หน่วยที่ 3	การเลือกระหว่างวัตถุและรูปภาพ 2 คำสั่ง
เรื่อง	การปฏิบัติตามคำสั่ง
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่งได้ถูกต้อง
เนื้อหา	การปฏิบัติตามคำสั่งที่แตกต่างกันคำว่า "ชี้" หรือ "ขอ" หรือ "หยิบ" วัตถุหรือรูปภาพ
อุปกรณ์	1. วัตถุ 5 ชนิด คือ ช้อน แปรงสีฟัน หวี รองเท้า แก้วน้ำ 2. รูปภาพของวัตถุ 5 ชนิด คือ รูปภาพช้อน รูปภาพแปรงสีฟัน รูปภาพรองเท้า รูปภาพหวี รูปภาพแก้วน้ำ
วิธีสอน	1. ครูหยิบวัตถุและรูปภาพทีละ 1 คู่ให้นักเรียนดูพร้อมทั้งครูบอกชื่อวัตถุและ ชื่อรูปภาพจนครบ 5 คู่ 2. ครูนำวัตถุ 2 ชนิด คือ แปรงสีฟันกับ แก้วน้ำ กับรูปภาพ 3 ชนิดมีรูปภาพแก้วน้ำ รูปภาพแปรงสีฟัน รูปภาพรองเท้าวางตรงหน้าเด็ก ครูชี้แปรงสีฟันกับแก้วน้ำ พร้อมทั้งพูดว่า "ครูชี้แปรงสีฟันกับรูปภาพแก้วน้ำ" ครูสลับที่วัตถุ รูปภาพ และครูแบมือ พร้อมทั้งพูดว่า "ครูขอแปรงสีฟันกับ แก้วน้ำ" ครูสลับที่วัตถุ รูปภาพอีกครั้งและครูพูดว่า "ครูหยิบรูปภาพแก้วน้ำกับรูปภาพรองเท้า" 3. ครูเปลี่ยนวัตถุ 2 ชนิดคือ รองเท้า กับ แก้วน้ำ รูปภาพ 3 ชนิดมีรูปภาพช้อน รูปภาพรองเท้ากับรูปภาพแก้วน้ำวางตรงหน้าเด็ก ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดย ครูพูดว่า "หนูชี้รูปภาพแก้วน้ำกับรูปภาพรองเท้า" เมื่อเด็กทำได้กล่าวชมเชย (ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำ เช่นนี้จนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง) ครูสลับที่วัตถุและรูปภาพและครู พูดว่า "ครูขอรองเท้ากับแก้วน้ำ" หรือ "หนูหยิบรูปภาพช้อนกับรูปภาพแก้วน้ำ และครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรก

- 4.ครูเปลี่ยนวัตถุครั้งละ 2 ชนิด มีหีบกับแปรงสีฟัน และรูปภาพครั้งละ 3 ชนิดมีรูปภาพหีบ รูปภาพแปรงสีฟัน รูปภาพรองเท้า วางบนโต๊ะตรงหน้าเด็กครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง โดยครูพูดว่า“หนูหยิบหีบกับแปรงสีฟัน” หรือ หนูชี้รูปภาพหีบกับรูปภาพแปรงสีฟันหรือ ครูขอรูปภาพแปรงสีฟันกับรูปภาพรองเท้า และครูทำลักษณะเดียวกับข้อ 3
- 5.ครูเปลี่ยนวัตถุกับรูปภาพพร้อมทั้งเปลี่ยนที่วางวัตถุให้อยู่ภายในห้องเรียน โดยมีวัตถุ 2 ชนิด และรูปภาพ 3 ชนิด โดยครูออกคำสั่ง ให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง “หนูชี้--(วัตถุ)-กับ--(วัตถุ)--”หรือ “หนูชี้--(รูปภาพ)-กับ--(รูปภาพ)--”หรือ “หนูหยิบ-(วัตถุ)-กับ-(วัตถุ)--”หรือ “หนูหยิบ--(รูปภาพ)-กับ--(รูปภาพ)--” หรือ “ครูขอ-(วัตถุ)--กับ-(วัตถุ)-”หรือ “ครูขอ-(รูปภาพ)--กับ-(รูปภาพ)-” และทำลักษณะ เดียวกับข้อ 3 ครูออกคำสั่งและให้เด็กปฏิบัติตาม คำสั่งหลายๆ ครั้ง

เกณฑ์การประเมิน

สังเกตว่าเด็กสามารถ “ชี้” หรือ “ขอ”หรือ“หยิบ”วัตถุหรือรูปภาพตาม คำสั่ง 2 คำ สั่งได้ถูกต้อง

แผนที่ 2

หน่วยที่ 3

เรื่อง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เนื้อหา

อุปกรณ์

การเลือกระหว่างวัตถุและรูปภาพ 2 คำสั่ง

การปฏิบัติตามคำสั่ง

เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่งได้ถูกต้อง

การปฏิบัติตามคำสั่งคำว่า “ชี้” หรือ “ขอ” หรือ “หยิบ” วัตถุหรือรูปภาพ

1. วัตถุ 5 ชนิด คือ ช้อน แปรงสีฟัน หวี รองเท้า แก้วน้ำ

2. รูปภาพของวัตถุ 5 ชนิด คือ รูปภาพช้อน รูปภาพแปรงสีฟัน รูปภาพรองเท้า
รูปภาพหวี รูปภาพแก้วน้ำ

วิธีสอน

1. ครูหยิบวัตถุและรูปภาพทีละ 1 คู่ให้นักเรียนดูพร้อมครูบอกชื่อวัตถุและชื่อรูปภาพ
จนครบ 5 คู่

2. ครูทบทวนโดยนำวัตถุ 2 ชนิดคือ ช้อนกับหวี รูปภาพ 2 ชนิดคือ รูปภาพหวี
กับรูปภาพช้อนวางตรงหน้าเด็ก ครูชี้ช้อนกับหวีพร้อมทั้งพูดว่า “ครูชี้ช้อนกับหวี”
ครูสลับที่วัตถุและรูปภาพพร้อมทั้งพูดว่า “ครูขอรูปภาพหวีกับรูปภาพช้อน
ครูเปลี่ยนวัตถุเป็นแก้วน้ำกับหวีและรูปภาพ 2 ชนิดคือ รูปภาพหวีกับรูปภาพแก้วน้ำ
ครูหยิบแก้วน้ำกับหวีพร้อมทั้งพูดว่า “ครูหยิบแก้วน้ำกับหวี”

3. ครูนำรองเท้าวางกับช้อนและรูปภาพรองเท้าวางกับรูปภาพช้อนวางตรงหน้าเด็ก ครูให้เด็ก
ปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “หนูชี้รองเท้าวกับช้อน” หรือ “หนูหยิบรูปภาพรองเท้า
กับรูปภาพช้อน” หรือ “ครูขอรองเท้าวกับช้อน” เมื่อเด็กทำได้กล่าวชมเชย
(ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำ
เช่นนี้จนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง)

4. ครูนำวัตถุ 2 ชนิด และรูปภาพ 2 ชนิด มีแปรงสีฟันกับแก้วน้ำและรูปภาพแปรงสีฟัน
รูปภาพแก้วน้ำวางบนโต๊ะตรงหน้าเด็กครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า
“หนูหยิบแปรงสีฟันกับรูปภาพแปรงสีฟัน” หรือ “ครูขอแก้วน้ำกับรูปภาพแก้วน้ำ
ครูสลับที่วัตถุและรูปภาพครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า
“หนูชี้แก้วน้ำกับรูปภาพแก้วน้ำ” หรือ “ครูขอแปรงสีฟันกับรูปภาพแปรงสีฟัน” และครู
ทำลักษณะเดียวกับข้อ 3

5. ครูนำนวัตกรรม 2 ชนิด และรูปภาพ 3 ชนิดที่มีหัวกับแก้วน้ำและรูปภาพหัว รูปภาพแก้วน้ำ รูปภาพรองเท้าครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง "หนูชี้หัวกับรูปภาพหัว" หรือ "หนูหยิบแก้วกับรูปภาพแก้วน้ำ" หรือ "ครูขอหัวกับรูปภาพหัว" และครูทำลักษณะเดียวกับข้อ 3
6. ครูเปลี่ยนที่วางวัตถุให้อยู่ภายในห้องเรียนพร้อมทั้งเปลี่ยนวัตถุกับรูปภาพโดยมีวัตถุครั้งละ 2 ชนิดและรูปภาพครั้งละ 3 ชนิดโดยมีวัตถุกับรูปภาพเหมือนกัน 2 คู่ ครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง "หนูชี้--(วัตถุ)---กับ---(รูปภาพ)---" หรือ "หนูหยิบ--(วัตถุ)---กับ---(รูปภาพ)---" หรือ "ครูขอ--(วัตถุ)---กับ---(รูปภาพ)---" และครูทำลักษณะเดียวกับข้อ 3 ครูออกคำสั่งหลายๆครั้ง

เกณฑ์การประเมิน

สังเกตว่าเด็กสามารถ ชี้ หรือ ขอหรือ หยิบ วัตถุและรูปภาพตามคำสั่ง 2 คำสั่ง ได้ถูกต้อง

กำหนดการสอน

สัปดาห์ที่ 5 สอนการปฏิบัติตามคำสั่ง (ตามลักษณะของวัตถุ) 1 คำสั่ง

อุปกรณ์ 1. วัตถุ 2 ชนิด มี ช้อน แก้วน้ำ

2. วัตถุ 2 ขนาด ใหญ่ - เล็ก

วันที่ 1 ชี้..... เริ่มจากวัตถุ 1 ตัวเลือก 2 ขนาด
คำสั่ง หนูชี้.....

วันที่ 2 ขอ..... วัตถุ 1 ตัวเลือก 2 ขนาด
คำสั่ง ครูขอ.....

วันที่ 3 หยิบ..... .. วัตถุ 1 ตัวเลือก 2 ขนาด
คำสั่ง หนูหยิบ.....

วันที่ 4 ชี้หรือหยิบ..... วัตถุ 2 ตัวเลือก 2 ขนาด
คำสั่ง หนูชี้.....
หนูหยิบ.....

วันที่ 5 ชี้หรือขอหรือหยิบ..... วัตถุ 2 ชนิด รูปภาพ 3 ชนิด (สลับที่กัน)
คำสั่ง หนูชี้.....
หนูหยิบ.....
ครูขอ.....

หน่วยที่ 4	การปฏิบัติตามคำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ) 1 คำสั่ง
เรื่อง	การปฏิบัติตามคำสั่ง
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง 1 คำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ)ได้ถูกต้อง
อุปกรณ์	1. วัตถุ 2 ชนิด คือช้อน แก้วน้ำ 2. วัตถุ 2 ขนาด คือ ใหญ่-เล็ก
เนื้อหา	การปฏิบัติตามคำสั่งคำว่า“ชี้”วัตถุ(ตามลักษณะของวัตถุ)
วิธีสอน	1. ครูนำช้อนและแก้วน้ำขนาดใหญ่และขนาดเล็กมาวางบนโต๊ะหน้าเด็กโดยครูบอกชื่อวัตถุทีละชนิดและเปรียบเทียบขนาดของวัตถุให้เด็กดูพร้อมทั้งบอกขนาดให้ เด็กฟัง 2. ครูนำช้อนขนาดใหญ่และขนาดเล็กมาวางบนโต๊ะหน้าเด็กครูสาธิตโดยชี้ช้อนคันใหญ่ พร้อมทั้งครูพูดว่า “ครูชี้ช้อนคันใหญ่”ครูสลับที่วัตถุบนโต๊ะและครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง โดยครูพูดว่า “หนูชี้ช้อนคันเล็ก” ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำเช่นนั้นจนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง 3. ครูเปลี่ยนวัตถุเป็นแก้วน้ำขนาดใหญ่และขนาดเล็กและครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “หนูชี้แก้วน้ำใบเล็ก”และครูทำลักษณะเดียวกับข้อ 2 4. ครูเปลี่ยนที่วางวัตถุให้อยู่ภายในห้องเรียน และครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งครั้งละ 1 คำสั่ง โดยครูพูดว่า “หนูชี้--(วัตถุขนาดใหญ่หรือเล็ก)---” วัตถุครั้งละ 1 ตัวเลือกแต่มี 2 ขนาดสลับไปมาระหว่าง ช้อนกับแก้วน้ำ ให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่งอย่างน้อย 10 คำสั่ง
เกณฑ์การประเมิน	สังเกตว่าเด็กสามารถ “ชี้” วัตถุตามคำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ) 1 คำสั่งได้ถูกต้อง

หน่วยที่ 4	การปฏิบัติตามคำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ) 1 คำสั่ง
เรื่อง	การปฏิบัติตามคำสั่ง
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง 1 คำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ)ได้ถูกต้อง
อุปกรณ์	1. วัตถุ 2 ชนิด คือช้อน แก้วน้ำ 2. วัตถุ 2 ขนาด คือ ใหญ่-เล็ก
เนื้อหา	การปฏิบัติตามคำสั่งคำว่า“ขอ”วัตถุ (ตามลักษณะของวัตถุ)
วิธีสอน	1. ครูนำช้อนและแก้วน้ำขนาดใหญ่และขนาดเล็กมาวางบนโต๊ะหน้าเด็กโดยครูบอกชื่อวัตถุทีละชนิดและเปรียบเทียบขนาดของวัตถุให้เด็กดูพร้อมทั้งบอกขนาดให้ เด็กฟัง 2. ครูนำช้อนขนาดใหญ่และขนาดเล็กมาวางบนโต๊ะหน้าเด็ก ครูสาธิตโดยครูแบ่มือพร้อมทั้งครูพูดว่า “ครูขอช้อนคันใหญ่”ครูสลับที่วัตถุบนโต๊ะและครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง โดยครูพูดว่า “ครูขอช้อนคันเล็ก” ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย ถ้าทำไม่ได้ ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำเช่นนี้จนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง 3. ครูเปลี่ยนวัตถุเป็นแก้วน้ำและครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง โดยครูพูดว่า “ครูขอแก้วน้ำใบเล็ก”และครูทำลักษณะเดียวกับข้อ 2 4. ครูเปลี่ยนสถานที่วางวัตถุให้อยู่ภายในห้องเรียน และครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งครั้งละ 1 คำสั่ง โดยครูพูดว่า “ครูขอ--(วัตถุขนาดใหญ่หรือเล็ก)---” วัตถุครั้งละ 1 ตัวเลือกแต่มี 2 ขนาดสลับไปมาระหว่างช้อนกับแก้วน้ำ ให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่งอย่างน้อย 10 คำสั่ง
เกณฑ์การประเมิน	สังเกตว่าเด็กสามารถเลือกวัตถุตามคำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ) 1 คำสั่งได้ถูกต้อง

หน่วยที่ 4	การปฏิบัติตามคำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ) 1 คำสั่ง
เรื่อง	การปฏิบัติตามคำสั่ง
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง 1 คำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ) ได้ถูกต้อง
อุปกรณ์	1.วัตถุ 2 ชนิด คือช้อน แก้วน้ำ 2.วัตถุ 2 ขนาด คือ ใหญ่-เล็ก
เนื้อหา	การปฏิบัติตามคำสั่งคำว่า“หยิบ”วัตถุ(ตามลักษณะของวัตถุ)
วิธีสอน	1.ครูนำช้อนและแก้วน้ำขนาดใหญ่และขนาดเล็กมาวางบนโต๊ะหน้าเด็กโดยครูบอกชื่อวัตถุทีละชนิดและเปรียบเทียบขนาดของวัตถุให้เด็กดูพร้อมทั้งบอกขนาดให้เด็กฟัง 2.ครูนำแก้วน้ำขนาดใหญ่และขนาดเล็กมาวางบนโต๊ะหน้าเด็กครูสาธิตโดยครูหยิบแก้วน้ำพร้อมทั้งครูพูดว่า “ครูหยิบแก้วน้ำใบใหญ่”ครูสลับที่วัตถุบนโต๊ะและครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง โดยครูพูดว่า “หนูหยิบแก้วน้ำใบเล็ก” ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำเช่นนั้นจนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง 3.ครูเปลี่ยนวัตถุเป็นช้อนและครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง โดยครูพูดว่า “หนูหยิบช้อนคันเล็ก”และครูทำลักษณะเดียวกับข้อ 2 4.ครูเปลี่ยนสถานที่วางวัตถุให้อยู่ภายในห้องเรียน และครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งครั้งละ 1 คำสั่ง โดยครูพูดว่า “หนูหยิบ--(วัตถุขนาดใหญ่หรือเล็ก)---” วัตถุครั้งละ 1 ตัวเลือกแต่มี 2 ขนาดสลับไปมาระหว่าง ช้อนกับแก้วน้ำ ให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่งอย่างน้อย 10 คำสั่ง
เกณฑ์การประเมิน	สังเกตว่าเด็กสามารถหยิบวัตถุตามคำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ) 1 คำสั่งได้ถูกต้อง

หน่วยที่ 4	การปฏิบัติตามคำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ) 1 คำสั่ง
เรื่อง	การปฏิบัติตามคำสั่ง
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง 1 คำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ)ได้ถูกต้อง
อุปกรณ์	1.วัตถุ 2 ชนิด คือช้อน แก้วน้ำ 2.วัตถุ 2 ขนาด คือ ใหญ่-เล็ก
เนื้อหา	การปฏิบัติตามคำสั่งคำว่า “ชี้”หรือ“หยิบ”วัตถุ(ตามลักษณะของวัตถุ)
วิธีสอน	1.ครูนำช้อนและแก้วน้ำขนาดใหญ่และขนาดเล็กมาวางบนโต๊ะหน้าเด็กโดยครูบอกชื่อวัตถุทีละชนิดและเปรียบเทียบขนาดของวัตถุให้เด็กดูพร้อมทั้งบอกขนาดให้เด็กฟัง 2. ครูนำแก้วน้ำขนาดใหญ่และขนาดเล็กมาวางบนโต๊ะหน้าเด็กครูสาธิตโดยครูหยิบ แก้วน้ำพร้อมทั้งครูพูดว่า “ครูหยิบแก้วน้ำใบใหญ่”ครูสลับที่วัตถุบนโต๊ะและครูชี้แก้วน้ำใบเล็กพร้อมทั้งครูพูดว่า “ครูชี้แก้วน้ำใบเล็ก”และครูสลับที่วัตถุบนโต๊ะและครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง โดยครูพูดว่า “หนูหยิบแก้วน้ำใบเล็ก”ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำเช่นนั้นจนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง 3. ครูเปลี่ยนวัตถุเป็นช้อนและครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง โดยครูพูดว่า “หนูหยิบช้อนคันเล็ก” และครูทำลักษณะเดียวกับข้อ 2 และครูสลับที่วัตถุบนโต๊ะและครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า“หนูชี้ช้อนคันใหญ่”และครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรก 4. ครูเปลี่ยนที่วางวัตถุให้อยู่ภายในห้องเรียน และครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งครั้งละ 1 คำสั่ง โดยครูพูดว่า “หนูหยิบ--(วัตถุขนาดใหญ่หรือเล็ก)---”หรือ “หนูชี้-- (วัตถุขนาดใหญ่หรือเล็ก)---” วัตถุครั้งละ 1 ตัวเลือกแต่มี 2 ขนาดสลับไปมาระหว่าง ช้อนกับแก้วน้ำ ให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่งอย่างน้อย 10 คำสั่ง
เกณฑ์การประเมิน	สังเกตว่าเด็กสามารถ “ชี้”หรือ “หยิบ”วัตถุตามคำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ) 1 คำสั่งได้ถูกต้อง

หน่วยที่ 4	การปฏิบัติตามคำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ) 1 คำสั่ง
เรื่อง	การปฏิบัติตามคำสั่ง
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง 1 คำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ)ได้ถูกต้อง
อุปกรณ์	1. วัตถุ 2 ชนิด คือช้อน แก้วน้ำ 2. วัตถุ 2 ขนาด คือ ใหญ่-เล็ก
เนื้อหา	การปฏิบัติตามคำสั่งคำว่า “ชี้”หรือ“หยิบ”หรือ “ขอ”วัตถุ(ตามลักษณะของวัตถุ)
วิธีสอน	1. ครูนำช้อนและแก้วน้ำขนาดใหญ่และขนาดเล็กมาวางบนโต๊ะหน้าเด็กโดยครูบอกชื่อวัตถุทีละชนิดและเปรียบเทียบขนาดของวัตถุให้เด็กดูพร้อมทั้งบอกขนาดให้ เด็กฟัง 2. ครูนำแก้วน้ำขนาดใหญ่และขนาดเล็กมาวางบนโต๊ะหน้าเด็กครูสาธิตโดยครูหยิบแก้วน้ำพร้อมทั้งครูพูดว่า “ครูหยิบแก้วน้ำใบใหญ่”ครูสลับที่วัตถุบนโต๊ะและครูชี้แก้วน้ำใบเล็กพร้อมทั้งครูพูดว่า “ครูชี้แก้วน้ำใบเล็ก”และครูสลับที่วัตถุบนโต๊ะและครูแบมือโดยครูพูดว่า “ครูขอแก้วน้ำใบเล็ก”และครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “หนูหยิบแก้วน้ำใบใหญ่”ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย ถ้าทำไม่ได้ ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำเช่นนั้นจนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง 3. ครูเปลี่ยนวัตถุเป็นช้อนและครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง โดยครูพูดว่า “หนูหยิบช้อนคันเล็ก” และครูทำลักษณะเดียวกับข้อ 2 และครูสลับที่วัตถุบนโต๊ะและครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “หนูชี้ช้อนคันใหญ่”ครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรกและครูสลับที่อีกครั้ง และครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง โดยครูพูดว่า “ครูขอช้อนคันเล็ก”และครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรก

4.ครูเปลี่ยนสถานที่วางวัตถุให้อยู่ภายในห้องเรียน และครูให้นักเรียนปฏิบัติตาม คำสั่งครั้งละ 1 คำสั่ง โดยครูพูดว่า “หนูหยิบ--(วัตถุขนาดใหญ่หรือเล็ก)---” หรือ “หนูชี้-- (วัตถุขนาดใหญ่หรือเล็ก)---” หรือ“ครูขอ-- (วัตถุขนาดใหญ่หรือเล็ก)---” วัตถุครั้งละ 1 ตัวเลือกแต่มี 2 ขนาด สลับไปมาระหว่าง ช้อนกับแก้วน้ำ ให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่งอย่างน้อย 10 คำสั่ง

เกณฑ์การประเมิน

สังเกตว่าเด็กสามารถ “ชี้” หรือ “ขอ”หรือ “หยิบ”วัตถุตามคำสั่ง(ตามลักษณะของ วัตถุ) 1 คำสั่งได้ถูกต้อง

กำหนดการสอน

สัปดาห์ที่ 6 สอนการปฏิบัติตามคำสั่ง (ตามลักษณะของวัตถุ) 2 คำสั่ง

อุปกรณ์ 1.วัตถุ 2 ชนิด มี ช้อน แก้วน้ำ

2.วัตถุ 2 ขนาด ใหญ่ - เล็ก

วันที่ 1 ชี้..... เริ่มจากวัตถุ 1 ตัวเลือก 2 ขนาด
คำสั่ง หนูชี้.....กับ.....

วันที่ 2 ขอ..... วัตถุ 1 ตัวเลือก 2 ขนาด
คำสั่ง ครูขอ.....กับ.....

วันที่ 3 หยิบ..... วัตถุ 1 ตัวเลือก 2 ขนาด
คำสั่ง หนูหยิบ.....กับ.....

วันที่ 4 ชี้หรือหยิบ..... กับ.... วัตถุ 2 ตัวเลือก 2 ขนาด
คำสั่ง หนูชี้.....กับ.....
หนูหยิบ.....กับ.....

วันที่ 5 ชี้หรือขอหรือหยิบ..... วัตถุ 2 ตัวเลือก 2 ขนาด
คำสั่ง หนูชี้.....กับ.....
หนูหยิบ.....
ครูขอ.....

หน่วยที่ 5	การปฏิบัติตามคำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ) 2 คำสั่ง
เรื่อง	การปฏิบัติตามคำสั่ง
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ)ได้ถูกต้อง
อุปกรณ์	1.วัตถุ 2 ชนิด คือช้อน แก้วน้ำ 2.วัตถุ 2 ขนาด คือ ใหญ่-เล็ก
เนื้อหา	การปฏิบัติตามคำสั่งคำว่า “ชี้”(ตามลักษณะของวัตถุ)
วิธีสอน	1.ครูนำช้อนและแก้วน้ำขนาดใหญ่และขนาดเล็กมาวางบนโต๊ะหน้าเด็กโดยครูบอกชื่อวัตถุทีละชนิดและเปรียบเทียบขนาดของวัตถุทีละคู่ให้เด็กดูพร้อมทั้งบอกขนาดในเด็กฟังและครูเก็บวัตถุใต้โต๊ะ 2.ครูทบทวนโดยนำแก้วน้ำขนาดใหญ่และขนาดเล็กมาวางบนโต๊ะหน้าเด็กครูสาธิตโดยพร้อมทั้งพูดว่า “ครูชี้แก้วน้ำใบใหญ่”และครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “หนูชี้แก้วน้ำใบเล็ก” ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย(ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำเช่นนั้นจนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง) ครูเปลี่ยนวัตถุเป็นช้อนขนาดใหญ่และขนาดเล็กและครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “หนูชี้ช้อนคันเล็ก” และครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรก และครูสลับที่วัตถุบนโต๊ะและครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “หนูชี้ช้อนคันใหญ่” ครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรก 3. ครูเปลี่ยนวัตถุเป็นช้อนขนาดใหญ่ และขนาดเล็กครูสาธิตให้เด็กดูโดยชี้ช้อนคันใหญ่กับช้อนคันเล็กพร้อมทั้งพูดว่า “ครูชี้ช้อนคันเล็กกับช้อนคันใหญ่” ครูเปลี่ยนวัตถุเป็นแก้วน้ำขนาดใหญ่และขนาดเล็กและครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “หนูชี้แก้วน้ำใบใหญ่กับแก้วน้ำใบเล็ก” ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูจับมือเด็กชี้วัตถุพร้อมทั้งพูด “หนูชี้แก้วน้ำใบใหญ่กับแก้วน้ำใบเล็ก”ในครั้งที่ 1 และครูสั่งให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งเดิมครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำเช่นนั้นจนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง

4.เมื่อเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่งได้ถูกต้องครูเปลี่ยนวัตถุกลับไปมาระหว่างช้อนกับแก้วน้ำโดยทุกครั้งที่สอนให้มีวัตถุ 1 ตัวเลือก(มี 2 ขนาด) และครูเปลี่ยนที่วางวัตถุให้อยู่ภายในห้องเรียนครูสั่งให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่ง “หนูชี้---กับ---- (ตามลักษณะของวัตถุ) หลายๆครั้ง

เกณฑ์การประเมิน

สังเกตว่าเด็กสามารถชี้วัตถุตามคำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ) 2 คำสั่งได้ถูกต้อง

หน่วยที่ 5	การปฏิบัติตามคำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ) 2 คำสั่ง
เรื่อง	การปฏิบัติตามคำสั่ง
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ) ได้ถูกต้อง
อุปกรณ์	1.วัตถุ 2 ชนิด คือช้อน แก้วน้ำ 2.วัตถุ 2 ขนาด คือ ใหญ่-เล็ก
เนื้อหา	การปฏิบัติตามคำสั่งคำว่า “ขอ”(ตามลักษณะของวัตถุ)
วิธีสอน	1.ครูนำช้อนและแก้วน้ำขนาดใหญ่และขนาดเล็กมาวางบนโต๊ะหน้าเด็กโดยครูบอกรายชื่อวัตถุทีละชนิดและเปรียบเทียบขนาดของวัตถุให้เด็กดูพร้อมทั้งบอกขนาดให้เด็กฟังและครูเก็บวัตถุได้โต๊ะ 2.ครูทบทวนโดยนำแก้วน้ำขนาดใหญ่และขนาดเล็กมาวางบนโต๊ะหน้าเด็กครูแบบมือพร้อมทั้งพูดว่า “ครูขอแก้วน้ำใบใหญ่”ให้เด็กหยิบแก้วน้ำใบใหญ่ส่งให้ครูและครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง โดยครูพูดว่า“ครูขอแก้วน้ำใบเล็ก” ถ้าเด็กทำได้ถูกต้อง กล่าวชมเชย(ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำเช่นนี้จนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง ครูเปลี่ยนวัตถุเป็นช้อนและครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง โดยครูพูดว่า “ครูขอช้อนคันเล็ก” และครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรกและครูสลับที่วัตถุบนโต๊ะและครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า“ครูขอช้อนคันใหญ่” และครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรก 3.ครูนำวัตถุคือแก้วน้ำขนาดใหญ่และขนาดเล็กมาวางบนโต๊ะหน้าเด็กและครูสาธิตโดยแบบมือขอและ ครูพูดว่า“ครูขอแก้วน้ำใบเล็กกับแก้วน้ำใบใหญ่” พร้อมทั้งหยิบแก้วน้ำใบเล็กกับแก้วน้ำใบใหญ่ทั้ง 2 อย่างทันทีครูเปลี่ยนวัตถุเป็นช้อนขนาดใหญ่และขนาดเล็ก ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “ครูขอช้อนคันเล็กกับช้อนคันใหญ่”ถ้าเด็กทำไม่ได้ในขั้นแรกครูจับมือเด็กหยิบวัตถุพร้อมทั้งพูด“ครูขอช้อนคันเล็กกับช้อนคันใหญ่”ครูเปลี่ยนวัตถุเป็นแก้วน้ำขนาดใหญ่และขนาดเล็กและครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “ครูขอแก้วน้ำใบใหญ่กับแก้วน้ำใบเล็ก” ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย

ถ้าทำไม่ได้ ครูกระตุ้นเด็กโดยครูจับมือเด็กหยิบวัตถุพร้อมทั้งพูด
 “ครูขอแก้วน้ำใบใหญ่กับแก้วน้ำใบเล็ก” ในครั้งที่ 1 และครูสั่งให้นักเรียนปฏิบัติ
 ตามคำสั่งเดิมครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำ
 เช่นนี้จนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง

4. เมื่อเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่งได้ถูกต้องครูเปลี่ยนวัตถุสลับไปมา
 ระหว่างช้อนกับแก้วน้ำโดยทุกครั้งที่สอนให้มีวัตถุ 1 ตัวเลือก (มี 2 ขนาด)
 และครูเปลี่ยนที่วางวัตถุให้อยู่ภายในห้องเรียนครูสั่งให้นักเรียนปฏิบัติตาม
 คำสั่ง 2 คำสั่ง หลายๆ ครั้ง

เกณฑ์การประเมิน

สังเกตว่าเด็กสามารถเลือกวัตถุตามคำสั่ง (ตามลักษณะของวัตถุ) 2 คำสั่งได้
 ถูกต้อง

หน่วยที่ 5	การปฏิบัติตามคำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ) 2 คำสั่ง
เรื่อง	การปฏิบัติตามคำสั่ง
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ)ได้ถูกต้อง
อุปกรณ์	1.วัตถุ 2 ชนิด คือช้อน แก้วน้ำ 2.วัตถุ 2 ขนาด คือ ใหญ่-เล็ก
เนื้อหา	การปฏิบัติตามคำสั่งคำว่า "หยิบ"(ตามลักษณะของวัตถุ)
วิธีสอน	1.ครูนำช้อนและแก้วน้ำขนาดใหญ่และขนาดเล็กมาวางบนโต๊ะหน้าเด็กโดยครูบอกชื่อวัตถุทีละชนิดและเปรียบเทียบขนาดของวัตถุทีละคู่ให้เด็กดูพร้อมทั้งบอกขนาดให้เด็กฟังและครูเก็บวัตถุได้โต๊ะ 2.ครูทบทวนนำแก้วน้ำขนาดใหญ่และขนาดเล็กมาวางบนโต๊ะหน้าเด็กครูหยิบแก้วน้ำใบใหญ่พร้อมทั้งครูพูดว่า "ครูหยิบแก้วน้ำใบใหญ่" และครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า "หนูหยิบแก้วน้ำใบเล็ก" ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย (ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำเช่นนี้จนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง) ครูเปลี่ยนวัตถุเป็นช้อนขนาดใหญ่และขนาดเล็กและครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า "หนูหยิบช้อนคันเล็ก" และครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรกและครูสลับที่วัตถุบนโต๊ะและครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า "หนูหยิบช้อนคันใหญ่" ครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรก 3.ครูเปลี่ยนวัตถุเป็นช้อนขนาดใหญ่ และขนาดเล็กครูสาธิตให้เด็กดูโดยครูพูดว่า "ครูหยิบช้อนคันเล็กกับช้อนคันใหญ่" ครูสลับที่วัตถุและให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า "หนูหยิบช้อนคันเล็กกับช้อนคันใหญ่" ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูจับมือเด็กหยิบวัตถุพร้อมทั้งพูดหนูหยิบช้อนคันเล็กกับช้อนคันใหญ่ในครั้งที่ 1 และครูสั่งให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งเดิมครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำเช่นนี้จนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง ครูเปลี่ยนวัตถุเป็นแก้วน้ำขนาดใหญ่และขนาดเล็กและครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า "หนูหยิบแก้วน้ำใบใหญ่กับแก้วน้ำใบเล็ก" และครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรก

4.เมื่อเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่งได้ถูกต้องครูเปลี่ยนวัตถุสลับไปมาระหว่างซ้อนกับแก้วน้ำโดยทุกครั้งที่มีวัตถุ 1 ตัวเลือก(มี 2 ขนาด) และครูเปลี่ยนที่วางวัตถุให้อยู่ภายในห้องเรียนครูสั่งให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่งคือ “หนูหยิบ---กับ-----”(ตามลักษณะของวัตถุ)หลายๆครั้ง

เกณฑ์การประเมิน

สังเกตว่าเด็กสามารถหยิบวัตถุตามคำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ) 2 คำสั่งได้ถูกต้อง

หน่วยที่ 5	การปฏิบัติตามคำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ) 2 คำสั่ง
เรื่อง	การปฏิบัติตามคำสั่ง
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ)ได้ถูกต้อง
อุปกรณ์	1.วัตถุ 2 ชนิด คือช้อน แก้วน้ำ 2.วัตถุ 2 ขนาด คือ ใหญ่-เล็ก
เนื้อหา	การปฏิบัติตามคำสั่งคำว่า "ชี้"หรือ"หยิบ"(ตามลักษณะของวัตถุ)
วิธีสอน	1.ครูนำช้อนและแก้วน้ำขนาดใหญ่และขนาดเล็กมาวางบนโต๊ะหน้าเด็กโดยครูบอกชื่อวัตถุทีละชนิดและเปรียบเทียบขนาดของวัตถุทีละคู่ให้เด็กดูพร้อมทั้งบอกขนาดให้เด็กฟังและครูเก็บวัตถุได้โต๊ะ 2.ครูทบทวนนำแก้วน้ำขนาดใหญ่และขนาดเล็กมาวางบนโต๊ะหน้าเด็กครูชี้แก้วน้ำใบใหญ่ พร้อมทั้งครูพูดว่า "ครูชี้แก้วน้ำใบใหญ่" และครูหยิบแก้วน้ำใบใหญ่ พร้อมทั้งพูดว่า "ครูหยิบแก้วน้ำใบใหญ่"ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า"หนูหยิบแก้วน้ำใบเล็ก" ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย (ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำเช่นนี้จนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง) ครูเปลี่ยนวัตถุเป็นช้อนขนาดใหญ่และขนาดเล็กและครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า "หนูชี้ช้อนคันเล็ก" และครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรกและครูสลับที่วัตถุบนโต๊ะและครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า"หนูหยิบช้อนคันใหญ่"ครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรก 3.ครูเปลี่ยนวัตถุเป็นช้อนขนาดใหญ่ และขนาดเล็กครูสาธิตให้เด็กดูโดยครูพูดว่า "ครูชี้ช้อนคันเล็กกับช้อนคันใหญ่" ครูสลับที่วัตถุและ"ครูหยิบช้อนคันเล็กกับช้อนคันใหญ่" ครูโดยครูพูดว่า "ครูหยิบช้อนคันเล็กกับช้อนคันใหญ่"ครูเปลี่ยนวัตถุเป็นแก้วน้ำขนาดใหญ่และขนาดเล็กและครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า "หนูหยิบแก้วน้ำใบใหญ่กับแก้วน้ำใบเล็ก" ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูจับมือเด็กหยิบวัตถุพร้อมทั้งพูด "หนูหยิบแก้วน้ำใบใหญ่กับแก้วน้ำใบเล็ก"จนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง

4. ครูนำช้อนขนาดใหญ่และขนาดเล็กและแก้วน้ำขนาดใหญ่และขนาดเล็กวางบนโต๊ะหน้าเด็ก ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “หนูชี้ช้อนคันใหญ่กับแก้วน้ำใบใหญ่” ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูจับมือเด็กหยิบวัตถุพร้อมทั้งพูด “หนูชี้ช้อนคันใหญ่กับแก้วน้ำใบใหญ่” ในครั้งที่ 1 และครูสั่งให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งเดิมครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำเช่นนี้จนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง ครูสลับที่วัตถุครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า

“หนูหยิบช้อนคันเล็กกับแก้วน้ำใบเล็ก” และครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรก

5. เมื่อเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่งได้ถูกต้องและครูเปลี่ยนที่วางวัตถุให้อยู่ภายในห้องเรียนครูสั่งให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่งคือ

“หนูหยิบ---กับ-----”(ตามลักษณะของวัตถุ) หลายๆ ครั้ง

“หนูชี้---กับ-----” (ตามลักษณะของวัตถุ) หลายๆ ครั้ง

เกณฑ์การประเมิน

สังเกตว่าเด็กสามารถ ชี้ หรือ หยิบ วัตถุตามคำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ) 2 คำสั่งได้ถูกต้อง

หน่วยที่ 5	การปฏิบัติตามคำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ) 2 คำสั่ง
เรื่อง	การปฏิบัติตามคำสั่ง
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ)ได้ถูกต้อง
อุปกรณ์	1.วัตถุ 2 ชนิด คือช้อน แก้วน้ำ 2.วัตถุ 2 ขนาด คือ ใหญ่-เล็ก
เนื้อหา	การปฏิบัติตามคำสั่งคำว่า "ชี้"หรือ "ขอ"หรือ"หยิบ"(ตามลักษณะของวัตถุ)
วิธีสอน	1.ครูนำช้อนและแก้วน้ำขนาดใหญ่และขนาดเล็กมาวางบนโต๊ะหน้าเด็กโดยครูบอกชื่อวัตถุทีละชนิดและเปรียบเทียบขนาดของวัตถุทีละคู่ให้เด็กดูพร้อมทั้งบอกขนาดให้เด็กฟังและครูเก็บวัตถุได้โต๊ะ 2.ครูทบทวนโดยนำแก้วน้ำขนาดใหญ่และขนาดเล็กมาวางบนโต๊ะหน้าเด็กครูชี้แก้วน้ำใบใหญ่ พร้อมทั้งครูพูดว่า "ครูชี้แก้วน้ำใบใหญ่" และครูหยิบแก้วน้ำใบใหญ่ พร้อมทั้งพูดว่า "ครูหยิบแก้วน้ำใบใหญ่"ครูแบมือ พร้อมทั้งพูดว่า "ครูขอแก้วน้ำใบใหญ่"ให้นักเรียนคนใดคนหนึ่งหยิบแก้วน้ำส่งให้ครูและครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดย ครูพูดว่า "หนูหยิบแก้วน้ำใบเล็ก" ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย ครูเปลี่ยนวัตถุเป็นช้อนขนาดใหญ่และขนาดเล็กและครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า "หนูชี้ช้อนคันเล็ก"และครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรกและครูสลับที่วัตถุบนโต๊ะและครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า "หนูหยิบช้อนคันใหญ่"ครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรก 3.ครูเปลี่ยนวัตถุเป็นช้อนขนาดใหญ่ และขนาดเล็กครูสาธิตให้เด็กดู "ครูชี้ช้อนคันเล็กกับช้อนคันใหญ่"และครูพูดว่า"ครูชี้ช้อนคันเล็กกับช้อนคันใหญ่"และครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า "หนูหยิบช้อนคันเล็กกับช้อนคันใหญ่"ครูเปลี่ยนวัตถุเป็นแก้วน้ำขนาดใหญ่และขนาดเล็กและครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า "หนูหยิบแก้วน้ำใบใหญ่กับแก้วน้ำใบเล็ก" ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูจับมือเด็กหยิบวัตถุ พร้อมทั้งพูด"หนูหยิบแก้วน้ำใบใหญ่กับแก้วน้ำใบเล็ก" และครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า "ครูขอแก้วน้ำใบใหญ่กับแก้วน้ำใบเล็ก"และครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรก

4. ครูนำช้อนขนาดใหญ่และขนาดเล็กและแก้วน้ำขนาดใหญ่และขนาดเล็กวางบนโต๊ะหน้าเด็ก ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “หนูชี้ช้อนคันใหญ่กับแก้วน้ำใบใหญ่” ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูจับมือเด็กหยิบวัตถุพร้อมทั้งพูด “หนูชี้ช้อนคันใหญ่กับแก้วน้ำใบใหญ่” ในครั้งที่ 1 และครูสั่งให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งเดิมครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำเช่นนั้นจนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง ครูสลับที่วัตถุครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “หนูหยิบช้อนคันเล็กกับแก้วน้ำใบเล็ก” หรือ “ครูขอแก้วน้ำใบใหญ่กับช้อนคันใหญ่” และครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรกและครูสั่งให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “หนูชี้ช้อนคันเล็กกับแก้วน้ำใบเล็ก” และครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรก
4. เมื่อเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่งได้ถูกต้องและครูเปลี่ยนที่วางวัตถุให้อยู่ภายในห้องเรียนครูสั่งให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่งคือ “หนูชี้----กับ-----” (ตามลักษณะของวัตถุ) อย่างน้อย 5 ครั้ง หรือ “ครูขอ----กับ-----” (ตามลักษณะของวัตถุ) อย่างน้อย 5 ครั้ง หรือ “หนูหยิบ----กับ----” (ตามลักษณะของวัตถุ) อย่างน้อย 5 ครั้ง
- สังเกตว่าเด็กสามารถ ชี้ หรือ ขอ หรือ หยิบ วัตถุตามคำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ) 2 คำสั่งได้ถูกต้อง

เกณฑ์การประเมิน

กำหนดการสอน

สัปดาห์ที่ 7 -8 สอนการปฏิบัติตามคำสั่ง (ตามลักษณะของวัตถุ) 3 คำสั่ง

อุปกรณ์ 1.วัตถุ 2 ชนิด มี ข้อน แก้วน้ำ

2.วัตถุ 2 ขนาด ใหญ่ - เล็ก

วันที่ 1 ชี้..... เริ่มจากวัตถุ 1 ตัวเลือก 2 ขนาด

คำสั่ง หนูชี้.....กับ..... , หนูชี้.....สถานที่.....

วันที่ 2 หนูชี้.....กับ.....สถานที่.....

วันที่ 3 ขอ..... วัตถุ 2 ตัวเลือก 2 ขนาด

คำสั่ง ครูขอ.....กับ..... , ครูขอ.....สถานที่.....

วันที่ 4 ครูขอ.....กับ.....สถานที่.....

วันที่ 5 หยิบ..... วัตถุ 1 ตัวเลือก 2 ขนาด

คำสั่ง หนูหยิบ.....กับ..... หนูหยิบ.....สถานที่.....

วันที่ 6 หนูหยิบ.....กับ.....สถานที่.....

วันที่ 7-9 ชี้หรือหยิบ..... กับ..... วัตถุ 2 ตัวเลือก 2 ขนาด

คำสั่ง หนูชี้.....กับ..... , หนูชี้.....สถานที่.....

หนูหยิบ.....กับ..... หนูหยิบ.....สถานที่.....

วันที่ 8-10 หนูชี้.....กับ.....สถานที่.....

หนูหยิบ.....กับ.....สถานที่.....

แผนที่ 1

หน่วยที่ 6	การปฏิบัติตามคำสั่ง (ตามลักษณะของวัตถุ) 3 คำสั่ง
เรื่อง	การปฏิบัติตามคำสั่ง
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ)ได้ถูกต้อง
เนื้อหา	การปฏิบัติตามคำสั่งคำว่า“ชี้”วัตถุ(ตามลักษณะของวัตถุ)
อุปกรณ์	1.วัตถุ 2 ชนิด คือช้อน แก้วน้ำ 2.วัตถุ 2 ขนาด คือ ใหญ่-เล็ก
วิธีสอน	1.ครูนำช้อนและแก้วน้ำขนาดใหญ่และขนาดเล็กมาวางบนโต๊ะหน้าเด็กโดยครูบอกชื่อวัตถุทีละคู่และเปรียบเทียบขนาดของวัตถุให้เด็กดูพร้อมทั้งบอกขนาดให้เด็กฟัง 2.ครูนำช้อนและแก้วน้ำขนาดใหญ่มาวางบนโต๊ะหน้าเด็กและครูนำช้อนและแก้วน้ำขนาดเล็กวางบนเก้าอี้ครูสาธิตโดยครูชี้ช้อนคันใหญ่และแก้วน้ำใบใหญ่พร้อมทั้งพูดว่า “ครูชี้ช้อนคันใหญ่และแก้วน้ำใบใหญ่” ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า“หนูชี้ช้อนคันเล็กกับแก้วน้ำใบเล็ก” ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย (ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำจนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง) 3. ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “หนูชี้แก้วน้ำใบใหญ่กับช้อนคันใหญ่” ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย (ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำจนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง) ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “หนูชี้แก้วน้ำใบเล็กบนเก้าอี้” ครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรก

4. ครูสลับทึ่วางวัตถุโดยครูนำแก้วน้ำใบใหญ่และแก้วน้ำใบเล็ก 2 ชุดวางบนตู้ข้าง โต๊ะเรียนและวางบนเก้าอี้ครูนำช้อนขนาดใหญ่และเล็ก 2 ชุดวางบนโต๊ะและ วางบนพื้น ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า“หนูชี้แก้วน้ำใบใหญ่ที่ วางบนตู้” ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้ มือแตะที่ข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำจนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง ได้ถูกต้องและครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “หนูชี้ช้อนคันใหญ่ที่วางบนพื้น”หรือ “หนูชี้ช้อนคันใหญ่ที่วางบนโต๊ะ” และครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรก
5. ให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ)ซึ่งมีอุปกรณ์ 2 ชุดวางไว้ที่ ละชุดและครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่งโดยครูพูดว่า “หนูชี้ ----กับ-----” (ตามลักษณะของวัตถุ)--หลายๆครั้ง หรือ “หนูชี้--(ตามลักษณะของวัตถุ)--สถานที่----- หลายๆครั้ง

เกณฑ์การประเมิน

สังเกตว่าเด็กสามารถ ชี้ วัตถุตามคำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ)
2 คำสั่งได้ถูกต้อง

แผนที่ 2

หน่วยที่ 6	การปฏิบัติตามคำสั่ง (ตามลักษณะของวัตถุ) 3 คำสั่ง
เรื่อง	การปฏิบัติตามคำสั่ง
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง 3 คำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ)ได้ถูกต้อง
เนื้อหา	การปฏิบัติตามคำสั่งคำว่า"ชี้"วัตถุ(ตามลักษณะของวัตถุ)
อุปกรณ์	1.วัตถุ 2 ชนิด คือช้อน แก้วน้ำ 2.วัตถุ 2 ขนาด คือ ใหญ่-เล็ก
วิธีสอน	1.ครูนำช้อนและแก้วน้ำขนาดใหญ่และขนาดเล็กมาวางบนโต๊ะหน้าเด็กโดยครูบอกชื่อวัตถุทีละคู่และเปรียบเทียบขนาดของวัตถุให้เด็กดูพร้อมทั้งบอกขนาดให้เด็กฟัง 2.ครูทบทวนโดยนำช้อนและแก้วน้ำขนาดใหญ่มาวางบนโต๊ะหน้าเด็กและครูนำช้อนและแก้วน้ำขนาดเล็กวางบนเก้าอี้ครูสาธิตโดยครูชี้ช้อนคันใหญ่และแก้วน้ำใบใหญ่พร้อมทั้งพูดว่า "ครูชี้ช้อนคันใหญ่และแก้วน้ำใบใหญ่" ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า"หนูชี้ช้อนคันเล็กกับแก้วน้ำใบเล็ก" ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย (ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำจนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง) ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า "หนูชี้แก้วน้ำใบใหญ่กับช้อนคันใหญ่" ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า "หนูชี้แก้วน้ำใบเล็กบนเก้าอี้" ครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรก 3.ครูสลับที่วางวัตถุโดยครูนำแก้วน้ำใบใหญ่และแก้วน้ำใบเล็ก 2 ชุดวางบนตู้ข้างโต๊ะเรียนและวางบนเก้าอี้ครูนำช้อนขนาดใหญ่และเล็ก 2 ชุดวางบนโต๊ะและวางบนพื้น ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า"หนูชี้แก้วน้ำใบใหญ่กับแก้วน้ำที่วางบนตู้" ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำจนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้องและครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า "หนูชี้ช้อนคันใหญ่กับช้อนคันเล็กที่วางบนพื้น"หรือ "หนูชี้ช้อนคันใหญ่กับช้อนคันเล็กที่วางบนโต๊ะ"และครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรก

4. ให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง 3 คำสั่ง (ตามลักษณะของวัตถุ) ซึ่งมีอุปกรณ์ 2 ชุดวางไว้ที่
 ละซุดและครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง 3 คำสั่งโดยครูพูดว่า
 “หนูชี้ ---- กับ ----- สถานที่ ----” (ตามลักษณะของวัตถุ) – หลายๆ ครั้ง หรือ

เกณฑ์การประเมิน

สังเกตว่าเด็กสามารถชี้ วัตถุตามคำสั่ง (ตามลักษณะของวัตถุ)
 3 คำสั่งได้ถูกต้อง

แผนที่ 1

หน่วยที่ 6	การปฏิบัติตามคำสั่ง (ตามลักษณะของวัตถุ) 3 คำสั่ง
เรื่อง	การปฏิบัติตามคำสั่ง
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ)ได้ถูกต้อง
เนื้อหา	การปฏิบัติตามคำสั่งคำว่า"ขอ"วัตถุ(ตามลักษณะของวัตถุ)
อุปกรณ์	1.วัตถุ 2 ชนิด คือช้อน แก้วน้ำ 2.วัตถุ 2 ขนาด คือ ใหญ่-เล็ก
วิธีสอน	1.ครูนำช้อนและแก้วน้ำขนาดใหญ่และขนาดเล็กมาวางบนโต๊ะหน้าเด็กโดยครูบอกชื่อวัตถุที่จะคู่และเปรียบเทียบขนาดของวัตถุให้เด็กดูพร้อมทั้งบอกขนาดให้เด็กฟัง 2.ครูนำช้อนและแก้วน้ำขนาดใหญ่มาวางบนโต๊ะหน้าเด็กและครูนำช้อนและแก้วน้ำขนาดเล็กวางบนเก้าอี้ครูสาธิตโดยครูแบมือขอช้อนคันใหญ่และแก้วน้ำใบใหญ่พร้อมทั้งพูดว่า "ครูขอช้อนคันใหญ่และแก้วน้ำใบใหญ่" ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า"ครูขอช้อนคันเล็กกับแก้วน้ำใบเล็ก" ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย (ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำจนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง) 3.ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า "ครูขอแก้วน้ำใบใหญ่กับช้อนคันใหญ่" ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย (ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำจนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง) ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า "ครูขอแก้วน้ำใบเล็กบนเก้าอี้" ครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรก

- 4.ครูสลับที่วางวัตถุโดยครูนำแก้วน้ำใบใหญ่และแก้วน้ำใบเล็ก 2 ชุดวางบนตู้ข้าง โต๊ะเรียนและวางบนเก้าอี้ครูนำช้อนขนาดใหญ่และเล็ก 2 ชุดวางบนโต๊ะและวางบนพื้น ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า“ครูขอแก้วน้ำใบใหญ่ที่วางบนตู้” ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำจนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้องและครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “ครูขอช้อนคันใหญ่ที่วางบนพื้น”หรือ “ครูขอช้อนคันใหญ่ที่วางบนโต๊ะ” และครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรก
- 5.ให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ)ซึ่งมีอุปกรณ์ 2 ชุดวางไว้ที่ละชุดและครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่งโดยครูพูดว่า “ครูขอ----กับ-----” (ตามลักษณะของวัตถุ)--หลายๆครั้ง หรือ “ครูขอ --(ตามลักษณะของวัตถุ)--สถานที่----- หลายๆครั้ง

เกณฑ์การประเมิน

สังเกตว่าเด็กสามารถเลือกวัตถุตามคำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ)
2 คำสั่งได้ถูกต้อง

แผนที่ 2

หน่วยที่ 6	การปฏิบัติตามคำสั่ง (ตามลักษณะของวัตถุ) 3 คำสั่ง
เรื่อง	การปฏิบัติตามคำสั่ง
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง 3 คำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ)ได้ถูกต้อง
เนื้อหา	การปฏิบัติตามคำสั่งคำว่า“ขอ”วัตถุ(ตามลักษณะของวัตถุ)
อุปกรณ์	1.วัตถุ 2 ชนิด คือช้อน แก้วน้ำ 2.วัตถุ 2 ขนาด คือ ใหญ่-เล็ก
วิธีสอน	1.ครูนำช้อนและแก้วน้ำขนาดใหญ่และขนาดเล็กมาวางบนโต๊ะหน้าเด็กโดยครูบอกชื่อวัตถุทีละคู่และเปรียบเทียบขนาดของวัตถุให้เด็กดูพร้อมทั้งบอกขนาดให้เด็กฟัง 2.ครูทบทวนโดยนำช้อนและแก้วน้ำขนาดใหญ่มาวางบนโต๊ะหน้าเด็กและครูนำช้อนและแก้วน้ำขนาดเล็กวางบนเก้าอี้ครูสาธิตโดยครูแบมือขอช้อนคันใหญ่และแก้วน้ำใบใหญ่พร้อมทั้งพูดว่า “ครูขอช้อนคันใหญ่และแก้วน้ำใบใหญ่” ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า“ครูขอช้อนคันเล็กกับแก้วน้ำใบเล็ก” ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย (ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำจนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง) ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “ครูขอแก้วน้ำใบใหญ่กับช้อนคันใหญ่” ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “ครูขอแก้วน้ำใบเล็กบนเก้าอี้” ครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรก

- 3.ครูสลับที่วางวัตถุโดยครูนำแก้วน้ำใบใหญ่และแก้วน้ำใบเล็ก 2 ชุดวางบนตู้ข้างโต๊ะเรียนและวางบนเก้าอี้ครูนำช้อนขนาดใหญ่และเล็ก 2 ชุดวางบนโต๊ะและวางบนพื้น ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า“ครูขอแก้วน้ำใบใหญ่กับแก้วน้ำที่วางบนตู้” ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย (ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำจนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง)และครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “ครูขอช้อนคันใหญ่กับช้อนคันเล็กที่วางบนพื้น”หรือ “ครูขอช้อนคันใหญ่กับช้อนคันเล็กที่วางบนโต๊ะ”และครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรก
- 4.ให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง 3 คำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ)ซึ่งมีอุปกรณ์ 2 ชุดวางไว้ที่ละชุดและครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง 3 คำสั่งโดยครูพูดว่า “ครูขอ ----กับ----- สถานที่-----” (ตามลักษณะของวัตถุ)--หลายๆครั้ง หรือ

เกณฑ์การประเมิน

สังเกตว่าเด็กสามารถเลือกหยิบวัตถุตามคำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ)
3 คำสั่งได้ถูกต้อง

แผนที่ 1

หน่วยที่ 6

เรื่อง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เนื้อหา

อุปกรณ์

วิธีสอน

การปฏิบัติตามคำสั่ง (ตามลักษณะของวัตถุ) 3 คำสั่ง

การปฏิบัติตามคำสั่ง

เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ)ได้ถูกต้อง

การปฏิบัติตามคำสั่งคำว่า"หยิบ"วัตถุ(ตามลักษณะของวัตถุ)

1.วัตถุ 2 ชนิด คือช้อน แก้วน้ำ

2.วัตถุ 2 ขนาด คือ ใหญ่-เล็ก

- 1.ครูนำช้อนและแก้วน้ำขนาดใหญ่และขนาดเล็กมาวางบนโต๊ะหน้าเด็กโดยครูบอกชื่อวัตถุทีละคู่และเปรียบเทียบขนาดของวัตถุให้เด็กดูพร้อมทั้งบอกขนาดให้เด็กฟัง
- 2.ครูนำช้อนและแก้วน้ำขนาดใหญ่มาวางบนโต๊ะหน้าเด็กและครูนำช้อนและแก้วน้ำขนาดเล็กวางบนเก้าอี้ครูสาธิตโดยครูหยิบช้อนคันใหญ่และแก้วน้ำใบใหญ่พร้อมทั้งพูดว่า "ครูหยิบช้อนคันใหญ่และแก้วน้ำใบใหญ่" ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า "หนูหยิบช้อนคันเล็กกับแก้วน้ำใบเล็ก" ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย (ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำจนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง)
- 3.ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า "หนูหยิบแก้วน้ำใบใหญ่กับช้อนคันใหญ่"ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย (ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำจนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง) ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า "หนูหยิบแก้วน้ำใบเล็กบนเก้าอี้" ครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรก

- 4.ครูสลับที่วางวัตถุโดยครูนำแก้วน้ำใบใหญ่และแก้วน้ำใบเล็ก 2 ชุดวางบนตู้ข้าง โต๊ะเรียนและวางบนเก้าอี้ครูนำช้อนขนาดใหญ่และเล็ก 2 ชุดวางบนโต๊ะและวางบนพื้น ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า“หนูหยิบแก้วน้ำใบใหญ่ที่วางบนตู้” ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำจนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้องและครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “หนูหยิบช้อนคันใหญ่ที่วางบนพื้น”หรือ “หนูหยิบช้อนคันใหญ่ที่วางบนโต๊ะ” และครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรก
- 5.ให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ)ซึ่งมีอุปกรณ์ 2 ชุดวางไว้ที่ละชุดและครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่งโดยครูพูดว่า “หนูหยิบ----กับ-----” (ตามลักษณะของวัตถุ)--หลายๆครั้ง หรือ “หนูหยิบ---(ตามลักษณะของวัตถุ)--สถานที่----- หลายๆครั้ง

เกณฑ์การประเมิน

สังเกตว่าเด็กสามารถหยิบวัตถุตามคำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ)
2 คำสั่งได้ถูกต้อง

แผนที่ 2

หน่วยที่ 6

เรื่อง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เนื้อหา

อุปกรณ์

วิธีสอน

การปฏิบัติตามคำสั่ง (ตามลักษณะของวัตถุ) 3 คำสั่ง

การปฏิบัติตามคำสั่ง

เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง 3 คำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ)ได้ถูกต้อง

การปฏิบัติตามคำสั่งคำว่า“หยิบ”วัตถุ(ตามลักษณะของวัตถุ)

1.วัตถุ 2 ชนิด คือช้อน แก้วน้ำ

2.วัตถุ 2 ขนาด คือ ใหญ่-เล็ก

1.ครูนำช้อนและแก้วน้ำขนาดใหญ่และขนาดเล็กมาวางบนโต๊ะหน้าเด็กโดยครูบอกชื่อวัตถุทีละคู่และเปรียบเทียบขนาดของวัตถุให้เด็กดูพร้อมทั้งบอกขนาดให้เด็กฟัง

2. ครูทบทวนโดยนำช้อนและแก้วน้ำขนาดใหญ่มาวางบนโต๊ะหน้าเด็กและครูนำช้อนและแก้วน้ำขนาดเล็กวางบนเก้าอี้ครูสาธิตโดยครูหยิบช้อนคันใหญ่และแก้วน้ำใบใหญ่พร้อมทั้งพูดว่า “ครูหยิบช้อนคันใหญ่และแก้วน้ำใบใหญ่” ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า“หนูหยิบช้อนคันเล็กกับแก้วน้ำใบเล็ก” ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย (ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำจนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง) ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า“หนูหยิบแก้วน้ำใบใหญ่กับช้อนคันใหญ่” ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “หนูหยิบแก้วน้ำใบเล็กบนเก้าอี้” ครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรก

3.ครูสลับที่วางวัตถุโดยครูนำแก้วน้ำใบใหญ่และแก้วน้ำใบเล็ก 2 ชุดวางบนตู้ข้างโต๊ะเรียนและวางบนเก้าอี้ครูนำช้อนขนาดใหญ่และเล็ก 2 ชุดวางบนโต๊ะและวางบนพื้น ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า“หนูหยิบแก้วน้ำใบใหญ่กับแก้วน้ำที่วางบนตู้” ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย (ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำจนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง)และครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า

“หนูหยิบซ้อนคันใหญ่กับซ้อนคันเล็กที่วางบนพื้น”หรือ “หนูหยิบซ้อนคันใหญ่กับซ้อนคันเล็กที่วางบนโต๊ะ”และครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรก

4. ให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง 3 คำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ)ซึ่งมีอุปกรณ์ 2 ชุดวางไว้ที่ละชุดและครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง 3 คำสั่งโดยครูพูดว่า

“หนูหยิบ ----กับ----- สถานที่-----” (ตามลักษณะของวัตถุ)--หลายๆครั้ง

เกณฑ์การประเมิน

สังเกตว่าเด็กสามารถหยิบวัตถุตามคำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ)

3 คำสั่งได้ถูกต้อง

แผนที่ 1

หน่วยที่ 6	การปฏิบัติตามคำสั่ง (ตามลักษณะของวัตถุ) 3 คำสั่ง
เรื่อง	การปฏิบัติตามคำสั่ง
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ)ได้ถูกต้อง
เนื้อหา	การปฏิบัติตามคำสั่งคำว่า“ชี้หรือหยิบ”วัตถุ(ตามลักษณะของวัตถุ)
อุปกรณ์	1.วัตถุ 2 ชนิด คือช้อน แก้วน้ำ 2.วัตถุ 2 ขนาด คือ ใหญ่-เล็ก
วิธีสอน	1. ครูนำช้อนและแก้วน้ำขนาดใหญ่และขนาดเล็กมาวางบนโต๊ะหน้าเด็กโดยครูบอกชื่อวัตถุทีละคู่และเปรียบเทียบขนาดของวัตถุให้เด็กดูพร้อมทั้งบอกขนาดให้เด็กฟัง 2. ครูนำช้อนและแก้วน้ำขนาดใหญ่มาวางบนโต๊ะหน้าเด็กและครูนำช้อนและแก้วน้ำขนาดเล็กวางบนเก้าอี้ครูสาธิตโดยครูหยิบช้อนคันใหญ่และแก้วน้ำใบใหญ่พร้อมทั้งพูดว่า “ครูหยิบช้อนคันใหญ่และแก้วน้ำใบใหญ่” และครูสาธิตโดยครูชี้ช้อนคันใหญ่และแก้วน้ำใบใหญ่พร้อมทั้งพูดว่า “ครูชี้ช้อนคันใหญ่และแก้วน้ำใบใหญ่” ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “หนูหยิบช้อนคันเล็กกับแก้วน้ำใบเล็ก” ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย (ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำจนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง) 3. ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “หนูหยิบแก้วน้ำใบใหญ่กับช้อนคันใหญ่” ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย (ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำจนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง) ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “หนูหยิบแก้วน้ำใบเล็กบนเก้าอี้” ครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรก

4. ครูสลับที่วางวัตถุโดยครูนำแก้วน้ำใบใหญ่และแก้วน้ำใบเล็ก 2 ชุดวางบนตู้ข้างโต๊ะเรียนและวางบนเก้าอี้ครูนำช้อนขนาดใหญ่และเล็ก 2 ชุดวางบนโต๊ะและวางบนพื้น ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “หนูหยิบแก้วน้ำใบใหญ่ที่วางบนตู้” ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำงานเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้องและครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “หนูหยิบช้อนคันใหญ่ที่วางบนพื้น” หรือ “หนูหยิบช้อนคันใหญ่ที่วางบนโต๊ะ” และครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรก
5. ให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่ง (ตามลักษณะของวัตถุ) ซึ่งมีอุปกรณ์ 2 ชุดวางไว้ที่ละชุดและครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่งโดยครูพูดว่า “หนูชี้----กับ-----” (ตามลักษณะของวัตถุ)--หลายๆครั้ง หรือ “หนูชี้--(ตามลักษณะของวัตถุ)--สถานที่-----” หลายๆครั้ง หรือ “หนูหยิบ----กับ-----” (ตามลักษณะของวัตถุ)--หลายๆครั้ง หรือ “หนูหยิบ--(ตามลักษณะของวัตถุ)--สถานที่-----” หลายๆครั้ง

เกณฑ์การประเมิน

สังเกตว่าเด็กสามารถชี้หรือหยิบวัตถุตามคำสั่ง (ตามลักษณะของวัตถุ) 2 คำสั่งได้ถูกต้อง

แผนที่ 2

หน่วยที่ 6	การปฏิบัติตามคำสั่ง (ตามลักษณะของวัตถุ) 3 คำสั่ง
เรื่อง	การปฏิบัติตามคำสั่ง
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง 3 คำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ)ได้ถูกต้อง
เนื้อหา	การปฏิบัติตามคำสั่งคำว่า“ขึ้นหรือหยิบ”วัตถุ(ตามลักษณะของวัตถุ)
อุปกรณ์	1.วัตถุ 2 ชนิด คือช้อน แก้วน้ำ 2.วัตถุ 2 ขนาด คือ ใหญ่-เล็ก
วิธีสอน	1. ครูนำช้อนและแก้วน้ำขนาดใหญ่และขนาดเล็กมาวางบนโต๊ะหน้าเด็กโดยครูบอกชื่อวัตถุทีละคู่และเปรียบเทียบขนาดของวัตถุให้เด็กดูพร้อมทั้งบอกขนาดให้เด็กฟัง 2. ครูทบทวนโดยนำช้อนและแก้วน้ำขนาดใหญ่มาวางบนโต๊ะหน้าเด็กและครูนำช้อนและแก้วน้ำขนาดเล็กวางบนเก้าอี้ครูสาธิตโดยครูหยิบช้อนคันใหญ่และแก้วน้ำใบใหญ่พร้อมทั้งพูดว่า “ครูหยิบช้อนคันใหญ่และแก้วน้ำใบใหญ่” และครูสาธิตโดยครูชี้ช้อนคันใหญ่และ แก้วน้ำใบใหญ่พร้อมทั้งพูดว่า “ครูชี้ช้อนคันใหญ่และแก้วน้ำใบใหญ่” ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า“หนูหยิบช้อนคันเล็กกับแก้วน้ำใบเล็ก” ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย (ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำจนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง) ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “หนูชี้แก้วน้ำใบใหญ่กับช้อนคันใหญ่” ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า “ หนูหยิบแก้วน้ำใบเล็กบนเก้าอี้” ครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรก

3. ครูสลับที่วางวัตถุโดยครูนำแก้วน้ำใบใหญ่และแก้วน้ำใบเล็ก 2 ชุดวางบนตู้ข้างโต๊ะเรียนและวางบนเก้าอี้ครูนำช้อนขนาดใหญ่และเล็ก 2 ชุดวางบนโต๊ะและวางบนพื้น ครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า“หนูหยิบแก้วน้ำใบใหญ่กับแก้วน้ำที่วางบนตู้” ถ้าเด็กทำได้ถูกต้องกล่าวชมเชย (ถ้าทำไม่ได้ครูกระตุ้นเด็กโดยครูใช้มือแตะที่ข้อศอกเด็กให้ปฏิบัติตามคำสั่งทำจนเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง)และครูให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูพูดว่า
“หนูชี้ช้อนคันใหญ่กับช้อนคันเล็กที่วางบนพื้น”หรือ “หนูหยิบช้อนคันใหญ่กับช้อนคันเล็กที่วางบนโต๊ะ”และครูทำลักษณะเดียวกับคำสั่งแรก
4. ให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง 3 คำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ)ซึ่งมีอุปกรณ์ 2 ชุดวางไว้ที่ละชุดและครูให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง 3 คำสั่งโดยครูพูดว่า
“หนูหยิบ ----กับ----- สถานที่-----” (ตามลักษณะของวัตถุ)--หลายๆครั้ง
หรือ“หนูชี้ ----กับ----- สถานที่-----” (ตามลักษณะของวัตถุ)--หลายๆครั้ง
สังเกตว่าเด็กสามารถชี้หรือหยิบวัตถุตามคำสั่ง(ตามลักษณะของวัตถุ)
3 คำสั่งได้ถูกต้อง

เกณฑ์การประเมิน

แบบประเมินความสามารถความเข้าใจภาษา

ลักษณะทั่วไปของแบบประเมิน

แบบประเมินนี้เป็นแบบประเมินความสามารถความเข้าใจภาษาในเรื่อง

- การปฏิบัติตามคำสั่ง 1 คำสั่ง
- การปฏิบัติตามคำสั่ง 2 คำสั่ง
- การปฏิบัติตามคำสั่ง 3 คำสั่ง

โดยเลือกจากวัตถุหรือรูปภาพ และการปฏิบัติตามคำสั่งตามลักษณะของวัตถุ

วิธีดำเนินการ

การประเมินนี้เป็นการประเมินความสามารถความเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาอายุ 3-6 ปี ซึ่งเป็นภาคปฏิบัติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้นักเรียนลงมือปฏิบัติจริงจำนวน 27 ข้อๆละ 30วินาทีและผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองด้วยตนเองวิธีการทดลองคือทำการทดลองก่อนสอนและหลังสอนในการประเมินการทดลองแต่ละครั้งจะทำ 3 ครั้ง คือ

ครั้งที่ 1 ประเมินทุกข้อ

ครั้งที่ 2 ประเมินเฉพาะข้อที่เด็กไม่ผ่านในครั้งที่ 1

ครั้งที่ 3 ประเมินเฉพาะข้อที่เด็กทำไม่ผ่านในครั้งที่ 2

ใช้ระยะเวลาในการประเมินเด็กแต่ละคนไม่เกิน 40 นาที/วัน

การตรวจให้คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนนมี 2 ระดับ

ทำถูกต้องให้ 1 คะแนน

ทำไม่ถูกต้องหรือไม่ทำให้ 0 คะแนน

การเตรียมการประเมิน

1. ผู้ดำเนินการประเมิน ศึกษาแบบประเมินให้เข้าใจกระบวนการทั้งหมด ใช้ภาษาที่ชัดเจน รวมทั้งมีวิธีการพูดจูงใจเร้าใจเด็กให้สนใจและตั้งใจ

2. อุปกรณ์ที่ใช้ในการประเมิน

2.1 แบบประเมินความสามารถความเข้าใจภาษา

2.2 อุปกรณ์ที่กำหนดในแบบประเมิน ได้แก่

1. วัตถุ 5 ชนิด คือ ช้อน แปรงสีฟัน หวี แก้วน้ำ รองเท้า

2. รูปภาพวัตถุ 5 ชนิด คือ รูปภาพช้อน รูปภาพแปรงสีฟัน รูปภาพหวี
รูปภาพแก้วน้ำ รูปภาพรองเท้า

3. วัตถุ 2 ชนิด 2 ขนาด คือ ช้อนขนาด ใหญ่ - เล็ก แก้วน้ำขนาด ใหญ่ - เล็ก

3. การเตรียมสถานที่

เตรียมสถานที่ที่มีบริเวณกว้างพอสมควร มีแสงสว่างเพียงพอ ไม่มีเสียงรบกวน
ปราศจากอันตราย ในการวิจัยครั้งนี้ใช้เด็กเล็ก 1 โรงพยาบาลราชานุกูล

แบบประเมินความสามารถด้านความเข้าใจภาษา

ชื่อ-----นามสกุล-----

วันที่-----เดือน-----พ.ศ.-----

โรงเรียน-----

คำชี้แจง ให้ประเมินความสามารถด้านความเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาด้วยคำสั่งและปฏิบัติตามโดยประเมินดังนี้

ครั้งที่ 1 ประเมินทุกข้อ

ครั้งที่ 2 ประเมินเฉพาะข้อที่เด็กทำไม่ผ่านในครั้งที่ 1

ครั้งที่ 3 ประเมินเฉพาะข้อที่เด็กทำไม่ผ่านในครั้งที่ 2

โดยให้เด็กปฏิบัติทั้งหมด 27 ข้อๆละ 30 วินาที

เกณฑ์การประเมิน ถ้าทำถูกต้องให้ 1 คะแนน
ถ้าเด็กทำไม่ผ่าน 3 ครั้งให้ 0 คะแนน

รายการ	อุปกรณ์	วิธีการ	คำสั่ง	บันทึกคะแนน		
				ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3
การปฏิบัติ ตามคำสั่ง 1 คำสั่ง โดย 1. เลือก ระหว่าง วัตถุหรือ รูปภาพ	1. วัตถุ 5 ชนิด ชิ้น, หวี แปรงสี ฟัน รองเท้า แก้วน้ำ 2. รูปภาพ วัตถุ 5 ภาพ	1. ครูนำวัตถุ 5 ชนิดมาวางบน โต๊ะบอกชื่อวัตถุให้เด็ก ฟังและให้นักเรียนปฏิบัติ ตามคำสั่ง 2. ครูนำรูปภาพ 5 ชนิดมาวาง บนโต๊ะบอกชื่อวัตถุให้เด็กฟัง และให้นักเรียนปฏิบัติตาม คำสั่ง	1. หนูชี้ชิ้น 2. ครูขอแปรงสีฟัน 3. หนูหยิบหวี 4. หนูชี้รูปภาพรองเท้า 5. ครูขอรูปภาพแก้วน้ำ 6. หนูหยิบรูปภาพหวี			
2. ตาม ลักษณะ ของ วัตถุ	3. วัตถุ 2 ชนิดๆ 2 ขนาด ใหญ่-เล็ก มีชิ้น แก้วน้ำ	3. ครูนำวัตถุ 2 ชนิดๆละ 2 ขนาดมี ชิ้น แก้วน้ำ มาวางบนโต๊ะ บอกชื่อวัตถุ ให้เด็กฟังและให้นักเรียน ปฏิบัติตามคำสั่ง	7. ครูขอแก้วน้ำใบใหญ่ 8. หนูหยิบชิ้นคันใหญ่ 9. หนูชี้แก้วน้ำใบเล็ก			

รายการ	อุปกรณ์	วิธีการ	คำสั่ง	บันทึกคะแนน		
				ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3
การปฏิบัติ ตามคำสั่ง 2คำสั่ง โดย 1. เลือก ระหว่าง วัตถุและ รูปภาพ	1. วัตถุ 3 ชนิด ช้อน, หวี แปรงสี ฟัน 2. รูปภาพ เหมือน วัตถุ	1. ครูนำวัตถุ และรูปภาพ เหมือนวัตถุมาวางบนโต๊ะ (ครั้งละ 5 ตัวเลือก) บอกชื่อวัตถุและรูปภาพ ให้เด็กฟังและให้นักเรียน ปฏิบัติตามคำสั่ง	1. หนูชี้หวีกับรูปภาพ แปรงสีฟัน 2. ครูขอช้อนกับรูปภาพ แปรงสีฟัน 3. หนูหยิบรูปภาพหวีกับ รูปภาพแปรงสีฟัน 4. ครูขอแปรงสีฟันกับ รูปภาพแปรงสีฟัน 5. หนูชี้หวีกับรูปภาพหวี 6. หนูหยิบช้อนกับ รูปภาพช้อน			
2. รวม ลักษณะ ของ วัตถุ	3. วัตถุ 2ชนิด ช้อน แก้วน้ำ 2ขนาด คือ ใหญ่- เล็ก	2. ครูนำวัตถุ 2 ชนิดๆละ 2 ขนาดมี ช้อน แก้วน้ำ มาวางบนโต๊ะ บอกชื่อ วัตถุให้เด็กฟังและให้นักเรียน ปฏิบัติตามคำสั่ง	7..ครูขอแก้วน้ำใบใหญ่ กับแก้วน้ำใบเล็ก 8..หนูหยิบช้อนคันใหญ่ กับช้อนคันเล็ก 9..หนูชี้ช้อนคันใหญ่ กับแก้วน้ำใบเล็ก			

รายการ	อุปกรณ์	วิธีการ	คำสั่ง	บันทึกคะแนน		
				ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3
การปฏิบัติ ตามคำสั่ง 3คำสั่ง ตาม ลักษณะ ของวัตถุ	วัตถุ 2ชนิด ซ้อน แก้วน้ำ 2ขนาด คือ ใหญ่- เล็ก	ครูนำวัตถุ 2 ชนิดๆละ 2 ขนาดมี ซ้อน แก้วน้ำ มาวางและครูบอกชื่อ วัตถุให้เด็กฟังและครูให้ นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง คำว่า "ชี้" "ขอ" "หยิบ" ครั้งละ 3 คำสั่ง	1..หนูชี้ซ้อนคันเล็กกับซ้อน คันใหญ่ที่วางบนโต๊ะ 2..ครูขอซ้อนคันเล็กกับแก้วน้ำ ใบใหญ่มาวางบนเก้าอี้ 3..หนูหยิบแก้วน้ำใบใหญ่ กับซ้อนคันเล็กมาวางบนตู้ 4..ครูขอแก้วน้ำใบเล็กกับซ้อน คันเล็กมาวางบนโต๊ะ 5..หนูหยิบแก้วน้ำใบใหญ่ กับซ้อนคันใหญ่มาให้ครู 6..หนูชี้แก้วน้ำใบเล็กกับ แก้วน้ำใบใหญ่ที่วางบนโต๊ะ 7..ครูขอแก้วน้ำใบใหญ่กับ ซ้อนคันเล็กที่วางบนเก้าอี้ 8..หนูชี้แก้วน้ำใบใหญ่กับซ้อน คันใหญ่ที่วางบนโต๊ะ 9..หนูหยิบแก้วน้ำใบเล็ก กับซ้อนคันเล็กมาให้ครู			

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ นางวันทนี ชื่อสกุล ผลสมบูรณ์
 เกิด วันที่ 3 สิงหาคม พุทธศักราช 2507
 สถานที่อยู่ปัจจุบัน 196/15 หมู่บ้าน ช. รุ่งเรือง 6 ถนน บางกรวย - ไทรน้อย
 ต. บางรักพัฒนา อ. บางบัวทอง จ. นนทบุรี 1130
 ตำแหน่งหน้าที่ พยาบาลวิชาชีพ ระดับ 6 โรงพยาบาลราชานุกูล
 การงานปัจจุบัน ถนน ดินแดง เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2526 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียน สตรีนนทบุรี จ. นนทบุรี
 พ.ศ. 2530 ประกาศนียบัตรวิชาชีพพยาบาลศาสตร์และผดุงครรภ์ชั้นสูง
 (เทียบเท่าปริญญาตรี) วิทยาลัยพยาบาลพุทธชินราช
 จ. พิษณุโลก
 พ.ศ. 2541 การศึกษามหาบัณฑิต (วิชาเอกการศึกษาพิเศษ)

การเปรียบเทียบความพร้อมความเข้าใจภาษาและความคงทนในการจำของเด็กที่มี
ความบกพร่องทางสติปัญญาวัยก่อนเรียนอายุ 3 - 6 ปี ระหว่างการฝึก
ความพร้อมเป็นรายกลุ่มกับการฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคล

บทคัดย่อ
ของ
วันทนี ผลสมบุญ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาพิเศษ
มีนาคม 2541

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความพร้อมความเข้าใจภาษาและความคงทนในการจำของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาวัยก่อนเรียนอายุ 3 - 6 ปี ระหว่างการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่มกับการฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคล กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา อายุ 3 - 6 ปี และไม่มี ความพิการซ้ำซ้อน ซึ่งมารับบริการจากโรงพยาบาลราชานุกูล กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2540 จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายโดยใช้แบบทดสอบความเข้าใจภาษา และนำเด็กที่มีพัฒนาการใกล้เคียงกันมาจับคู่กันและสุ่มเป็นกลุ่มควบคุม 8 คนและกลุ่มทดลอง 8 คน โดยกลุ่มควบคุมได้รับการฝึกความพร้อมความเข้าใจภาษาเป็นรายบุคคล และกลุ่มทดลองได้รับการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่ม แบบแผนการทดลองการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบ Randomized Control - Group Prettest - Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการสอนการฝึกความพร้อมความเข้าใจภาษา และแบบทดสอบความสามารถด้านความเข้าใจภาษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การทดสอบของแมน - วิทนี ผลวิจัยปรากฏดังนี้

1. ความพร้อมความเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่ได้รับการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่มกับการฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคลไม่แตกต่างกัน
2. ความคงทนในการจำเนื้อหาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระหว่างการฝึกความพร้อมเป็นรายกลุ่มกับการฝึกความพร้อมเป็นรายบุคคลไม่แตกต่างกัน

A COMPARISON OF THE READINESS IN LANGUAGE COMPREHENSION
AND RETENTION OF THE 3-6 YEAR-OLD CHILDREN WITH MENTAL
RETARDATION BETWEEN GROUP AND INDIVIDUAL TRAINING

AN ABSTRACT
BY
WANTANEE PONSOMBOON

Presented in partial fulfillment of the requirement for the Master
of Education degree in Special Education
at Srinakharinwirot University
March 1998

The purpose of this experimental research was to compare the Receptive Language Skill and the retention of the children with mental retardation from 3 - 6 years of age between group and individuals

The subjects for the study were 16 randomly assigned children with mental retardation , age 3 - 6 years old from In - Patient Department , Rajanukul Hospital , Bangkok in 1997 academic year . The Matched Pairs Technique was employed in order to divide 8 children into the experimental group and 8 children into control group. The research design was Randomized Control - Group , Pretest - Posttest Design . The Mann - Whitney U test was used to compare the Receptive Language Skills and the retention between group and individual.

The results were as follows ;

1. The Receptive Language Skills of the children with mental retardation between group and individuals were not significantly different.
2. The content retention of the children with mental retardation between group and individuals was not significantly different.